

Cuceritorul

„Povestea pasională
a unui aprig scoțian
și a unei mândre englezoaice.”

Romantic Times

Hannah
HOWELL

HANNAH HOWELL

CUCERITORUL

***Highland Conqueror* by Hannah Howell**

Copyright © 2005 Hannah Howell

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză: Cristina Radu

Capitolul 1

Anglia - primăvara anului 1473

— Încetează să te mai holbezi la mine!

Liam Cameron ridică din sprânceană ca răspuns la porunca răstită a vărului său Sigimor.

— Așteptam doar să văd care-ți e planul să ne scoți din beleaua asta.

Sigimor mormăi și își rezemă capul de zidul umed de piatră de care era înlănțuit. Bănuia că Liam știa că nu există niciun plan. El, fratele lui mai mic Tait, cumnatul lui, Nanty MacEnroy, și verii lui, Liam, Marcus și David erau înlănțuiți într-o temniță aflată adânc în măruntaiele donjonului unui lord englez. Aveau nevoie de ceva mai mult decât un plan ca să iasă din buclucul acela. Aveau nevoie de un miracol. Sigimor nu credea că făcuse prea multe lucruri bune în ultimul timp pentru a merita așa ceva.

Asta era ultima dată când încerca să facă o faptă bună, hotărî el și apoi se strâmbă. Nu filantropia fusese cea care îl adusese la Drumwich, ci o datorie. Îi datora lordului Peter Gerard viața, și când bărbatul îi ceruse ajutorul, nu avusese de ales decât să i-l dea. Din nefericire, cererea venise prea târziu, și necazul despre care scrisese Peter îi luase acestuia viața, cu două zile înainte ca Sigimor să-și conducă oamenii pe porțile masive din Drumwich. Devenise repede limpede că vărul lui Peter, Harold, nu se simțise deloc obligat să onoreze vreun legământ făcut de ruda lui acum dispărută. Sigimor se întrebă dacă putea fi considerat ironic faptul că o să moară în casa omului care odinioară îi salvase viața.

— Nu prea ai vreun plan, așa-i?

— Nu, Liam, n-am, răspunse Sigimor. Dac-aș fi știut că Peter ar putea să moară înainte ca noi să ajungem aici, mi-aș fi făcut un oareșice plan despre cum să ies din încurcătura asta, dar nici măcar o dată nu m-am gândit la posibilitatea asta.

— Dumnezeu, mormăi Nanty. Dacă este să mor în țara asta blestemată, tare aş vrea să mor în luptă, în loc să fiu spânzurat ca vreun oarecare Armstrong sau Graham.

— Nu cumva Gilly a ta are vreo câțiva alde Armstrong drept rude? Întrebă Sigimor.

— Ah, păi da. Am uitat de ăștia. Armstrong din Aigballa. Cormac, lordul, s-a însurat cu verișoara lui Gilly, Elspeth.

— E vreunul din ăia de prăduiește la hotare?

— Ba. Adică, nu toți sunt. De ce?

— Dacă dă peste noi vreun miracol și scăpăm din capcana asta, am putea avea nevoie de câțiva aliați pe drumul spre casă.

— Sigimor, suntem în blestemata de Anglie într-o temniță, într-un blestemat de castel foarte fortificat al unui blestemat de lord englez, înlănțuiți de zidul ăsta de trei ori blestemat și condamnați să fim atârnați în ștreang peste două zile. N-aș prea crede că trebuie să ne facem griji despre ce am avea sau nu nevoie în drumul spre casă. N-o să existe vreunul. Doar dacă blestematul ăla de Harold se hotărăște să ne înapoieze leșurile rudelor noastre pentru îngropăciune.

— Înțeleg clar că mai bine nu ne punem nădejdea în tine să ne ridici moralul. Nu băgă în seamă înjurătura șoptită a lui Nanty. Mă-ntreb de ce nu-i pe-aici niciun gardian să ne păzească.

— Poa' pentru că suntem legați cu lanț de zid? rosti afectat Liam.

— Aș putea, să zicem, cu forța mea de bărbat să scot lanțurile din zid, murmură Sigimor.

— Ha! Zidurile astea tre' să fie groase de zece picioare.

— Opt picioare și șase țoli ca să fim exacti, spuse o voce clară de femeie.

Sigimor se uită la femeia micuță care stătea dincolo de druggii groși de fier ai temniței lui. Se întrebă de ce nici nu văzuse, nici nu auzise când se apropiase. Expresia a *mea* îi trecu prin minte, uimindu-l într-atât încât îl făcu să

se uite la ea cu gura căscată. Femeia care stătea acolo nu semăna cu nicio altă femeie pe care o dorise vreodată în toți cei treizeci și doi de ani ai lui. Mai era și englezoaică pe deasupra.

Ca și cum acesta nu era un defect destul de mare, avea o înfățișare delicată. Trebuia să fie mai scundă cu cel puțin vreo treizeci de centimetri sau mai mult decât înălțimea lui de peste un metru și nouăzeci. Îi plăcea ca femeile lui să fie înalte și voluptuoase, găsea că e o necesitate pentru un bărbat de talia lui. Ea avea păr închis la culoare, probabil negru. El prefera femeile blonde. Însă trupul lui părea dintr-odată că ignoră preferințele lui obișnuite. Devenise încordat de la interes. Se vede treaba că înlănțuirea de zid îi tulburase mințile.

— Iar piroanele ce țin lanțurile de zid au fost vârâte la o adâncime de peste un metru, adăugă ea.

— E limpede că ai venit aici să ne înveselești, mormăi Sigimor.

— Nu prea cred că există ceva de spus ca să înveselească șase bărbați legați de zid așteptând să fie spânzurați. Cu siguranță nu șase scoțieni legați de zidurile unei temnițe englezești.

— E un oarecare adevăr în asta. Cine ești?

— Sunt Lady Jolene Gerard.

Dacă credea că stând mai dreaptă când se prezentase ar fi făcut-o să arate mai maiestuoasă, greșea amarnic, cugetă Sigimor.

— Sora sau soția lui Peter?

— Sora. Peter a fost omorât de Harold. Ai ajuns prea târziu ca să-l mai poți ajuta.

Deși nu se putea auzi nici măcar un dram de acuzație în vorbele ei, Sigimor simți împunsătura vinovăției.

— Am plecat din Dubheidland a doua zi dimineață după ce am primit mesajul lui Peter.

— Știu. Mă tem că Harold a bănuțit că Peter a cerut ajutor. Harold ținuse sub strânsă observație toate drumurile spre neamurile noastre, așa încât Peter a trimis vorbă după tine. Încă nu sunt sigură cum de Harold a descoperit ce a

făcut Peter.

— Ai vreo dovadă că Harold l-a omorât pe Peter?

Jolene oftă și scutură încet din cap.

— Mă tem că nu. Însă n-am nicio îndoială. Harold voia Drumwich și acum îl are. Peter era sănătos tun și acum e mort. A murit țipând de durere de burtă. Harold pretinde că peștele era otrăvit. Au mai murit încă doi.

— Ah. E posibil.

— Adevărat. Astfel de tragedii nu sunt prea rare. Cu toate astea, înainte ca peștele stricat să fie îngropat, au mai mâncat și doi din câinii lui Harold. N-au murit, nici măcar nu s-au îmbolnăvit vreun pic. Firește, Harold nu știe că am văzut asta. Câinii au înșfăcat niște pește din farfuria lui Peter când brusca lui indispoziție i-a atras atenția lui Harold. Am văzut, pentru că a trebuit să dau câinii deoparte ca să ajung la Peter.

— Cine a mai murit în afară de Peter?

— Cei mai credincioși oameni ai lui. Bucătarul a prezentat peștele drept o tratație specială pentru că era mâncarea lor favorită. S-a pretins că nu se prinsese destul pește ca să ajungă pentru toată lumea. Au mai fost serviți și cu ultimul din cel mai bun vin. Cred că acolo a fost otrava, dar nu pot găsi nicio urmă. Nici pe carafa din care s-a turnat, nici pe cămile în care s-a turnat. N-am putut pune mâna destul de repede pe ele și au fost spălate.

— Ai luat la întrebări bucătarul? se interesă Liam.

— A dispărut, răspunse ea.

Sigimor înjură și își scutură capul în timp ce își prezintă grăbit oamenii.

— În cazul ăsta, mă tem că Harold va scăpa basma curată. N-ai nicio dovadă a vinovăției lui și eu nu-s în poziția de a te ajuta să găsești vreuna. Ar fi înțelept să-ți găsești să stai altundeva, acum că Harold e stăpân aici.

— Dar el nu e lordul de Drumwich. Nu încă. Mai e o mică piedică.

— Ce mică piedică?

— Fiul lui Peter.

— Legitim?

— Firește. Reynard are aproape trei ani. Mă tem că mama lui a murit la naștere.

— Dacă ești sigură că Harold ți-a omorât fratele, ai face mai bine să-l ții departe de el, spuse Liam.

Sigimor observă că Jolene se uită doar pentru o clipă spre Liam, înainte de a-și fixa din nou privirea asupra lui. Poate că Liam nu era prea în formă, fiind murdar și cu niște vânătăi, dar Sigimor fu surprins că micuța doamnă englezoaică păruse a băga de seamă mult lăudata lui frumusețe, o acceptase și apoi o ignorase. Asta se întâmpla rar, și Sigimor constată că era intrigat.

— L-am ascuns pe Reynard, spuse ea.

— Și Harold n-a încercat să scoată adevărul de la tine? Întrebă Sigimor.

— Nu. Sunt foarte sigură că i-ar plăcea să încerce, dar m-am ascuns și eu. Harold nu cunoaște toate secretele din Drumwich.

— Isteață fată, dar asta merge doar pentru puțină vreme, așa-i? Liam are dreptate. Trebuie să pleci și tu, și copilul de aici.

Jolene se uită spre bărbatul masiv în care Peter își pusese speranțele că îi putea salva. Faptul că scoțianul onora o veche datorie într-atât încât să vină el însuși în Anglia era un indiciu clar că era un om de onoare, unul în care te puteai încrede că-și ține cuvântul. Cu siguranță era promițător că niciunul din oamenii lui nu-i ceruse nimic până atunci, în ciuda situației lor groaznice, dar se grăbiseră să-i spună să se ferească atât ea, cât și fiul lui Peter de amenințarea mortală a lui Harold. Erau și niște bărbați masivi, puternici, care odată eliberați, se vor grăbi să se întoarcă în Scoția. Lui Harold nu-l va fi prea ușor să-i urmărească acolo.

O deranja într-adevăr cumva că se părea că nu-și putea lua ochii de la bărbatul acela mare pe nume Sigimor. Majoritatea femeilor și-ar fi pierdut răsuflarea uitându-se la cel numit Liam. În ciuda murdăriei și a vânătăilor, observase cu ușurință frumusețea lui Liam, o frumusețe masculină, sporită de lumina pălpâitoare a torțelor prinse

de ziduri. Cu toate astea, se uitase, observase farmecul bărbatului și pe loc își întorsese privirea înapoi spre Sigimor. La douăzeci și trei de ani, credea că depășise de mult vârsta la care să sufere de un fel de pasiune nebună pentru un bărbat, dar se temea că exact asta o lovise acum. Faptul că *nu-l* putea vedea limpede pe bărbat făcea ca fascinația ei să fie și mai ciudată.

Se scutură în sinea ei. Există un singur lucru la care ar trebui să se gândească, și acesta era necesitatea de a-l pune la adăpost pe Reynard. Timp de trei zile și trei nopți îl auzise pe Harold cum tuna și fulgera, punându-i oamenii să scoțească Drumwich și luând la întrebări oamenii de acolo. Noaptea trecută, interogatoriul lui Harold devenise brutal, umplând holurile de urletele celor pe care îi tortura. Curând, unul dintre puținii care cunoșteau secretele din Drumwich va ceda și îi va spune lui Harold cum să-i găsească pe ea și pe Reynard. Durerea putea da drumul la limbă chiar și la cei mai credincioși. Era absolut necesar să plece cât mai departe cu copilul, și de vreme ce n-avea nicio modalitate de a ajunge până la restul familiei, băbații aceștia erau singura ei speranță.

— Păi da, trebuie să plec împreună cu băiatul foarte departe, undeva unde Harold va găsi că e greu să ne urmărească, dacă nu chiar imposibil, spuse ea, și își putu da seama după felul în care Sigimor o fixa cu privirea că începea să înțeleagă de ce se afla ea acolo.

Întregul corp al lui Sigimor se încordă, copleșindu-l speranța. Ea spusese că se ascunde, cu toate astea stătea acolo în văzul tuturor, aparent indiferentă că va fi descoperită. Mai era ceva în felul în care vorbea, arătând cum o să-l ducă pe băiat undeva departe, într-un loc unde lui Harold îi va fi foarte greu să ajungă, împreună cu felul intens în care îl fixa cu privirea, ce îl făcu pe Sigimor să fie aproape sigur că intenționa să-i obțină sprijinul. Observă că tovarășii lui deveniseră la fel de încordați ca și el, cu privirile fixate asupra lui Lady Jolene. Nu era singurul căruia îi dăduse speranțe.

— Nu-s prea multe locuri în Anglia unde ai putea

merge fără ca Harold să te poată urmări, spuse Sigimor.

— Într-adevăr, sunt foarte puține. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, niciunul. Încercarea de a ajunge la rudele mele a costat deja viața unui om. Drumul ăla e închis pentru mine, așa cum a fost și pentru Peter, așa că trebuie să găsesc altul.

— Fata mea, nu-i deloc frumos să necăjești un om legat în lanțuri de zid, așteptând să fie agățat în ștreang.

I se tăie răsuflarea când ea râse, pentru că asta spori frumusețea feței ușor triumphiulare ce era primejdios de atrăgătoare.

— Poate că nu făceam decât să încerc să te conving să faci o ofertă, înainte ca eu să fiu silită să adresez o rugămintă. Dacă oferi ce caut, pot să cumpănesc repede și să accept, înșirându-mi tot soiul de motive liniștitoare pentru care fac asta. Dacă trebuie să fac rugămintea, în cazul ăsta accept deschis înfrângerea, admitând pe șleau că nu pot face asta de una singură. Lasă un gust amar.

— Asta-i, acceptă!

— Sigimor! Liam îi aruncă o privire furioasă vărului său, apoi zâmbi dulce spre Lady Jolene. Domniță, dacă ne eliberezi din locul ăsta întunecat, mă jur solemn că o să te ajutăm să ții copilul în viață și liber în orice fel vom putea.

— E o ofertă extrem de generoasă, domnule, spuse Jolene, apoi se uită din nou la Sigimor, dar lordul tău îți permite să faci un astfel de jurământ? Are de gând să onoreze jurământul și să facă parte din el?

Sigimor mormăi, ignoră pentru un întreg minut privirile oamenilor lui, apoi încuviință din cap.

— Da, așa are de gând. O să luăm copilul.

— Și pe mine.

— Dar de ce să te luăm și pe tine? Nu ameninți poziția lui Harold de lord al castelului.

Sigimor se așteptase pe deplin ca ea să insiste să vină cu ei, dar voia să-i asculte motivele pentru care voia să-i însoțească.

— Ah, dar eu *sunt* o amenințare pentru Harold, spuse ea pe o voce blândă și rece, iar el o știe prea bine. Dacă nu

era Reynard, aş fi rămas aici şi l-aş fi făcut să plătească foarte scump moartea lui Peter. Cu toate astea, i-am jurat lui Peter că o să-l păzesc pe Reynard cu însăşi viaţa mea. Pentru că m-am ocupat de creşterea băiatului încă de la moartea mamei lui pe când era lăuză, n-a fost nevoie să ceară un astfel de jurământ, oricum eu totuşi am jurat.

Şi iată motivul s-o ia cu ei, cugetă Sigimor. Poate că nu dăduse naştere copilului, dar în inima şi mintea ei era mama lui Reynard şi foarte probabil şi în cea a copilului. Îi mai indica de asemenea şi cel mai bun fel în care o putea controla, deşi toate instinctele îi şopteau că nu va fi prea uşor de făcut. Totuşi, nimic din toate astea nu conta. Nu fusese în stare să-l salveze pe Peter, dar acum i se oferea şansa să-i salveze pe sora şi pe fiul lui Peter. Chiar şi mai bine, făcând asta, îi putea salva şi pe oamenii pe care îi trăsesese după sine în buclucul ăsta mortal.

— Atunci, eliberează-ne, fata mea, spuse Sigimor şi o să împărtăşim povara jurământului.

Cu mâinile tremurând uşor de la intensitatea cu care simţea uşurarea, Jolene începu să încerce care dintre multele chei pe care le avea se potrivea cu zăvorul de la uşa temniţei. Speranţa era ceva ameţitor, cugetă ea. Pentru un scurt moment, se simţise efectiv aproape de a leşina şi în sinea ei îi mulţumi lui Dumnezeu că nu se făcuse de râs dovedind atâta slăbiciune în faţa acestor bărbaţi.

— Văd că nu ştii ce chei să foloseşti, ei?

Sigimor se simţea în egală măsură enervat, dar şi amuzat uitându-se cum se lupta cu cheile.

— Şi de ce ar trebui să ştiu? mormăi ea. N-am închis niciodată pe cineva în temniţele astea.

— Păi nu l-ai întrebat pe ăla de la care le-ai luat cum să te foloseşti de ele?

— Nu. Dormea.

— Înţeleg. Păi, mai bine te-ai ruga ca vreun alt temnicer să nu se hotărăscă să răătăcească pe-aici pe jos în vreme ce bâjbâi la alea.

— N-o să fie niciun fel de temnicer care să se răătăcească pe-aici, pe jos. Dorm.

- Cu toții.
- Așa sper.
- Și soldații?

Ea dădu din cap.

- Toată lumea din Drumwich doarme?

— Aproape toți. Am lăsat pe câțiva treji, unii care ar fi dornici să fugă din Drumwich odată ce li s-ar oferi ocazia.

Strigă triumfătoare dezăvorând ușa, o deschise, apoi zâmbi larg spre Sigimor.

Sigimor doar ridică dintr-o sprânceană și scutură ușor lanțurile care-l țineau legat de zid. Privirea urâtă pe care i-o aruncă ea în vreme ce se îndrepta în grabă spre el cu inelul mare plin de chei zăngănindu-i în mână aproape că îl făcu să zâmbească. Oftă lung și zgomotos când ea o luă de la capăt cu încercatul fiecărei chei în încuietoarea lanțurilor și o auzi mormăind ceva ce tare bănuia că era o înjurătură.

Amuzamentul i se stinse repede când ea se apropie foarte mult de el. În ciuda aspectului ei delicat, trupul lui fu tulburat de mirosul ei dulce și curat. Își fixă privirea asupra mâinilor ei mici, a încheieturilor fine și a degetelor lungi și subțiri, încercând să se convingă pe sine că era delicată. Trupul lui continua să ignore acest adevăr. Mai ignora și faptul că părul ei, ce cădea într-o coadă groasă pe spatele micuț, ajungându-i dincolo de șoldurile zvelte, era negru sau aproape negru, o culoare care nu-i plăcuse niciodată. Tot fără să-i pese, ignoră faptul că creștetul ei abia dacă îi ajungea la capul pieptului. Totul la ea era nepotrivit pentru un bărbat de mărimea și dispozițiile lui, dar trupul îi contrazicea cu putere mintea. Era o enigmă pe care nu era sigur că o va putea dezlega vreodată.

— Ești chiar foarte sigură că oamenii lui Harold dorm? Întrebă el încercând să-și îndrepte mintea spre problemele urgente și să ignore arcuirea delicată a gâtului ei lung și de o elegantă zveltețe.

- Da. Am și lăsat lați pe câțiva doar ca să fiu sigură.

Găsea că era mai greu decât ar fi trebuit să fie să se concentreze la găsirea cheii potrivite și să-l ignore pe bărbatul masiv lângă care stătea atât de aproape.

— Cum de ai reușit?

— Am pus o poțiune în berea și vinul de la masa de seară. Am mai pus pe două servitoare să ducă niște apă cu purgativ celorlalți oameni exact în momentul în care cei care stăteau în holul mare să ia masa, iar ei au început să bea. Aproape pe toți i-a luat somnul în același timp.

— Aproape pe toți? Ce s-a întâmplat cu cei pe care nu i-a luat somnul?

— Au încasat rapid o lovitură zdravănă în cap. Uite-așa! Îi zâmbi eliberându-i din lanțuri, doar ca apoi să se încrunte când el îi smulse cheia din mână. Pot foarte bine să folosesc o cheie.

— Atunci când o și găsești, zise el afectat, în timp ce-i elibera repede și pe ceilalți. Cât timp crezi că o să-i anihileze poțiunea pe Harold și pe oamenii lui?

— Până în zori sau ceva mai mult, răspunse ea, gândindu-se că șase bărbați masivi în lanțuri erau cu mult mai puțin intimidanți decât aceiași șase bărbați masivi descătușați, stând și uitându-se la ea.

— Cât mai avem până în zori?

— Cel mult două ore.

Sigimor își puse mâinile în șolduri și se încruntă la ea.

— De ce ai așteptat atâta până să vii să ne eliberezi?

— A trebuit să încui câteva uși, să îngrijesc câteva răni făcute de Harold și să-i ajut pe aceia care au fost așa de drăguți și m-au ajutat să scap din Drumwich. Apoi a trebuit să strâng niște provizii să luăm cu noi și să adun lucrurile pe care vi le-au luat oamenii lui Harold. Și având în vedere că eu, o femeie micuță, i-am adormit pe toți luptătorii din Drumwich cu ajutorul a numai două servitoare, cred că reproșul insinuat de tine e nedrept.

— Nu era insinuat.

— Sigimor, izbucni Liam, înainte de a-i zâmbi lui Jolene. Te-ai descurcat de minune, fătuco.

— Îți mulțumesc, bunule domn, răspunse Jolene, întorcându-i zâmbetul.

Subtil, dar ferm, Sigimor îl îndepărtă pe Liam de Jolene. Poate că nu înțelegea ce-l atrăgea la englezoaica

micuță și subțirică, dar până când avea să-i treacă năpasta asta, nu voia ca vreun alt nătărău să schimbe zâmbete cu ea. În special nu Liam, căruia jumătate din femeile din Scoția îi căzuseră deja la picioare.

— Cum ai plănuit să ne scoți de aici? o întrebă.

— Am putea să ieșim direct pe porțile principale, dacă vrei, răspunse Jolene. Mă gândisem să plecăm cât se poate de liniștit și pe ascuns. Dacă nu există semne evidente ale plecării noastre, va trece ceva vreme până când o să se descopere evadarea voastră.

— Cred cumva că Harold o să descopere un întreg castel plin de oameni dormind sau abia trezindu-se ca fiind foarte ciudat.

— Ah, desigur. Ai dreptate. Și presupun că și caii lipsă și ce am mai făcut eu în grajduri o să-i alarmeze.

Părea că ea se îneacă rostind cuvintele, se gândi Sigimor zâmbind în sinea lui.

— Atunci, condu-ne! Vreau să fim cât se poate de departe de Harold până când se va trezi.

Pe când ieșea din temniță urmată de bărbați, Jolene spuse:

— Da. Cu cât ajungem mai repede în Scoția, cu atât mai repede o să ne descotorosim de Harold.

Sigimor se îndoia că va fi așa de ușor, dar nu spuse nimic, urmând-o de-a lungul unui culoar întunecat și îngust ce ducea afară din temnițe. Harold făcuse deja o crimă pentru a pune mâna pe Drumwich. Era limpede că Lady Jolene se temea pentru viața ei și a nepotului ei. Dacă judeca după strigătele din noapte, Harold folosea metode brutale pentru a încerca să-i găsească pe ea și pe băiat. Un om ca acesta nu s-ar opri s-o urmărească doar pentru că trecuse hotarul într-o țară ce nu-i iubea prea tare pe englezi. Sigimor era sigur de asta. Harold însemna necazuri pentru ei încă multă vreme de aici încolo. Uitându-se la ușoara legănare a șoldurilor ei zvelte, Sigimor înjură în sinea lui. Harold n-o să fie singurul necaz ce îl aștepta în zilele următoare.

Capitolul 2

Neașteptatul potop de lumină îl făcu pe Sigimor să clipească rapid, în vreme ce se lupta să își obișnuiască ochii cu usturimea provocată de acesta și să vadă unde îi dusesese micuța englezoaică. Până când ieșeau dintre zidurile de la Drumwich ca să se îndrepte călare spre Scoția, era mai înțelept din partea lui să fie prevăzător în preajma ei. Nu era sigur ce putea fi mai rău decât să fie legat în lanțuri într-o temniță întunecoasă așteptându-și moartea, dar nu voia să riște. Măcar atât le datora celor cinci bărbați care veniseră călare cu el, toată puterea, istețimea și priceperea lui pentru a-i scoate din Drumwich liberi și nevătămați.

Un zgomot ușor îi atrase privirile spre un culcuș de păături și blănuri așezate pe podeaua micii camere. Se apropie să se uite la un băiețel care stătea culcat acolo și îl privea la rândul lui. Bucle dese, negre ca pana corbului îl arătau a fi rudă cu Jolene, dar ochii lui mari erau de un albastru limpede și strălucitor. Când băiețelul îi zâmbi, Sigimor îi întoarse zâmbetul.

— Ce minunat, spuse Jolene luându-l în brațe pe nepotul ei. Nu se teme deloc de tine.

— De ce ar trebui să se teamă de mine? întrebă Sigimor, încruntându-se la ea.

— Ah, într-adevăr, de ce? Poate pentru că ești un străin clădit ca muntele și mirosind ca o latrină.

— Eu nu miros ca o latrină. Luă armele de la Liam care zâmbea. Unde sunt proviziile?

Jolene arătă spre cei șapte saci pe care îi împachetase cu grijă.

— Acolo. Unul de fiecare. Înainte de a fugi, Bătrânul Thomas a pregătit caii, iar coburii sunt și ei pregătiți cu tot ce ați adus cu voi și orice altceva a putut încăpea înăuntru. Burdufuri de vin și apă și așternuturile sunt deja prinse de șei.

Îi dăruie lui Liam un surâs scurt de mulțumire când veni spre ea pentru a o ajuta să-l pună pe Reynard într-un ham dintr-o pătură, astfel apropiindu-l pe băiat de pieptul ei.

În clipa în care își puseră cu toții pelerinele, Sigimor o împinse ușor cu cotul.

— Condu-ne, fătuco!

Ea dădu din cap și, pe când Sigimor luă sacul pe care ea voia să-l care, ea luă o torță și porni să-i scoată din micul ei adăpost. Unul dintre oamenii din spatele ei luase și el o torță, și ea fu bucuroasă de lumina în plus. În ciuda siguranței pe care o aflase în culoarele de sub temnițe, le ura, detesta întunecimea lor înăbușitoare. Doar în mica încăpere îndrăznise să aprindă destule torțe și lumânări pentru a îndepărta întunericul. Singurul lucru ce o făcuse să stea la pândă în măruntaiele reci ale temniței era frica de Harold. Având șase bărbați masivi mărșăluind în spate, teama de Harold ca și de locurile întunecoase unde își găsisese refugiul se domolise mult.

Când ajunse la o ușă masivă de stejar încastrată adânc în zidul de piatră, ea se uită înapoi spre Sigimor.

— Ușa asta duce spre un tunel ce ne va scoate la grajduri. Se încruntă ușor. Va fi cam strâmt pentru oamenii de statura dumitale.

— Nu așa de strâmt ca un ștreang, rosti afectat Sigimor și se duse să deschidă ușa.

Jolene se strâmbă la curentul de aer stătut ce venea de pe culoar când Sigimor deschise ușa. Cercetase culoarul doar o singură dată, la scurt timp după ce Harold venise la Drumwich, pentru a fi sigură că se poate folosi la nevoie. Era întunecat, umed, îngust și destul de jos în anumite locuri. O făcuse să tremure și să fie atât de înspăimântată, încât nu se întorsese prin el, ci riscase întoarcerea în temniță prin grajduri. Nu era sigură că prezența a șase bărbați masivi făcea drumul mai ușor. Îndreptându-se de mijloc, își încordă șira spinării și îi conduse pe bărbați prin culoar. Totuși tremură când auzi cum se închide ușa în urma ultimului om care intrase.

Terenul denivelat făcea imposibil să meargă mai

repede, și Jolene se lupta continuu cu dorința de a o lua la fugă, de a scăpa de locul acesta care o îngheța până în măduva oaselor. Pe când ajunse la ușa ce dădea spre grajduri, tremura. Simți cum Sigimor se duse să deschidă ușa, dar nu putu să aștepte ajutorul lui politicoș. Împinse ușa deschizând-o și intră împleticindu-se în spatele grajdurilor, aproape căzând pe baloții de fân și grămada de unelte de fermă ce ascundeau ușa. Îi luă o clipă să se liniștească îndeajuns pentru a-și da seama că nu era singura care stătea acolo respirând încet și adânc. Când văzu că Sigimor se îndrepta deja spre cai, nelăsând să se vadă că tocmai ieșise dintr-un loc ce semăna foarte mult cu un cavou, simți o puternică nevoie de a-i da un șut.

— Al naibii să fie, Sigimor, mormăi Nanty mergând și el spre cai, chiar nimic nu te tulbură vreodată?

— Ba da, gândul la ștreang, răspunse Sigimor.

Sigimor se uită la cei doi oameni prăbușiți pe baloții de fân care sforăiau zgomotos. Deși trebuia să admire ce făcuse Jolene pentru a-i ajuta să fugă, găsea că era puțin neliniștitor că o singură femeie micuță și delicată fu să se în stare să-i facă neputincioși pe toți luptătorii din temniță. Mai bănuia că nu numai porunca lui Harold îi va face să pornească în urmărirea lor. Mulți bărbați vor dori răzbunare pentru această umilință.

Văzându-l pe Liam mergând s-o ajute pe Jolene să încalece, Sigimor îi ieși în cale. O apucă de talia subțire și o puse pe cal. După ce admiră picioarele-i zvelte cu ciorapi lungi, o ajută să-și tragă fusta pentru a le acoperi. Din motive pe care nici măcar nu le înțelegea, nu voia ca alți cinci bărbați să-i vadă picioarele. Privirea ei mirată, precum și rânjetul lui Liam îl enervară. Nu înțelegea că tocmai făcuse ceva care s-o mire, cât despre Liam, văzuse prea multe și prea limpede, decise el. Mormăind că pierdeau timp, încălecă și el și îi conduse afară din grajdul uriaș doar ca să pună mâna pe sabie la vederea a doi bărbați care stăteau lângă porțile deschise.

— Nu! strigă Jolene, călărind lângă el. E doar Bătrânul Thomas și fiul lui.

I-o luă puțin înainte lui Sigimor și clătină din cap spre căruntul și robustul Thomas.

— Ți s-a spus să fugi de aici.

— O să plecăm de îndată ce plecați și domnia voastră, milady, spuse bărbatul. Da' tocmai mi-a dat prin minte că porțile astea vor trebui să fie închise bine după dumneavoastră și nu vreți să pierdeți timp făcând asta, Nu-i sigur dacă o să vă aducă prea mare câștig dacă totu' o să arate așa cum trebe, da' cel puțin, cu porțile astea închise bine, proștii ăia o să trebuiască a cerceta ceva timp ca să fie siguri că ați fugit cu toții, păi nu-i așa?

— Ești un om bun, Thomas. Mulțumesc. Doar să te asiguri că pleci cât poți de departe de aici și cât poți de repede.

— S-a-nțeles, milady, de îndată ce mă asigur că la grajduri totul s-a făcut așa cum ați poruncit. Să fiți atentă și să nu vă faceți griji, nemernicul ăla o să plătească pentru asta.

— Să te audă Dumnezeu! Rămâneți cu bine amândoi! Pe când călăreau trecând de porți, Sigimor o întrebă:

— De fapt, ce *ai făcut* la grajduri?

— A tăiat toate chingile șeilor și le-a uns cu bălegar scârbos, răspunse Nanty și rânji spre Jolene.

— Ce fată deșteaptă, murmură Sigimor. Asta ne poate da un avans de o zi, dacă nu și mai mult.

Jolene dădu din cap.

— Așa sperăm fi noi, dar un Harold înfuriat poate fi foarte ingenios. Îl sărută pe Reynard pe creștetul capului. Și atâta vreme cât băiatul ăsta e în viață, Drumwich nu va putea fi revendicat de Harold.

Sigimor dădu ușor din cap, cugetând la asta.

— Furie și lăcomie. Amândouă pot îmboldi un ticălos să parcurgă distanțe mari. Mai bine să ne îndepărtăm cât putem de mult de Drumwich și cât se poate de repede.

Abia ce termină de vorbit, că își și îndemnă calul să grăbească pasul, cu ceilalți urmându-i exemplul. Sigimor blestemă întunericul pentru că le împiedica fuga, forțându-i să călărească într-un ritm mult mai lent decât voia. Își

dorea tare mult un galop sănătos spre hotare, dar îi mai așteptau câteva ore până când să poată da curs acelei dorințe. Uitându-se spre Jolene și băiat, știu că vor mai fi momente în care vor trebui să se oprească sau să meargă ceva mai încet decât își dorea. Chiar dacă acele întârzieri erau puține și rare, puteau consuma rapid avansul pe care-l aveau. Ar putea fi o cursă greu de câștigat până la siguranța din Dubheidland.

*

Cu ajutorul chipeșului Nanty, Jolene îl prinse repede în ham pe Reynard cel adormit și încăleacă din nou. Era abia amiază, dar deja simțea durerea lungilor ore petrecute în șa, lucru cu care nu era obișnuită. Niciunul din bărbați nu se plângea, dar știa că nu le plăceau aceste opriri necesare nepotului ei. Asta era doar a doua și își făcuse treaba cât putuse de repede, dar dorința bărbaților de a-și continua drumul era atât de puternică, încât aproape o simțea. Bănuia că dacă ea și Reynard n-ar fi fost acolo, oamenii aceștia s-ar fi oprit în goana lor spre hotare doar de dragul cailor. Fu greu să-și ascundă tresărirea, când Sigimor începu să galopeze, hotărând evident că animalele se odihniseră îndeajuns încât să poată suporta câteva ore de drum greu în plus.

Se rugă ca Harold să nu le vină pe urme, dar avea presentimentul că rugile nu-i vor fi ascultate. Harold nu se putea bizui pe ea că îi va da pace, că nu va încerca să-l alunge din Drumwich odată ce-și va găsi siguranța și aliații. Nu putea permite ca fiul lui Peter să trăiască și să fie folosit împotriva lui, să devină bărbat și să-și revendice moștenirea. Jolene se îndoia că va chibzui prea mult până când se va strecura în Scoția pentru a-i urmări. Singurul lucru în favoarea ei era că el va trebui să fie destul de prudent odată ce intra în Scoția și că nu putea să recruteze vreun aliat de teamă ca propriile fărădelegi să nu fie descoperite.

Dar ea recrutase aliați, se gândi, uitându-se la cei

șase bărbați cu fețe aspre care călăreau împreună cu ea. Chiar dacă Sir Sigimor Cameron îi datora viața lui Peter și acum îi era ei dator același lucru, Jolene începu să se simtă vinovată pentru că îi atrăsese pe oamenii aceștia în necazurile ei. Harold era violent, viclean și înverșunat. Ea îi puna pe oamenii aceștia să-și riște chiar propriile vieți și începu să se întrebe dacă era cinstit sau drept. Moșiile sau titlurile englezești nu însemnau nimic pentru ei și niciodată nu vor însemna ceva. De fapt, bănuia că acești scoțieni ar fi la fel de fericiți să vadă cum întreaga clasă aristocrată engleză e măturată de valurile mării.

Reynard mormăi ceva despre cum văzuse el o căprioară, și Jolene oftă în timp ce îi răspundea. Era imposibil să-i acorde copilului prea multă atenție când era puternic copleșită de propriile gânduri tulburi, în vreme ce călărea cu iuțeală spre hotare. Scurtul lui amestec în gândurile ei îi aminti totuși despre ce era de fapt vorba aici. Poate că dorea cu ardoare să-l facă pe Harold să plătească pentru moartea lui Peter, dar să-l țină pe Reynard în viață trebuia să aibă înțâietate. Reynard era parte din Peter, o amintire vie a fratelui ei și păstrătorul tuturor speranțelor lui Peter, precum și al planurilor de viitor pentru Drumwich. Până când Harold nu va fi înfrânt, fiecare pas al ei, fiecare acțiune și fiecare gând trebuiau să fie legate de preocuparea de a-l menține pe Reynard viu și nevătămat.

Faptul că își dăduse seama de asta n-o făcea totuși să se simtă cu conștiința împăcată în ceea ce-i privea pe Cameroni. Își spuse hotărâtă că Peter ar fi crezut că era în regulă să le ceară ajutorul în lupta contra dușmanului, așadar și ea trebuia să creadă la fel. Însă pe de altă parte, cugetă ea, bărbații păreau să nu aibă probleme în a le cere altor bărbați să lupte cu ei, să-și riște viețile. Onoarea și gloria unei bătălii pentru o cauză dreaptă erau ca hrana și băutura pentru un bărbat. Bănuia că nu se gândiseră prea mult la posibilitatea înfrângerii sau la moarte. Din nefericire, ea se gândise. În clipa în care le ceruse ajutorul acestor bărbați, își luase asupra ei responsabilitatea pentru viețile lor și nu era sigură că putea suporta o astfel de

povară. Dar ce altceva avea de ales?

Încă se frământa gândindu-se la întrebarea asta, pe când soarele aproape că apusese și se opriră să facă tabără pentru noapte. Oboseala dureroasă a trupului ei o făcu să dea deoparte întrebarea. Jolene trebui să se agațe de șa pentru câteva clipe după ce descălecaser înainte de a fi sigură că o țineau picioarele. Pentru că Reynard adormise imediat după scurta lor pauză de amiază, nu se mai opriseră până acum. Abia încetiniseră caii, când băiatul se trezise și avusese nevoie să se ușureze. Jolene era încă puțin șocată de felul în care Sigimor îl ținuse pe băiat fără a descăleca, așa încât copilul să facă ce avea de făcut, deși lui Reynard îi plăcuse tare mult. După aceea îl ținuse pe băiat cu el, și Jolene admise de voie, de nevoie că îi păruse bine că-i făcuse această favoare.

Văzând focul pe care îl aprinsese deja Liam, Jolene se întrebă cât de mari îi erau șansele de a ajunge acolo cu măcar o urmă de grație. Nu prea mari, decise ea după ce încercă să se îndepărteze de cal și își simți picioarele tremurând. Alunecând pe lângă cal, se întrebă când și dacă bărbații vor băga de seamă în cele din urmă că ea nu venise lângă ei, că nici măcar nu se îngrijise de bietul ei cal istovit.

— Cred că fata are oarecare probleme, Sigimor, spuse Nanty așezându-se lângă el în fața focului.

Sigimor se uită înspre Lady Jolene care, de când descălecaser, nu se îndepărtase nici măcar cu un pas de lângă cal.

— Nu-i obișnuită cu drumurile lungi. Aș bănuî că n-a făcut niciodată ceva mai mult decât să meargă la trap ușor pe moșia fratelui ei.

— Șșt, chiar și pe mine mă doare. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi petrec o zi întreagă în șa.

Când Nanty încercă să se ridice, intenționând evident s-o ajute pe Jolene, făcu ochii mari când Sigimor îl luă de umăr și îl ținu jos.

— Calul ei are nevoie să fie țeșălat. Ai grijă de copil!

Sigimor o studie cu atenție pe Lady Jolene,

îndreptându-se spre ea. Arăta istovită, palidă și neîngrijită. Din nefericire, îi părea cu mult prea atrăgătoare. Deși era albă la față, arăta încântător. Ochi frumoși, de un cenușiu argintat, cu gene dese, un nas mic și drept și o gură ce putea ispiți și un sfânt, cu buzele pline și frumos conturate. Voia să fie enervat de slăbiciunea ei, de evidenta ei neputință de a ține pasul cu ei. În schimb, simți o puternică dorință s-o dezmiere, precum și un sincer respect pentru felul în care făcuse tot ce putuse fără a se plânge. „Nu-i bine”, se gândi el și se încruntă la ea.

— Mai bine ai face câțiva pași, că dacă nu, o să te trezești prea înțepenită ca să mergi, spuse el, și aproape că zâmbi când ea se uită la el.

— Mulțumesc pentru amabilul sfat, răspunse Jolene, neputând să-și rețină întregul sarcasm din voce. Imediat ce picioarele o să fie dispuse să facă ce trebuie, cu siguranță că o să-i dau curs. Se gândi că oftatul din rărunchi pe care el îl scosese merita un șut zdravăn la țurloaie, însă era incapabilă de a-și oferi plăcerea asta. Ce faci? întrebă ea când el o luă cu un braț puternic de după umeri și o îndepărtă de cal.

— Mă plimb cu tine. Pretinse că nu băgă de seamă când ea se împiedică și îl luă de mijloc pentru a-și recăpăta echilibrul, deși trupul lui conștientiză asta și iute se încordă. Liam, vezi de cal, îi porunci vărului său, începând să se plimbe cu Jolene în jurul luminișului unde aleseseră să facă tabăra.

— Credeam că sunt mai obișnuită cu mersul călare, mormăi ea, odată ce stânjeneala îi dispăru.

— E nevoie de ani să te obișnuiești cu mersul călare preț de zile în șir.

— Zile?

— Da. Zile. Dacă nu-i o nevoie urgentă, călărim direct spre Dubheidland. Singurii aliați pe care îi am pe drumul ăsta sunt neamurile mele MacFingal. Dacă Harold nu e prea aproape în urma noastră, ne putem odihni acolo pentru puțin timp.

— Cât de departe sunt acești MacFingal?

— Încă patru zile de călărit din greu, dacă noi și caii putem ține atâta la drum.

Patru zile ca asta și Jolene era sigură că va trebui să fie cărată pe targă la castelul MacFingal. Picioarele se mișcară în sfârșit așa cum trebuiau, dar acum deveni cu mult prea conștientă de cât de tare o durea spatele. Îl auzi pe Reynard chicotind și îl văzu pe Nanty că joacă un joc cu odgonul cu copilul. Scena nu-i domoli durerea, dar îi reduse la tăcere nemulțumirile. Băiatul acela era viitorul familiei Gerard din Drumwich. Un oarecare disconfort fizic era un preț mic de plătit pentru asta.

— Mai bine? Întrebă Sigimor pe când se opriră lângă foc.

— Da. Puțin. E destulă apă să mă spăl și eu puțin de praful ăsta?

Era deranjată de cât de tare ezita să se îndepărteze de el, să stea la distanță de trupul acesta mare și puternic.

— Îngerii îți zâmbesc, milady. Există un mic pârau nu departe de aici. Poți să te scalzi, deși cu siguranță o să fie o baie rece.

— Chiar dacă e înghețat bocnă, aș face o gaură în gheață doar ca să mă pot spăla așa cum trebuie.

— Atunci, ia-ți ce-ți face trebuință și te conduc eu acolo.

— Trebuie doar să-mi arăți direcția și...

— Ba n-o să hălăduiești pe-aici de una singură.

— Dar nu pot să mă spăl în fața unui bărbat!

— O să mă întorc cu spatele. E singura concesie pe care o fac. Tu și copilul n-o să fiți lăsați singuri, nepăziți, până când Harold nu mai reprezintă o amenințare.

Își încrucișă brațele pe piept și o provocă în tăcere să-l contrazică.

Jolene deschise gura să protesteze cu putere, apoi îi văzu privirea din frumoșii lui ochi verzi. N-ar fi putut fi convins. Spre deosebire de alți bărbați, era dispus să discute în contradictoriu cu ea, dar ar fi fost o pierdere de vreme pentru ea. Îi ceruse ajutorul și protecția și era evident că el avea niște idei foarte precise despre ce

Însemna asta. De vreme ce deja se dovedise a fi un om de onoare, decise să-i accepte promisiunea că n-o să se uite și își adună repede ce-i trebuia pentru a îndepărta murdăria de pe urma călătoriei și mirosul persistent al zilelor petrecute ascunzându-se în măruntaiele castelului Drumwich. După ce se uită înspre Reynard pentru a se asigura că era mulțumit în grija bărbaților, se grăbi să-l urmeze pe Sigimor.

Bărbatul avea picioare foarte lungi, constată ea, aproape alergând să țină pasul cu ceea ce pentru el era fără îndoială doar un mers degajat. Niște picioare lungi, bine făcute și puternice, cugetă ea. Deși nu îi stătea în obicei să studieze mai îndeaproape înfățișarea unui bărbat, trebui să admită că era plăcut să vadă posteriorul încordat al lui Sigimor cum se mișca în timpul mersului. Era îmbrăcat după moda englezească. Deși nu foarte elegant, hainele lui Sigimor i se potriveau cu mult mai bine decât oricărui alt bărbat pe care îl văzuse vreodată. Ori Sigimor era puțin fudul, ori pur și simplu habar nu avea cât de strâmți îi erau pantalonii pe picioare sau cât de mult din posteriorul lui bine făcut era expus de tunică scurtă. Jolene era puțin șocată de cât de mult îi plăcea să-l vadă mergând. Îi dădea un sentiment straniu, în egală măsură ciudat și plăcut.

Din clipa în care fu destul de lumină, îl studiasse pe când se îndepărtau călare de Drumwich. Nu avea frumusețea lui Liam, dar cu toate astea era un bărbat foarte chipeș. Avea părul des, ce ajungea chiar sub umeri, de un intens roșcat-închis. Avea destule trăsături comune cu prea frumosul lui văr, Liam, dar nasul lung și drept al lui Sigimor era ceva mai îndrăzneț, maxilarul ceva mai puternic și forma feței ceva mai aspră. Liam avea o frumusețe care să-ți frângă inima, într-un fel ce-ți prindea pe loc privirea, în vreme ce Sigimor avea acel fel de frumusețe căreia îi trebuia ceva mai mult timp pentru a naște acel efect tulburător la o femeie. Ochii îi erau de un uimitor verde curat, așezați sub niște sprâncene ușor arcuite și înconjurați de gene căprui și dese, suficient de lungi pentru a stârni invidia unei femei. Mai avea Sigimor și

o gură foarte atractivă, nici prea mică, nici prea mare și buzele erau destul de pline pentru a stârni gândul la săruturi. Jolene decise că era o față la care n-ar obosi niciodată să privească, după care se simți puțin alarmată la gândul ăsta.

Când ajunseră la apă, Sigimor doar i-o arătă și apoi se întoarse cu spatele. Jolene nu pierdu prea mult timp cu dezbrăcatul, sperând că apa rece va fi pe atât de revigorantă pe cât părea, pentru că dintr-odată i se făcuse foarte cald. Acea fierbințeală se evaporă în clipa în care intră în apa rece ca gheața, abia înăbușindu-și un icnet de șoc. „Baia va fi una scurtă”, se gândi ea chiar pe când începu să-și îndepărteze praful adunat în călătorie. Glumise când spusese că ar face o gaură în gheață doar ca să se poată spăla, dar apa asta părea ca și cum deja făcuse exact așa.

Sigimor își spuse hotărât că ar fi necavaleresc să încerce să arunce o privire la Jolene care se scâldea, apoi în sinea lui dădu la o parte acea pișcătură a conștiinței.

Spusese doar că o să se întoarcă cu spatele. Imboldul de a vedea dacă putea să zărească trupul la care tânjea fu prea puternic pentru a-i rezista. Era foarte posibil ca o singură privire la silueta ei zveltă să-i amintească de ce preferase întotdeauna femeile trupeșe și să-l vindece de această dorință ciudată și supărătoare.

Tocmai când își întorsese destul capul pentru a o vedea, ea se ridică din apă. Lui Sigimor i se tăie răsuflarea așa de rapid, încât aproape că-l apucă tusea, riscând să se dea de gol. O singură privire nu-l vindecă. În schimb, trebui să se lupte cu dorința de a-și smulge hainele de pe el și de a i se alătura. Reamintindu-și că era o doamnă de familie bună, probabil fecioară, și că o astfel de abordare bruscă ar fi făcut-o fără îndoială să fugă de acolo ținând îl făcu să-și domolească dorința doar în mică măsură. Se surprinse întrebându-se de ce și când devenise obtuz la frumusețea unei femei mai micuțe.

Pielea ei era frumoasă, albă și fără vreun defect. Sigimor nu credea că mai văzuse vreodată o talie atât de

îngustă. Însă arcuirea dulce a șoldurilor și forma rotunjită și fermă a posteriorului erau destul de feminine încât să-i ațâțe sângele. Coapsele erau zvelte, lăsând un spațiu deasupra ce-l făcu să vrea să intre în el. Șuvițe groase de păr negru și ud se lipiseră de linia zveltă a spatelui, sporind paloarea delicată a pielii fine. Când se întoarse ușor, zări curba sânelui. Era ceva mai mic decât era el obișnuit, dar era perfect format și cu un sfârc rozaliu întărit de apa rece. Când își spală abdomenul plat, urmări cu privirea dâra de apă ce se scurgea în jos spre delicatul triunghi de cârlionți negri la îmbinarea coapselor și aproape că gemu.

Se întoarse cu grabă. Trebuia să-și controleze dorința ce-i zvâcnea în trup. Îmbrăcămintea elegantă pe care o purtase pentru călătoria în Anglia ascundea puține și nu voia s-o șocheze. Îi trebuiră câteva momente înainte de a simți că-și potolise patima îndeajuns pentru a putea fi văzut din nou în compania unei doamne. Era bucuros că-și adusese un schimb de haine pentru că avea nevoie să se arunce în apa asta rece pentru a-și stinge complet dorința. Pentru că bănuia că nu va putea să-și alunge din minte imaginea palidei ei frumuseți, erau bineveniți pantalonii mai lejeri și tunica mai lungă și căptușită. Poate că Lady Jolene era prea inocentă pentru a observa toate semnele mult prea evidente că era excitat peste măsură, dar oamenii lui, nu. Sigimor nu dorea să le stârnească amuzamentul.

— Asta era exact de ce aveam nevoie, spuse Jolene pe când, terminând să se îmbrace, folosi cămașa din care se schimbasese pentru a-și usca părul ud. E destul de rece, dar a meritat.

Felul în care îi zâmbi, îl excită din nou pe Sigimor și el îi porunci:

— Întoarce-te cu spatele, chiar când se îndrepta înspre apă, dezbrăcându-se din mers.

Jolene rămase cu gura căscată la bărbat, uimită de porunca lui mormăită. Făcu ochii aproape dureros de mari și simți cum i se îmbujorează obrajii pe când îl privea cum își aruncă hainele, dar nu se putu sili să întoarcă spatele

privești. Își mușcă buza pentru a-și reține un icnet când el își dezgoli trunchiul. Avea umeri lați, spatele neted și drept și talia îngustă. Pielea nu-i era așa de deschisă la culoare cum s-ar fi așteptat să fie la un roșcat, ci de un auriu deschis. Mușchii brațelor erau vizibili, însă netezi, nu erau umflați într-un fel dezordonat așa cum observase la alți bărbați și pe partea superioară a brațelor avea gravate pe piele niște motive complicate. Apoi își scoase pantalonii, și ea aproape că ameți de la fierbințeala care o cuprinsese. Pielea ușor aurie îi acoperea întregul corp. Posteriorul era la fel de bine format și încordat precum își imaginase că va fi, iar picioarele lui lungi aveau aceeași zveltețe elegantă ca și brațele.

Dându-și seama dintr-odată cât de ușor putea fi surprinsă că se uita la el, Jolene se întoarse, rezistând cu putere dorinței de a încerca să-l vadă și din față. Bărbatul o făcea să devină o ființă depravată. Niciodată până atunci nu fusese atât de intens interesată de înfățișarea unui bărbat sau atât de profund afectată de imaginea sa. Nu era liniștitor să descopere că un oarecare scoțian roșcat era primul care să stârnească interesul femeiesc și dorința. Era fiică, soră și mătușă de conți englezi. Era curată nebunie să permită sângelui să se înfierbânte și inimii să trepideze pentru un lord scoțian. Rudele ei moarte se răsuceau probabil în morminte.

O nedumerea. Cum să ajungă așa de repede de la a nu fi prea interesată la a avea un deosebit interes, de a fi atât de puternic conștientă de un scoțian roșcat și mare? Avusese obișnuitele visuri feciorelnice cu un iubit chipeș și curtenitor, unele ce o lăsau cu un ușor fior de încântare, dar asta nu era doar un fior la care să zâmbească ușor și apoi să-l dea uitării. Asta era un sentiment puternic, aprig și de nestăvilit. Nu era momentul potrivit să cadă pradă unei astfel de fascinații, poate chiar unei adevărate patimi.

Trebuia să lupte să se controleze. Poate că trebuia să înfrunte multe și lungi săptămâni alături de Sigimor fără protecția vreunei singure rude. Va trebui să-și păzească singură fecioria. Asta s-ar putea dovedi a fi dificil dacă era

cuprinsă de o fierbințeală prostească de fiecare dată când se uita la bărbat. Acum Sigimor dovedea prea puțin interes pentru ea ca femeie, ca una pe care s-o seducă. Jolene hotărî că trebuia să-și folosească timpul pentru a-și înăbuși interesul față de el. Își petrecuse douăzeci și trei de ani fără a fi impresionată de vreun bărbat. N-ar trebui să fie prea dificil să se lecuiască de această neașteptată suferință.

Apoi Sigimor ajunse lângă ea, o luă de mână și începu să meargă înapoi spre tabără. Căldura mâinii lui îi invada trupul cu fiecă bătăie a inimii. Era un gest atât de nevinovat, cu toate astea o făcu să simtă un slab fior interior. Nu exista nicio șansă să-și mascheze nici aceste simțăminte. El stătu aproape de ea în timp ce mâncau, păstrându-le vii, făcându-le și mai puternice. Când se îndreptă spre așternutul ei grosolan din pături așezat pe pământ, el își așternu patul la câțiva centimetri de ea. Dacă avea s-o țină în apropierea lui, se gândi Jolene în vreme ce se lupta să nu bage în seamă tot acel trup atractiv de bărbat din vecinătatea ei, nu se va lecu niciodată de interesul față de el. Părea că păstrarea în viață și în siguranță a lui Reynard nu avea să fie singura bătălie grea și periculoasă pe care trebuia se poarte în zilele ce aveau să vină.

Capitolul 3

Jolene blestemă surprinsă când însoțitorul ei scoase dintr-odată un strigăt asurzitor și sălbatic și dădu piteni cailor la galop. Calul ei nu-i așteptă porunca, ci se alătură alergării. Îndrăzni să arunce o privire în spate, luptându-se să-și păstreze un oarecare control asupra calului, dar nu văzu pe nimeni să-i urmărească. Se mișcaseră rapid întreaga zi, dar pe ascuns, evitând oamenii și orașele, în speranța că astfel va fi dificil pentru Harold să-i urmărească prea ușor. Această bruscă izbucnire răsunătoare era extrem de ciudată. Chiar și mai ciudată fu comportarea lui Nanty și

Liam odată ce oamenii se opriă. Ajungând lângă Sigimor, Jolene se uită cum cei doi bărbați săriră de pe cai și sărutară pământul.

— Neghiobi de dau în gropi, spuse Sigimor, dar se văzu o urmă de surâs în colțul gurii.

— Bănuiesc că există o explicație rezonabilă pentru asta, spuse Jolene.

— Am ajuns în Scoția, fătuco.

— Ah. Înțeleg.

Își dorea să se simtă la fel de bucuroasă ca și ei, dar acum ea era străina și știa, că indiferent pe cine întâlneau acum, nu va fi întâmpinată cu căldură.

— Nu te frământa! Aici o să fii la adăpost.

— Mai protejată decât la Drumwich, asta-i sigur. Oftă. Venirea voastră în Anglia n-a fost una plăcută. Nu-i de mirare că te bucuri din toată inima că te-ai înapoiat în țara ta.

— Puțini englezi îi întâmpină pe scoțieni cu bucurie.

— Și puțini scoțieni îi întâmpină pe englezi cu un zâmbet.

— Nu cred să ai parte de prea multe buclucuri, pentru că ești doar o fetișcană mititică. Trase adânc aer în piept. E bine că ne-am întors în Scoția. Dacă nu de altceva, măcar ne va fi mult mai ușor să știm unde ne este dușmanul.

— Cum așa?

— În clipa când ticălosul ăla trece hotarele, va fi supravegheat. Fiecare scoțian care-l vede va da sfară în țară unde se găsește, în ce direcție merge și cine e cu el. El și eventualii oameni care l-ar însoți o să se dovedească o ispită puternică pentru mulți. O să constate că-i greu să ne urmărească aici. Chiar și cei care nu-i iubesc pe Cameroni o să vrea să-l zgândăre. Nimeni n-o să-l ajute. Cel puțin, nimeni din cei care se pot numi cu adevărat scoțieni.

— Aha, uniți împotriva unui dușman comun.

Sigimor încuviință din cap când descălecă, apoi o ajută pe Jolene să descalece și ea.

— Îngrijește-te de ce ai de făcut acum. Mai stăm pe-aici câteva clipe, apoi o pornim din nou la drum pentru o

vreme.

Jolene gemu în sinea ei, dar nu se plânse, plecând să găsească un loc retras unde să-și rezolve nevoile, la fel și Reynard. Încă putea simți pe talie căldura mâinilor mari ale lui Sigimor. Încercările de a-și înăbuși atracția pentru bărbat apelând la un obiectiv simț al realității și la nevoia de a supraviețui erau sortite unui jalnic eșec. Tot ce putea face era să încerce s-o țină ascunsă, dar și asta se putea dovedi a fi imposibil când petreceau atâta vreme împreună. Ar fi fost mai înțelept să încerce să-i convingă pe scoțieni s-o ducă la una dintre rudele ei din Anglia înainte de a fugi înspre Scoția, dar de acum asta le era calea de urmat. Va trebui să-și pună speranțele în faptul că Sigimor nu părea să observe că era atrasă de el și nici nu vădea vreo înclinație de a flirta cu ea sau de a o seduce. Propunându-și să profite cât putea de mult de cele câteva minute de intimitate pe care i le acordase Sigimor, Jolene își spuse cu severitate că o să vadă asta ca o binecuvântare.

*

— Crezi că Harold o să vină după noi în Scoția? Întrebă Liam îndreptându-se spre Sigimor și întinzându-l de băut din burduful de vin.

— Da. Sigimor nu-și luă nicio clipă privirea de la pâlcul de copaci unde dispăruse Jolene în timp ce sorbi o gură bună de vin. Omul a omorât deja să-și pună mâna cea lacomă pe Drumwich. Nu cred că niște hotare o să-i oprească să facă tot ce poate pentru a fi sigur că o să-l păstreze.

— Păi, crezi așadar că o să trebuiască să ne apucăm să omorâm un oareșicare lord englez, da?

— Mda. Asta o să fie o luptă pe viață și pe moarte. Cred că Lady Jolene știe asta. Se încruntă și își frecă bărbia. El e conștient că ea a dispărut, ferindu-se din calea lui, pentru că se teme pentru viața ei. Fuga noastră din Drumwich îl va face cu siguranță să-și dea seama că ea e mai mult decât o fetișcană pricăjită pe care s-o poată

stăpâni. Dacă n-o reduce la tăcere, o să trebuiască să se teamă că ea își va găsi un aliat în Anglia, un oarecare lord având puterea de a-l alunga din Drumwich și de a-l face să plătească pentru crimele lui.

— Păi atunci o să trebuiască să-i urmărească și pe toți servitorii care au fugit, nu-i așa?

— Nu, nu cred asta. Chiar dacă vreunul dintre ei a îndrăznit să istorisească cuiva cele întâmplate, puțini lorzi ar lua de bun cuvântul unui om sărman față de cel al unui lord. Asta nu înseamnă că ar ezita să taie gâtul oricărui om dacă îl prinde, dar nu cred cu adevărat că-i vede ca pe o amenințare.

— Aroganța îl orbește. Chiar oamenii ăștia și cu fetișcana asta micuță au fost ăia de i-au adus în stare de neputință pe el și pe oamenii lui.

— Păi da, și asta l-a înfuriat fără îndoială. O *să dea* vina pe ea pentru umilința asta. Sigimor mai luă o înghițitură din burduful de vin, apoi i-l înapoie lui Liam. Nu pot să explic de ce, dar cred că aici e ceva mai mult, ceva ce fata nu ne-a spus.

— De ce? Pentru că Lord Harold n-a omorât-o când i-a omorât fratele?

— Asta-i ceva de mirare. Așa ar fi rămas el tutorele băiatului, ar fi avut moștenitorul în mâinile lui ca să-l omoare după bunul plac. Odată treaba făcută cum trebuie, nimeni n-ar fi ridicat vreo întrebare despre moartea copilului. Destui copii mor de mici. Ar fi fost ușor s-o facă și pe ea să mănânce din mâncarea otrăvită servită lordului Peter. Stăteam să mă gândesc care ar fi fost felul în care și-ar fi întărit controlul asupra Drumwich prin ea, sora stăpânului mort și foarte iubită Lady din Drumwich.

— Căsătorie? Liam se încruntă. Sunt veri, și nici măcar foarte îndepărtați. Ar fi o problemă de consangvinitate.

— Se poate obține o dispensă, și cuferele din Drumwich sunt destul de pline ca s-o cumpere. Bănuiesc că fata are și o zestre frumușică ce nu i-ar reveni lui Harold dacă ea ar muri.

— Și mai e și o fătucă tare drăguță.

Sigimor se încruntă la Liam, văzând felul în care vărul lui se uita înspre Jolene care ieșea dintre copaci.

— Destul de frumușică, da, pentru o fătucă așa de mică și firavă. Ignoră rânjetul pe care îl aruncă vărul lui drept răspuns la asta. Sunt sigur că ticălosul ăla o vrea pe fătucă asta moartă, și cu cât mai repede, cu atât mai bine, dar stau să mă întreb dacă e așa de dornic s-o omoare chiar acum.

— Vrei s-o forțăm să răspundă la câteva dintre întrebările astea chiar acum?

— Nu încă. N-ar schimba ce avem noi de făcut. Și fata e destul de isteță să știe că, chiar dacă ticălosul ăla n-o vrea moartă acum, până la urmă, tot o s-o omoare. Ea o să-i forțeze mâna în lipsă de altceva, pentru că n-o să înceteze să vrea răzbunare pentru moartea fratelui și a nepotului ei. Poate că e destul de prost să creadă că o poate face să fie fricoasă și supusă, dar curând îl va face să vadă cât de tare s-a înșelat.

— Și uite-așa va fi omorâtă. Ai dreptate. Orice s-ar întâmpla între ăștia doi, nu contează. Oricât de diferite ar fi direcțiile, toate duc la groapă – a ei și a copilului.

Sigimor se mai gândea încă la tema asta când porniră din nou la drum într-un pas regulat, menit să-i treacă prin hotarele înșelătoare cât de repede posibil, dar să nu obosească animalele. Pe aici, stăpâni erau tâlharii și era posibil ca legăturile lui Nanty cu familia Armstrong să nu-i protejeze prea mult. Ar fi încă și mai periculos pentru Harold, și lui Sigimor aproape că îi veni să zâmbească. Totuși, se îndoia că puteau fi atât de norocoși încât hoții și tâlharii din părțile astea să-i scape de dușman. Gândul acesta îi aduse din nou în minte toate întrebările pe care le avusese și se uită înspre Jolene care călărea lângă el.

— De ce nu ești măritată sau logodită? întrebă el.

Jolene se încruntă la el chiar dacă se simțea surprinsă de întrebarea venită din senin.

— Am fost logodită odată, dar bărbatul a murit când aveam doar șaisprezece ani.

— Nu s-a aranjat nimic altceva? Câți ani ai acum, vreo

douăzeci?

— Douăzeci și trei, admise ea și ignoră sprâncenele lui ridicate a mirare. Tata a murit înainte de a putea aranja altceva care să-l mulțumească. Peter a intenționat să facă ceva legat de asta, chiar a încercat o dată sau de două ori, dar n-a ieșit nimic. Peter dorea ca alegerea să fie atât a mea, cât și a lui. Apoi soția lui a murit, și eu am devenit castelană. Peter se gândea să se însoare din nou, așa încât bănuiesc că începuse să caute serios un soț pentru mine.

— Dar a venit Harold.

— Da. Peter nu l-a simpatizat niciodată pe omul ăsta, nici n-avea încredere în el, dar e rudă de sânge, văr. Ridică din umeri. Fără vreo dovadă clară de trădare, ce putea face Peter decât să-i permită viperei ăleia să se strecoare în casa lui. Harold a dat o oarecare explicație pentru numărul destul de mare de oameni înarmați care îl însoțeau, pretinzând că era în urmărirea tâlharilor. Nu ne-a trebuit multă vreme să ne dăm seama că eram acum prizonieri în propriul nostru castel, dar sărmanul Peter n-a avut timp să plănuiască un mijloc de a ne elibera. Nu voia să înceapă o luptă deschisă, pentru că Harold deținea toate atuurile. Ar fi fost un măcel. Oftă și își clătină capul, simțind durerea ca pe un nod în piept. Harold a lovit repede, cu oamenii lui pe poziții, și Peter a murit, în vreme ce noi toți încă eram năuciiți de șocul trădării.

Sigimor dădu din cap.

— Isteț. Și a folosit onoarea lui Peter și sentimentele de rudenie împotriva lui. Știa probabil că, chiar dacă Peter nu-l avea la inimă și n-avea nici încredere în el, omul n-ar fi ghicit în veci adevărata dimensiune a lăcomiei lui. Fratele tău a fost un om bun, cu mintea ascuțită și puternic, dar îi lipsea viclenia.

— Crezi că, dacă ar fi fost viclean, l-ar fi ajutat?

— Oho, da. Dacă ar fi avut măcar un pic din dibăcia asta, ar fi putut ghici ce are de gând să facă Harold, ar fi fost mai bine pregătit pentru o astfel de profundă trădare.

Probabil că avea dreptate, dar Jolene simți nevoia să-și apere fratele.

— Probabil că a ghicit ceva, de vreme ce a trimis după tine.

— Adevărat, dar deja lăsase trădarea să-i intre în casă, nu-i așa?

Nu exista nicio îndoială că Peter făcuse o mare greșeală care-l costase viața, dar ea se simțea încă obligată să respingă ceea ce suna prea tare a critică.

— Și tu n-ai fi făcut-o?

— Nu, nu cu atâția oameni înarmați care-l însoțeau. Îi făcu cu ochiul. Eu sunt viclean. Primul meu gând ar fi fost de ce un bărbat pe care nu-l am la inimă și în care n-am încredere are nevoie de atâția oameni înarmați doar ca să-și viziteze o rudă.

— S-a întrebat și Peter, dar politețea...

— Politețea nu cere să-l inviți pe unul să-ți vâre un cuțit în spate. Sau să-ți pui moștenitorul în calea primejdiei, adăugă el repede uitându-se în față unde un Reynard bodogănind vesel călărea cu Nanty. Neam sau nu, așa fi lăsat oamenii ăia înarmați în afara zidurilor castelului și așa fi fost tot timpul cu ochii pe ei. Omul nu era mai presus de Peter, așa că politețea nu cerea să le permită tuturor să-i intre pe porți.

Jolene se îndoia de asta, dar nu-l contrazise. Îl rugase pe Peter să nu permită tuturor celor din suita lui Harold să intre în castel, dar el pretinsese că nu exista vreun motiv onorabil prin care să le refuze adăpostul. Nu exista vreun dubiu în mintea ei că Sigimor era un om onorabil, dar era evident că nu se preocupa într-atât să fie galantul cavaler perfect așa cum fusese Peter. Peter, constatase ea, avusese idealuri mărețe. Sigimor era realist. Peter urmărise să fie renumit ca fiind cel mai bun și cel mai rafinat dintre cavaleri. Sigimor urmărea să supraviețuiască. Își iubise tare mult fratele, dar își dorise să aibă ceva din pragmatismul detașat al lui Sigimor. Poate că atunci ar mai fi fost în viață.

— Ești vicleană, spuse Sigimor zâmbindu-i.

Atât de vrăjită era de zâmbetul acesta, încât lui Jolene îi trebui un minut să priceapă ce spusese și se încruntă înspre el.

— Nu sunt.

— Ba da, ești. Felul în care ne-ai scos pe toți din Drumwich arată un simț grozav al vicleniei. A fost o șmecherie foarte isteasă și vicleană.

— Crezi, bănuiesc eu, că îmi faci un compliment.

— Păi da, dar fiind doar o fată micuță, aș zice că nu vezi asta.

Privirea din acei frumoși ochi verzi îi spunea că o provoacă.

— În Anglia, femeile nu sunt încurajate să tindă a fi viclene și prefăcute.

— Și de fapt sunt încurajate să fie cum?

— Manierate. O femeie ar trebui să fie amabilă, atât în vorbe, cât și în atitudine, bună cu toți, în special cu cei care o servesc, pricepută la gherghef și cusut, hotărâtă și atentă în administrarea gospodăriei, cumpătată, supusă și un partener credincios soțului ei, oferindu-i tihnă și mângâiere în căminul lui.

Jolene nu era sigură că îi plăcea felul în care el îi zâmbea.

— Câte din calitățile astea crezi că le îndeplinești?

— Destul de multe, spuse ea forțându-se să se uite direct în ochii lui fără a roși spunând o asemenea minciună.

Jolene avea o privire ce-l avertiză pe Sigimor că n-ar fi înțelept să râdă sau să-i spună că e mincinoasă, și asta îl făcu să se simtă și mai dispus să râdă.

— Ia te uită; m-aș fi crezut vreodată cât de proști pot fi englezii. Ha! În afară de cusut, administrarea gospodăriei și cumpătarea, se pare că englezii vor ca femeile lor să fie foarte asemănătoare cu Maggie a mea.

— Cine e Maggie?

Jolene nu era sigură că-și putuse reține toată gelozia ce i se revărsa prin voce.

— Ogarul meu. Ah, bine, aș avea o bănuială că mare parte din voi miroș puțintel mai bine decât ea.

Jolene se uită înspre spatele lui lat pe când se îndepărta.

Iritarea i se accentuă din pricină că nu putea fi sigură

dacă tocmai o insultase, insinuând că nu era o adevărată doamnă sau dacă îi făcuse un compliment exact pentru asta. În numele tuturor englezoaicelor, în special al acelor care munciseră din greu ca să atingă acel ideal de feminitate, se simți ofensată de comparația lui Sigimor cu ogarul lui uneori, crezuse exact același lucru, dar acesta era dreptul ei ca femeie, una care suferise, oprimată de aceleași reguli și convingeri. Își spuse că, în calitate de bărbat, zeflemeaua lui era ipocrită de vreme ce era unul dintre cei care încercaseră prin intimidare să le facă pe femei să fie supuse, dar nu putu să creadă asta cu toată convingerea. Încercând să se debaraseze de propria tulburare, călări alături de Nanty și își concentrează atenția ca Reynard să rămână vesel.

*

Sigimor își ridică privirea după ce puse o pătură în plus peste Jolene care adormise, și apoi și peste Reynard, observându-l pe Liam cum rânjește spre el.

— E frig și sunt prea slăbuți să suporte asta, mormăi el îndreptându-se spre pădurea ce-i înconjura și înjurând ușor când Liam îl urmă.

— Asta cam așa-i, chiar e o fătucă micuță și firavă, rosti afectat Liam.

— Da, și o englezoaică răsfățată.

— Dar foarte frumoasă. Ce piele fină are! Ai băgat de seamă și tu pielea ei albă ca laptele, așa-i?

— Am observat, răspunse Sigimor printre dinții încleștați, știind că era provocat, dar incapabil să ascundă cât de bine funcționa.

— Păi, deh, e bine că știi că-ți plac fetele durdulii cu păr blond, altminteri aş crede că ai un oarece interes la micuța asta.

— Crezi prea multe. Statul cu călugării ți-a făcut asta.

Liam râse.

— De vreme ce nu ai vreun interes la micuță, poate că eu...

Sigimor se întoarce în loc atât de repede ca să-l privească în față pe Liam, că îl făcu pe vărul lui să se dea înapoi vreo câțiva pași cu o îmbucurătoare lipsă de eleganță.

— Și poate că mai bine te-ai gândi cum fermecătorul tău zâmbet n-ar mai vrăji fetișcanele așa de bine dacă n-ai mai avea niciun dinte-n gură. Încetează să mai rânjești. Arăți ca un tembel.

Începu să meargă înapoi spre tabără, oftând zgomotos când Liam ținu pasul cu el.

— Dar de ce ești așa de nervos, vere? întrebă Liam. Ce rău să fie dacă ești atras de așa o fetișcană frumușică? E egala ta prin naștere, rang și fără îndoială că are și o zestre bună.

— Asta sună dubios de asemănător cu calitățile pe care le-ai căuta la o nevastă.

Pe Sigimor îl îngrijora că nu condamnase pe loc și cu putere gândul la o căsătorie cu Jolene.

— Cam e timpul să-ți iei nevastă.

— De ce? N-am nevoie de moștenitor. Dubheidland chiar mișună de ăștia.

— Asta așa-i, dar nu înseamnă că n-ai nevoie de o nevastă și de niște copii ai tăi.

Sigimor se opri în loc, se întoarce încet spre Liam și își încrucișă brațele la piept. Era foarte tentat să-l bată măr pe vărul lui pentru că îi vârase ideea asta în cap, fie și doar pentru că suna în regulă, adăugată nevoii din el pe care încerca cu greu s-o respingă. Logica îi spunea că Lady Jolene Gerard era cu totul nepotrivită pentru el, dar tot restul din el îi spunea întruna „a mea”.

— Ai băgat de seamă statura ei, nu-i așa? Și a mea? Faptul că intensul sarcasm din voce nu părea să aibă vreun efect vizibil asupra lui Liam îl enervă de-a binelea pe Sigimor. Dacă o las însărcinată, probabil c-o s-o sfâșie.

Liam, la rândul său, își încrucișă brațele la piept și îi aruncă lui Sigimor o privire de totală scârbă.

— Asta-i o prostie, și știi prea bine că așa e.

— Este englezoaică. Probabil că-i ilegal să mă însor cu

ea.

— Poate în Anglia, deși legea asta vine și pleacă la fel ca valurile. Bănuiesc că n-ai putea să revendici nicio moșie de-a ei, dar și-așa, nu le vrei, așa-i?

— De ce ți-ai băgat nasul în bazaconia asta?

— Poate pentru că e prima fată de familie bună pentru care ai arătat vreun interes. Să nici nu-ncerci să negi, pentru că, deși o fi ea prea inocentă să știe asta, noi, ceilalți, vedem prea bine că o vrei. Câteodată chiar miroși al naibii. Ai treizeci și doi de ani și n-ai făcut nimic mai mult decât să te satisfaci într-o tăvăleală cu vreo târfă durdulie. Nici măcar nu ți-ai luat o țiitoare. Tu, vere, ești un bărbat care ar trebui să se-nsoare.

Sigimor știa că Liam avea dreptate, dar prefera mai degrabă să-i rupă cineva toate degetele decât să recunoască asta. Avea un apetit sănătos pentru plăcerile trupului, dar nu le cădea prea des pradă. Deși îi plăceau tăvălelile ocazionale cu vreo servitoare rotofeie de la cârciumă, nu-l satisfăceau niciodată pe deplin. Era întotdeauna conștient că banul era cel care o aducea pe femeie în patul lui și că banii altui bărbat erau la fel de bine-veniți ca ai lui. În cele câteva dăți în care încercase să facă curte vreunei fete de condiție mai bună, dăduse greș. Astfel de femei ori se temeau de statura lui, ori arătau un amuzament răutăcios față de firea lui, sau pur și simplu nu simțea că era în regulă. Nu era ceva ce ar fi mărturisit vreodată pentru că părea a fi greșos de romantic, dar îi plăcea ideea de a avea o femeie care să fie doar a lui, una cu care să poată discuta, o parteneră cu care să împartă obligațiile casei și ale familiei. Voia o pereche. Doar o dată, cu zece ani în urmă, crezuse că găsisese una, doar ca să i se dovedească faptul că se înșelase. De aceea era prudent acum și ar fi preferat să nu simtă tot ce simțea pentru delicata englezoaică.

— Și ce te face să crezi că fata asta e o alegere bună? Întrebă el înjurând în sinea lui curiozitatea ce născuse întrebarea asta.

— Te urmărește.

— Probabil vrea să fie sigură că nu mă împiedic și cad peste ea, fiindu-i teamă să n-o fac una cu pământul.

— Idiot mai ești! Te *urmărește*. Nu arată niciun interes față de noi, ceilalți, decât ca niște tovarăși în cruciada asta mică.

— Nu, nici măcar față de tine, murmură Sigimor, amintindu-și surprinderea lui legat de asta.

— Nu, nici față de mine. Nu e intimidată de înălțimea și de comportarea ta. Dacă e să ne luăm după felul în care se uita la tine mai devreme, are și energia să te înfrunte. Că tot veni vorba, ce i-ai spus?

Încă prins de plăcutul gând că Jolene îl urmărea, Sigimor făcu un gest indiferent cu mâna.

— Îmi spunea ce calități îi plac unui bărbat englez la femeile lui, și eu i-am spus că sună ca și cum prostovaniile se gândeau să se împerecheze cu un ogar, nu cu o femeie.

— Nu-i de mirare că arăta gata să te spintece. Speram că știi cum să măgulești fetele, dar încep să mă tem că habar n-ai.

— I-am spus că bănuiam că mare parte din englezoaice miros ceva mai bine decât un ogar.

— E de mirare că n-a leșinat de încântare, mormăi Liam, apoi clătină din cap. Ai făcut-o dinadins, așa-i? Chiar trebuie să-i dai înainte și să râzi de cineva, așteptând să vezi că se-ntâmplă.

— Face parte din farmecul meu. Sigimor se opri la marginea taberei, și privirea i se opri imediat pe silueta firavă a lui Lady Jolene care dormea. Las-o baltă, Liam! Poate că este ceva între noi, o oarecare atracție reciprocă, dar nu sunt sigur dacă ar trebui sau ar putea merge mai departe decât privitul și gândurile. Ea e o lady englezoaică, iar eu un *laird* scoțian. Un bărbat lacom îi vrea morți pe ea și pe băiat. Băiețelul ăla e un lord englez și ea aproape mama lui, legată de el prin sânge și dragoste. Da, și tot mai cred că nu ne-a spus tot, că mai ține pentru ea un mic secret sau două. Oricum ai privi-o, nu-i o treabă simplă. Ce-o fi o fi. Om trăi și-om vedea.

Începu să-și ia așternutul intenționând să-l așeze lângă Jolene.

— Bine, așa să fie. Doar să te asiguri că îți deschizi bine ochii. Și la fel mintea și inima.

Dacă ultimele zile ar fi luate de exemplu, cugetă Sigimor, nu putea face nimic altceva. Nu l-ar lăsa mintea și inima.

*

Sigimor se trezi înjurând când un pumn mic și tare îl pocni la tâmplă. Pe când se grăbea să se apere de alte lovituri, își dădu seama că femeia de lângă el nu se transformase dintr-odată într-o amazoană care avea de gând să-l omoare, ci era în ghearele unui coșmar. Reynard începu să plângă, și Nanty apăru repede. Sigimor îi spuse bărbatului să-l ia pe copil în patul lui, apoi se hotărî s-o elibereze pe Jolene din coșmar înainte de a-l vătăma cu adevărat.

Îi luă mai mult decât ar fi crezut să-i ținuiască ferm sub el trupul ce se zbătea, dar se sili din toate puterile să n-o rănească. Era puțin surprins de agresivitatea și de varietatea de blesteme pe care le arunca, în vreme ce se lupta cu dușmanul care îi bântuia visele. Panica oarbă ce pentru scurt timp îi strâmbase trăsăturile delicate, când în cele din urmă deschise ochii, îl lovi drept în inimă. Pe o voce blândă și calmă pe care o perfecționase de-a lungul anilor când își crescuse frații și mulți dintre veri, îi spuse în mod repetat cine era el și unde se afla.

În clipa în care se potoli, el deveni cu mult prea conștient de intimitatea poziției în care se aflau, cu picioarele ei zvelte prinse sub el și ventrele lor lipite. Reacția trupului lui la acea sugestivă plăcere fu bruscă și puternică. Sigimor nu fu surprins să vadă cum ochii ei se măresc și cum se îmbujoră ușor. Chiar în timp ce o voce din minte îi spunea să n-o facă, îi atinse ușor gura cu a lui, găsindu-i buzele moi și dulci.

— Ce crezi că faci? îl întrebă Jolene, tremurând la

ciudata și calda furnicătură lăsată de buzele lui pe ale ei.

— Te sărut să-ți treacă?

Sigimor își ridică doar puțin capul până când nasurile li se atinseră.

— E deja mai bine pentru că acum sunt trează.

Întărindu-se împotriva dorinței șocant de puternice de a se freca de mădularul lui tare ce se apăsa așa de nerușinat de ea, îi aruncă ceea ce spera să fie o încruntătură foarte serioasă.

— Ce-ți bântuie visele, domniță?

Auzind-o cum îl blestema pe Harold în vis, avusese o bănuială sau două, dar se întrebă dacă ea îi va răspunde sincer.

În vreme ce se întreba cum de acele săruturi ușoare ca fulgul cu care el o atinsese pe față o puteau face să tremure așa de tare în adâncul ființei ei, Jolene răspunse:

— Moartea lui Peter.

Nu era chiar o minciună pentru că fuseseră frânturi din acea grozăvie amestecate cu toate celelalte temeri și amintiri îngrozitoare.

— Ah, deci de aceea îl blestemai pe Harold, da?

— Da.

— Încep să cred că nu-mi spui totul, fătucă, și de asta am hotărât că trebuie să plătești o amendă.

— O amendă?

Jolene abia terminase de murmurat cuvintele, când el o sărută. De data asta nu mai era doar un sărut ușor, ci unul ce o făcu să i se încovoiaie degetele de la picioare. Încercă să se împotrivească simțămintelor ce o cuprindeau, dar pierdu cu totul lupta când dintr-odată limba lui îi mângâie interiorul gurii. Cum de ajunsese acolo, habar n-avea, dar când o părăsi, o vru pe loc înapoi. În schimb fu dintr-odată eliberată, Sigimor stând pe-o parte, cu spatele spre ea. Mormăi ceva despre Nanty care îl ținea pe Reynard cu el, apoi tăcu. Jolene privi înspre stele, simți o ciudată durere chinuitoare în ființa ei și se întrebă de ce voia să-l pocnească în neștire pe bărbat. Putea prevedea multe necazuri în zilele viitoare și nu doar din partea lui Harold,

uzurpatorul ucigaș.

Capitolul 4

— Harold e în Scoția.

Vestea dată de Liam o făcu pe Jolene să se cutremure, simțind un fior până în străfundul oaselor. Până în acel moment călărise lângă Sigimor, întrebându-se absentă dacă să-l certe pentru că îndrăznise s-o sărute cu o seară în urmă sau să încerce să-l facă s-o sărute din nou. Acum i se adusese brutal aminte de ce era împreună cu Sigimor și cu oamenii lui, de ce fugise în Scoția. Instinctiv, strânse mai tare de frâie, făcându-și calul să se miște nervos și derutat.

Sigimor întinse mâna și o bătu pe coapsă fără a-și lua ochii de la Liam. Spre uimirea ei, Jolene simți cum se calmează de la acea atingere. Era o reamintire tăcută că nu era singură. Încă simțea înțepătura vinei pentru că îi atrăsese în necazurile ei, dar aceasta slăbise. Ori de câte ori bărbații vorbeau despre Harold, exista atâta furie și ură în vocile lor, încât își dădu seama că și ei doreau cu ardoare răzbunare. La urma urmei, fuseseră în pragul morții, din cauza lui Harold. Jolene nu se îndoia că oamenii aceștia n-ar ezita vreodată să ajute o femeie și un copil aflați la ananghie, dar intenționau și să-l facă pe Harold să plătească scump faptul că îi băgase în temniță, plănuiind să-i omoare.

— Ești sigur? întrebă Sigimor, îndepărtându-și cam fără voie mâna de pe coapsa zvultată a lui Jolene, odată ce ea se calmase.

— Da. E foarte tenace în urmărirea lui. Liam zâmbi și clătină din cap. Întreabă de noi. Le spune tuturor celor cu care vorbește că urmărește o soție fugară, că soția lui a fugit cu tine și că a luat și copilul lor cu ea. Probabil că nebunul ăla crede că va stârni indignarea față de fapta asta, câștigând astfel ajutoare pentru a ne înfrânge.

— Și a reușit?

— În fața lui - da. În spate - nu. E englez, și mulți cred că ăsta e un motiv suficient să-l înșele. Faptul că un oarecare lord englez și-a pierdut nevasta din cauza unui scoțian curajos îi încântă pe majoritatea celor cu care vorbește. Doar că nu știu cât timp va mai putea fi prostit.

— Mai mult decât ar trebui, dar mă tem că nu îndeajuns de mult, Jolene zâmbi slab când amândoi bărbații se uitară înspre ea, Harold îi disprețuiește pe toți cei care nu sunt de familie nobilă și nu sunt englezi. Se strâmbă. Îi consideră pe toți scoțienii niște barbari ignoranți.

— Da, și-a exprimat foarte clar această părere atunci când ne-a aruncat în temniță, spuse Sigimor.

— Cu toate astea, nu-i chiar prost de tot. O să-și dea seama în curând că lumea își bate joc de el și o să-și schimbe tactica.

Sigimor se gândi o clipă, apoi încuviință din cap.

— Da, așa o să facă. E posibil să se dea la fund.

— Crezi că poate? Întrebă Liam.

— Îndeajuns ca să nu putem ști prea ușor pe unde este. Dacă a adus ceva bani cu el, poate că o să cumpere un om sau doi să-l ajute, chiar să și vorbească pentru el. Unii ar face orice pentru o pungă plină de bani, chiar și să ajute un englez. Câți oameni îl însoțesc?

— Nu știu exact, dar după mine, din tot ce-am auzit, cam o duzină.

— Îndeajuns ca să fie o amenințare, dar nu destul pentru a provoca îngrijorare legat de un raid primejdios sau de un atac al englezilor. Deoarece știe unde mergem, nici nu trebuie să se țină prea aproape pe urmele noastre.

Jolene se încruntă încercând să se gândească cum și când ar fi aflat Harold exact de unde e Sigimor.

— Ești sigur că știe unde ne îndreptăm? Nu cred că Peter i-ar fi spus lui Harold, pentru că, în momentul când a trimis după voi, Peter era deja cuprins de bănuieli puternice legate de omul ăsta.

— Chiar dacă Harold nu știe exact de unde suntem sau unde se află Dubheidland, nu-i va lua mult să afle,

răspunse Sigimor. Poate că nu suntem bogați sau puternici, dar mare parte din oameni știu cine și de unde suntem.

Sigimor își îndreptă atenția spre Nanty înainte ca Jolene să întrebe cum și de ce puteau fi atât de bine cunoscuți dacă nu erau nici foarte bogați, nici foarte puternici. Nu putea crede că asta s-ar datora unor fapte deosebit de șocante sau ticăloase. Oamenii care dădeau ajutor unei femei și unui copil, în special unora dintr-o țară pe care majoritatea scoțienilor o înjurau zi de zi, nu puteau fi ticăloși. De când era în preajma lor, niciunul dintre bărbați n-o tratase altfel decât cu cea mai mare politețe, în afară de acel singur sărut pe care i-l furase Sigimor. Cu siguranță că bărbații imorali nu se purtau cu femeile într-așa un fel politicos. Cu toate astea, Sigimor păruse absolut sigur că familia Cameron din Dubheidland era foarte bine cunoscută. Uitându-se la cei șase apărători ai ei, se întrebă alene dacă înfățișarea chipeșă a bărbaților din Dubheidland era motivul faimei lor. Cugetările ei tăcute fură întrerupte brusc de ceea ce Sigimor îi spunea lui Nanty.

— Cred că trebuie să dăm sfară în țară că Harold ne urmărește și că am prefera dacă nu ne-ar lua prin surprindere, îi spunea Sigimor lui Nanty. Cât de departe de aici e familia Armstrong din Aigballa?

— Aha, înțeleg. Nanty zâmbi scurt și i-l dădu pe somnorosul Reynard lui Jolene. Nu departe. Deloc departe.

— Bine. Mergi și spune-le de necazurile noastre și că avem nevoie ca ticălosul să fie supravegheat îndeaproape.

— Nu vrei să fie alungat?

— N-aș vrea nimic mai mult, dar e mai bine dacă nimeni altcineva nu-și pătează sabia cu sângele unui lord englez. Dacă Harold e destul de nesăbuit să stea pe urmele noastre, să forțeze o confruntare, o să ne întâlnim cu el și o să-l doborâm. Cel puțin noi avem dreptul să facem asta, doar și pentru că ne amenință. Nu vrem ca lupta asta să se întindă prea mult.

Nanty încuviință dând din cap.

— Dacă o iau pe drumul drept pot să dau de veste altora. Poate familiei Murray și cu siguranță fraților mei.

Unde să mă întâlnesc cu voi?

— Am de gând să mă opresc o noapte sau două la Scarglas cu verii mei, apoi să călăresc spre Dubheidland.

— Dacă nu vă ajung din urmă la Scarglas, o să vin negreșit la Dubheidland.

Abia dacă Jolene se alăturase celorlalți urându-i lui Nanty drum bun, când Reynard începu să se agite. Copilul scâncea, chemându-l pe Nanty și uitându-se spre bărbatul care se îndepărta. Ea simți o bruscă înțepătură de gelozie, apoi își spuse să nu fie atât de proastă. Lui Reynard îi plăcea de toți bărbații și după ce bietul copil trecuse prin atâtea de când Harold sosise la Drumwich, nu era de mirare că era supărat când unul din ei pleca. Era ceva mai greu să-și potolească acea împunsătură de gelozie când Sigimor luă copilul din brațele ei și, imediat, Reynard tăcu.

— Nanty are o treabă foarte importantă de făcut, îi spuse Sigimor băiatului, așezându-l pe șa în fața lui. Când o să termine, o să-l vezi din nou.

— Nanty e prietenul meu, spuse Reynard.

— Așa-i, fu de acord Sigimor îndemnându-și calul la pas ușor, dar constant, dar mai e și un bărbat care are treburi de făcut. Câteodată munca unui bărbat înseamnă că trebuie să-și părăsească prietenii și familia pentru puțin timp.

— Așa cum făcea tata.

— Da, exact ca tatăl tău.

— Dar tata nu s-a întors.

— Nu, acum trebuie să muncească pentru îngerii.

— Când o să-l lase îngerii să vină acasă?

— Ah, băiete, îngerii nu-l pot trimite acasă. Sigimor îl mângâie pe băiat pe pletele negre și buclate. Mă tem că nu te mai întorci acasă din rai, dar tatăl tău veghează asupra ta și te aude. El va veghea asupra ta și te va auzi întotdeauna, și o să vadă cum o să te faci tu mare și o să devii un bărbat bun, puternic și o să ai grijă de oamenii și de moșiile lui.

— Și o să-l dau afară pe vărul Harold cu un șut în fund pentru că a furat Drumwich și l-a trimis pe tata la îngerii.

Sigimor aproape că rânji văzând expresia șocată pe care Jolene o afișă pentru scurt timp.

— Da, băiete, exact asta o să facem.

Jolene privea orbește în zare, departe de Sigimor și Reynard, luptându-se să-și oprească lacrimile ce-i inundaseră ochii și o făcuseră să simtă un nod în gât. Reynard înțelegea mai multe decât își dăduse ea seama. Evident că auzise și câteva remarci mai puțin politicoase. Încă și mai emoționant era că Sigimor îi explicase copilașului dispariția lui Peter. Era un bărbat masiv, puternic, fără maniere elegante, care adesea rostea multe lucruri scandaloase, cu toate astea, era blând și atent cu băiețașul, dispus să fie de ajutor la îngrijirea lui și uimitor de răbdător cu el.

De fapt, toți cei care călătoreau cu ea erau foarte buni cu Reynard. Deși niciunul dintre bărbații de la Drumwich nu fusese de fapt rău sau violent cu Reynard, doar Peter și cei doi bărbați uciși își petreceau ceva timp cu băiatul. Cu tristețe, admise că Peter și prietenii lui nu dovediseră mare răbdare sau înțelegerea pe care o aveau acești bărbați. Zău, erau aproape ca o mamă, cugetă ea și mai că zâmbi, știind că probabil ar cădea din șa îngroziți dacă ea ar spune vreodată așa ceva.

Totuși felul în care Sigimor se purta cu Reynard îi provoca cea mai mare uimire. Acesta era bărbatul care comparase o doamnă englezoaică ideală cu un ogar, însă îi vorbea copilului de îngeri. Ce o îngrijora erau toate acele sentimente supărătoare pe care le nutrea pentru el, îmblânzind-o față de el, când ea de fapt voia să își împietrească inima. Bărbatul mângâia buclele lui Reynard și vorbea despre îngeri, pentru numele Sfintei Fecioare! Cum să se poată împietri față de asta?

— La câteva ore de aici e un sat, spuse Sigimor călărind lângă ea. E și un han curat. O să înnoptăm acolo.

Lepădându-se de gândurile dezlănate, Jolene se încruntă ușor.

— Oprirea la han nu ne va arăta prea clar drumul?

— Da, dacă Harold vine după noi spre satul ăla, dar

cred că nu contează prea mult. Acum, când îmi dau seama că poate va și descoperi unde se află Dubheidland, nu văd niciun motiv pentru care nu ne putem permite să avem parte de puțin confort când e așa la îndemână, își ridică privirea spre cer. Da, mai ales că se pune de o furtună.

Jolene se uită și ea în sus la cerul lipsit de nori, dar se hotărî să nu-i pună la îndoială predicția.

— Un pat curat și poate și o baie fierbinte?

— Da. Tentată?

— Foarte tare. Totuși, nu vreau ca tihna mea să-l aducă pe Harold la ușa noastră și să-l pună în pericol pe Reynard.

— După cum am zis, fătuco, Harold va fi curând la ușa noastră indiferent cât de isteți suntem. Dacă e hotărât să ne găsească, o să ne găsească. Și ia te uită, de unde ai venit cu ideea că m-am gândit la tihna *ta*?

Ea se uită furioasă la spatele lui pe când el se îndepărta, mergând în frunte lângă Liam. Bărbatul ăsta avea s-o scoată din minți. Ba nutrea sentimente duioase și pline de căldură față de el, ba imediat după aceea își dorea să fie o matahală astfel încât să-l poată doborî la pământ.

*

Hanul La Doi Corbi era într-adevăr curat și destul de drăguț, în ciuda numelui ciudat. Din bucătărie venea plutind prin han un miros foarte ispititor, și Jolene simți cum stomacul i se face ghem de nerăbdare. Singurul lucru nelalocul lui pe care îl putea vedea era că toată lumea se holba la ea cu un amestec de groază și uimire. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi tăcut și l-ar fi lăsat pe Sigimor să ceară pentru ea apă de îmbăiat.

— Pe toți sfinții, e englezoaică, mormăi hangiuul înainte de a se încrunta la Sigimor. Ce-i în capul dumitale de ai adus o blestemată de englezoaică în hanul meu? Și unde ai dat de ea, ai?

Sigimor își încrucișă brațele la piept și se uită în jos la mult mai scundul și mai rotofeiul hangiu. Lui Jolene aproape

că îi părea rău pentru hangiu, dar fusese extrem de bătăran. Uitându-se la ceilalți patru bărbați zdraveni care o însoțeau, se întrebă cum de jupân Dunbar putea fi atât de încăpățânat. Puterea acelor sprâncene încruntate ar fi trebuit să-l transforme pe Dunbar într-o piftie tremurândă de servilism. Evident că jupân Dunbar nu băgase de seamă cât de subțire era gheața pe care pășea. Deși ceilalți din han continuau să se uite la ea cu o evidentă neplăcere, cel puțin aveau bunul-simț să tacă. Jolene se simți puțin jignită de această reacție doar la simpla ei prezență și spera ca lui Sigimor să nu-i trebuiască prea mult să-l bine dispună pe jupân Dunbar.

— Da, e englezoaică, rosti afectat Sigimor. O englezoaică micuță, cam slabă, dar atrăgătoare.

Din nou, Jolene cugetă, poate că ar trebui să-l pocnească.

— Nici nu m-aș fi gândit că atâția bărbați curajoși s-ar fi apucat să tremure de frică în prezența ei. Sigimor ridică din umeri. Cu toate astea, de vreme ce v-a făcut pe toți să vi se încleșteze mâțele...

— Firește că n-a făcut-o! izbucni jupân Dunbar, vorbind tare ca să acopere mormăitul puternic al clienților lui. O micuță ca ea nu-i vreo amenințare pentru un bărbat. E a dumitale?

— Da.

Sigimor era nehotărât între dorința de a rânji văzând expresia înfuriată pe care o afișa Jolene și cea de a-i băga mințile în cap hangiului. Din nefericire, deși i-ar fi adus o doză de satisfacție, aceste acțiuni nu-i aduceau patul moale și baia fierbinte pe care le voia.

— N-ai putut să-ți găsești vreo scoțiancă drăguță? Ești chiar chipeș.

— Oi fi așa, dar eram legat de o datorie de sânge. Fratele ei mi-a salvat viața.

— A cerut un preț mare.

— Da, a cerut. Sigimor se uită discret spre Jolene în timp ce continuă: Nu-i așa de rău. Englezii își educă bine fetele. Le educă să fie amabile atât în vorbe, cât și în

atitudine, bune cu toți, pricepute la gherghef și cusut, hotărâte și atente în administrarea gospodăriei, cumpătate, supuse și un partener credincios soțului lor, oferindu-i tihnă și mângâiere în căminul lui.

— Sfinte Doamne! Nebunii ăștia cred că cresc ogari?

— Stai și te-ntrebi.

Jolene cedă dorinței de a-l pocni la țurloaie pe Sigimor și ignoră strâmbătura lui exagerată. Faptul că toată lumea din han se hlizea la ea nu făcu decât să-i sporească mânia. Spera că asta se datora faptului că dovedise ceva curaj, dar avea simțământul deprimant că o englezoaică perfectă tocmai fusese comparată cu un ogar – din nou.

— Nu prea crez că s-a învățat încă minte, mormăi jupân Dunbar.

Sigimor își înghiți un hohot de râs la felul în care Jolene se uita înspre țurloaiile lui jupân Dunbar. O luă pe după umerii slabi și o ținu aproape de el în timp ce el și hangiul bătură palma pentru camere, băi și preț. Pe când mergeau în urma unei servitoare durdulii spre camerele lor, se întrebă absent când își va da seama Jolene că vor împărți aceeași cameră.

După ce verifică patul să vadă dacă era pe-atât de curat pe cât arăta, Jolene îl puse pe Reynard cel somnoros deasupra cuverturii groase. O să fie minunat să petreacă o noapte sub un acoperiș adevărat și într-un pat adevărat. Își dădu jos pelerina și o puse pe marginea patului înainte de a-și da seama că Sigimor era încă în cameră cu ea. Se sprijinea de ușa închisă cu brațele încrucișate la piept, urmărind-o cu o privire răbdătoare ce o făcea categoric să se simtă stânjenită.

— Camera e destul de acceptabilă, milord, spuse ea. Nu-i nevoie să mai rămâi. Te poți duce în camera ta acum.

— Asta *este* camera mea, răspunse Sigimor și zâmbi.

Jolene clipi încet, șocată, apoi scutură din cap.

— Asta e absolut inacceptabil. Îmi e imposibil să împart o cameră cu un bărbat. Ar fi extrem de nepotrivit.

— Și să împărți o tabără cu șase bărbați e acceptabil, nu-i așa?

Desigur că nu era, dar Jolene bănuia că mai degrabă ar merge pe cărbuni încinși decât să recunoască. Cu siguranță că nu-i putea spune adevăratul motiv pentru care nu voia să împartă dormitorul cu el. Ultimul lucru din lume pe care ar dori ca el să-l știe era că abia aștepta aceste momente de singurătate, departe de el, pentru a încerca să-și domolească atracția crescândă pe care o simțea față de el. Era ciudat, dar se simțea de parcă a împărți un dormitor cu el era mai intim decât dormitul alături pe pământul tare.

— Există doar un pat, spuse ea, și se întrebă înfuriată de ce simpla rostire a acestui cuvânt o făcea să roșească.

— Da, dar nu te necăji. E unul mare.

Înainte de a-i putea răspunde, se auzi o bătaie în ușă, ce anunță că sosise apa pentru îmbăiat. Jolene voia să continue discutarea acestei probleme, dar instinctul o avertiză să nu facă asta de față cu servitoarea și cu cei doi flăcăi care o ajutau. Curând fu evident că se credea că e soția lui Sigimor și că Reynard era fiul lor. Când Jolene își reaminti primirea cumva dușmănoasă de care avusese parte la început, hotărî că era cel mai bine să se creadă așa ceva. Când servitoarea instalează un paravan pentru intimitate în fața căzii grosolane de lemn, Jolene se luptă cu impulsul de a se încrunta la acesta și la Sigimor. Simțea limpede că el nu avea de gând să plece din cameră chiar și când ea se îmbăia.

În clipa în care ea și Sigimor rămaseră din nou singuri, ea își puse mâinile în șolduri și se încruntă la el.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— N-ar trebui să pleci să te îmbăiezi și tu?

— Ah, păi nu-i decât cada asta de aici. Peste puțin timp, flăcăii o să aducă sus încă o găleată sau două de apă fierbinte pentru mine. Liam și ceilalți au vrut și ei să se îmbăieze, și hanul n-are decât două căzi. Sigimor se duse să se întindă pe pat lângă Reynard și apoi ridică din sprânceană spre Jolene. Păi, începe, fătuco! Nu lăsa apa să se răcească prea tare. Ah, și încearcă să nu faci apa să

miroasă a flori.

Jolene deschise gura să comenteze energic, apoi o închise. Toate instinctele îi spuneau că bărbatul nu se va da dus, și baia fierbinte după care tânjea o aștepta. Aruncându-i o privire urâtă, își luă săpunul cu miros de lavandă, alege câteva haine curate și apoi se duse în spatele paravanului. Acesta oferea o protecție mai bună decât să se încreadă în el că o să se întoarcă cu spatele așa cum făcuse la pârâu. Călătoria asta se dovedea a fi foarte dăunătoare pentru simțul pudorii.

În ciuda enervării, scoase un adânc oftat de plăcere când se cufundă în apa fierbinte din cadă. Preț de câteva clipe, doar se tolăni necuviincios în căldura liniștitoare, dar apoi înnăscutul simț al politeții și al corectitudinii își făcu simțită prezența. Omul merita să găsească apa rece, se gândi ea supărată, începând să se spele, dar trebuia să se mulțumească cu parfumarea ei în întregime cu lavandă. Dispoziția ei fu mult îmbunătățită pe când își terminase baia, se îmbrăcase și își frecase părul cu prosopul până când din el nu mai picura apă. Miroși apa băii și încă mai zâmbea de la aroma de lavandă ce se ridica din cadă, ieșind de după paravan.

— Miroase a flori, spuse Sigimor luând gălețile de apă fierbinte pe care tocmai le aduseseră flăcăii și se duse înspre cadă.

— Lavandă franțuzească, răspunse Jolene așezându-se în fața micului foc să-și pieptene părul ud. Un săpun foarte fin.

Lăsând să-i scape un oftat adânc, Sigimor lăsă jos gălețile lângă cadă și se apropie de ea întinzând o mână.

— Eu n-am săpun.

— Eu l-am lăsat pe al meu la uscat lângă cadă, pe un scăunel.

Îi răspunse încruntăturii cu un zâmbet dulce, abia stăpânindu-se să nu râdă.

Odată ce se află în spatele paravanului, Sigimor mai turnă o găleată de apă în cadă, lăsând-o pe a doua pentru clătitul părului. Se dezbracă, intră în cadă și oftă din nou pe

când mireasma de lavandă îl înconjura. Dacă nu-i va evita pe fratele și pe verii lui până când aroma va dispărea, era sigur că va trebui să dea cu câțiva de pământ pentru a-i face să înceteze cu tachinatul. Înjură când luă săpunul și observă cât de tare era aromat, apoi aproape că înjură din nou când auzi hohotul de râs pe care Jolene nu-l prea putea înăbuși. În timp ce se îmbăia, jură în sinea lui să-și ia întotdeauna un săpun al lui, unul bărbătesc și fără miros.

Până ce termină cu baia, o ajută pe Jolene să-l îmbăieze pe Reynard și clăti hainele, li se aduse de mâncare. Sigimor îi aruncă lui Jolene o privire aspră pentru a-i potoli orice ironie, apoi se așează pe pat cu Reynard în timp ce cada fu luată de acolo. Se dovedi a fi imposibil să-și ia privirile de la Jolene în vreme ce ea își împletea cu iscusință părul umed. Nu-i plăcuse niciodată părul negru la o femeie, dar părul negru și des al lui Jolene îl făcea să tânjească. Voia să-l vadă răspândit sub trupul ei zvelt, întins pe așternuturile lui și pe ea primindu-l în brațele ei. Probabil că Liam avea dreptate. Probabil că mirosea greu de dorință pentru ea. Dorința de a o face a lui se dovedea a fi prea puternică pentru a i se împotrivi.

Îngrijorat că excitația lui va deveni prea vizibilă, Sigimor își îndreptă atenția asupra lui Reynard. O ajută pe Jolene să-i dea băiatului de mâncare și să-l așeze în pătuțul adus de hangiu, apoi se concentrează asupra mâncării. Chiar când simțea că-și recăpătase controlul, se uită de partea cealaltă a mesei grosolane și o văzu pe Jolene cum își linge o picătură de vin de pe buze. Gemu în sinea lui când dorința i se reîntoarce și mai puternică.

— A spus cumva Liam cât de aproape se află Harold? întrebă Jolene începând să curețe de coajă un măr cu un pumnal bogat împodobit pe care i-l dăduse Peter când împlinise optsprezece ani.

— Mai aproape decât mi-ar plăcea, răspunse Sigimor.

— Ah. În cazul ăsta, ne-am pierdut avansul, nu-i așa?

— Aproape tot. Nesăbuitul ăla mai că-și omoară caii sau îi schimbă pe drum. O văzu cum pălește și admiră felul în care își stăpânea teama pe care i-o putea zări în ochi. Nu

arăta așa de copleșită. Am bănuir că, dacă ne urmărește, o s-o facă din greu. Nu putem menține așa un ritm dur.

— Din cauza mea și a lui Reynard.

— În mare parte a lui Reynard. Dacă erai doar tu, ți-aș fi spus să-ți înfășori șalele și să suferi în tăcere. Reynard e un flăcău puternic și sănătos, dar cu toate astea e prea mic să îndure o cursă dură până la Dubheidland.

Jolene se uită înspre Reynard care dormea și oftă. Băiatul era deja foarte obosit. De aici și până la a avea febră mai era doar un pas. I-ar fi plăcut să gonească departe în fața lui Harold, dar Sigimor avea dreptate.

Un asemenea copilaș putea foarte ușor să sufere din cauza acestui efort.

Încerca să se gândească la un soi de compromis când sosi servitoarea să curețe resturile mesei. Era vremea de dormit, și Jolene își aminti clar că era doar un pat. Privirea lui Sigimor îi spunea că nici aici nu va exista vreun compromis, dar se simți obligată să-i comunice obiecțiile ei.

— Ai putea să te culci pe podea, spuse ea.

— Când e un pat curat, moale și mare la dispoziție? Nu, răspunse el, apoi scutură din cap când ea se arătă gata de a-l contrazice. Harold e pe urmele noastre, fătuco. Tu și cu copilașul nu puteți fi lăsați nepăziți aici, unde toată lumea știe că ești englezoaică și nu le prea place asta. Acum treci în pat. Ai nevoie de odihnă, la fel și eu. O să dorm peste cuvertură și poți dormi în siguranță dedesubt.

Deși era încă nemulțumită de aranjamentul acesta, se îndreptă spre pat și se dezbracă până când rămase în cămășuță. Era foarte simplă, expunând puțin mai mult decât rochia, dar cu toate astea, ea simți cum se îmbujorează, vârandu-se sub cuvertură. Pudoarea, își spuse ea hotărâtă, nu-și avea rostul în acele împrejurări. Până când nu ajungeau la Dubheidland, Sigimor și ceilalți bărbați trebuiau să stea aproape de ea și de Reynard. Era un gând nebunesc să se aștepte ca ei să facă plecăciuni în fața pudorii femeiești cu care fusese crescută și care poate era exagerată.

Se strâmbă în sinea ei și își închise repede ochii când

Sigimor se dezbracă rămânând în nădragi. Văzându-l aproape complet dezbrăcat, își reaminti de adevăratul motiv pentru care nu voia să fie în același pat cu el. Tentația de a-i atinge minunatul trup era puternică. Să cedeze tentației i-ar aduce noi probleme pe cap. Se întrebă doar dacă asta era un fel de încercare divină a principiilor ei morale când îl simți că se apropie de ea. Jolene deschise ochii să-l certe, dar îl văzu că se aplecă peste ea, cu fața lui chipeșă foarte aproape de a ei. Era o privire în ochii lui de un verde intens ce o făcu să-și simtă tot corpul încordându-se din cauza a ce bănuia foarte tare că era dorință.

— Trebuia să-mi spui ceva înainte de a adormi? întrebă ea mulțumită de cât de calmă și de politicoasă îi sunase vocea.

— Nu. Doar un mic sărut de noapte bună.

Zâmbi când văzu cum face ochii mari și apoi o sărută.

Jolene își duse mâinile pe umerii lui, intenționând să-l împingă, doar pentru a fi tulburată de contactul palmelor cu pielea lui caldă și netedă. Începu să-și încolăcească brațele pe după gâtul lui, simțindu-se disperată să-l strângă aproape de ea, când el se retrase. Îi aruncă un zâmbet scurt, îi ură noapte bună, apoi se întoarse într-o parte cu spatele la ea. Era un spate încântător, se gândi ea luptându-se să-și domolească bătăile accelerate ale inimii, să-și răcorească focul din sânge și să înceteze a mai găfâi. Masiv, puternic și neînsurat. Când văzu cum se mișcă pe când el respira egal și calm, se hotărî că exact în clipa asta, spatele acela minunat și masculin ar arăta și mai bine cu plăselele unui pumnal ieșindu-i dintre omoplați.

Capitolul 5

Lui Jolene îi scăpă un căscat atât de mare, încât îi trosni fălcile și o făcu să-i lăcrimeze ochii, pe când se poticnea printre copaci căutând un loc unde să se ușureze. Era numai vina lui Sigimor că era așa de obosită. După ce îi

dăduse o sărutare ce o înfierbântase, se întorsese și adormise. Încordată din cauza unor dorințe pe care nu le înțelegea pe deplin și mult prea conștientă de cât de lejer își putea dăruia bărbatului virtutea atât de bine apărată timp de douăzeci și trei de ani, nu fusese în stare să adoarmă până aproape de zorii zilei. Jolene se îndoia că avusese parte de mai mult de câteva ore de somn înainte ca un mult prea vesel Sigimor să o trezească. Ea nu înțelegea cum de bărbatul putea stârni în ea într-un moment niște pasiuni până acum nedeșteptate, iar în următorul o făcea să se gândească cu drag în câte feluri ar putea să-l tortureze sau să-l omoare.

După ce-și rezolvă problemele, se uită prin jur și simți un semnal de alarmă. Nu putea nici să-i vadă, nici să-i audă pe Cameroni. Mai rău, fusese atât de obosită, atât de complet adâncită în gânduri, încât neglijase să fie atentă pe unde mergea sau cât de departe. Uitându-se înspre cer, încercă să-și amintească de lecțiile lui Peter și să ghicească unde e nordul. Pentru că mergeau înspre munți, Jolene socoti că nordul era direcția în care trebuia să se îndrepte. Rugându-se să fi ales corect, o luă din loc.

Trecu mult timp până când acceptă faptul că mergea în direcția greșită. Copacii se îndeseau, însă pădurea fusese rară acolo unde se despărțise de cei care o așteptau. Trăgând adânc aer în piept pentru a-și potoli teama crescândă, merse înainte, spunându-și că probabil înaintase mai adânc în pădure decât își dăduse seama sau poate se abătuse doar o idee de la poteca pe care o luase.

Chiar când se gândea că ar fi înțelept să se oprească în loc și să înceapă să strige după ajutor, copacii începură să se rărească. Auzi zgomotul slab al unui harnașament și murmurul înăbușit al vocilor de bărbați. Ușurată, se grăbi spre sursa zgomotelor, ignorând vocea interioară care o avertiza să fie prudentă. Acea avertizare deveni mai puternică pe când se grăbea spre luminișul pe care îl putea vedea chiar în fața ei, dar refuză să țină seama de ea. Erau doar urmele fricii de a se fi rătăcit, își spuse. Un zâmbet slab îi arcui buzele, gândindu-se că neliniștea ei era

probabil cauzată de gândul la predica pe care cu siguranță Sigimor i-o va ține pentru că întârziase atât.

Zâmbetul îi dispăru brusc atunci când intră în lumină. Ar fi trebuit să dea ascultare instinctelor. O parte din ea fusese evident destul de alertă încât să-și dea seama că nu era ceva în regulă, ceva alarmant legat de vocile înspre care alergase. Erau englezești.

Mai târziu, își spuse, urma să râdă de felul în care cei trei bărbați din lumină se uitau unul la altul, muți de uimire. Prin minte îi trecu gândul fără sens că cineva trebuia să-i învețe pe vreo câțiva scoțieni să numere. Aici erau doar doi bărbați și Harold, nu doisprezece. Apoi, strigătul acela disperat de a o lua la goană ce-i țipa prin minte ajunsese în cele din urmă la trup. Înjurând, țâșni din loc, dar lui Harold și oamenilor lui le trecuseră șocul cu o frântură de clipă mai repede decât reușise ea.

Jolene avu sentimentul puternic că nu va putea câștiga această cursă, dar n-avea nicio intenție să se predea supusă. Intenționa să-l facă pe Harold să asude din greu pentru prada lui. Singura ei consolare era că Harold nu putea încă pune mâna pe Reynard.

Harold și oamenii lui se dovediră a fi mult mai rapizi decât și-ar fi închipuit. Continuau să-i blocheze calea pe care voia să fugă sau s-o întoarcă în loc. Jolene constată în curând că nu făcea altceva decât să alerge în cerc. Apoi, pentru o frântură de clipă, zări o potecă liberă înspre pădure. Chiar pe când se avânta spre ea, Harold se aruncă asupra ei. Jolene blestemă când trupul lui o lovi din spate. Căzu la pământ atât de tare, încât fu surprinsă că nu leșinase încă. Voia să se elibereze de Harold, dar în schimb, se luptă să respire.

— Nu pot crede că pur și simplu mi-ai căzut în brațe, spuse Harold luându-i pumnalul din teaca aflată la talie și se ridică în picioare.

Fără a se preocupa pentru moment de demnitatea ei, Jolene se întoarse pe spate și trase adânc aer în piept.

— N-a fost chiar așa de simplu, reuși ea să spună.

— Unde e bastardul lui Peter?

— Moștenitorul lui Peter este departe de ghearele tale criminale.

Respirând mai bine, Jolene se ridică în capul oaselor.

— Zău? Te am pe tine acum. Asta face să fie mult mai ușor să mă ocup de problema băiatului. Harold o înșfăcă strâns de braț și o smuci să se ridice în picioare. Unde sunt blestemații tăi de păzitori?

— Crezi cu adevărat că aș fi aici dacă aș ști? M-am despărțit de ei, m-am pierdut în pădure. Îi aruncă un zâmbet rece. Să-i chem?

— Fă asta și o să fie ultimul sunet pe care o să-l mai scoți vreodată, pentru că o să-ți tai limba aia ascuțită. Chiar așa, e ceva la care să mă gândesc, pentru că deși aș putea găsi o întrebuintare mult mai plăcută pentru limba ta, s-o aduc pe veci la tăcere mă atrage tare de tot.

Avea să dureze un minut până când să scape de fiorii acelei amenințări, îi trecu ei prin minte pe când el o târî spre un mic foc. O împinse jos și ea își reținu o înjurătură când se lovi tare cu fundul de pământ. Pe o țepușă pusă deasupra focului se frigeau doi iepuri, și Jolene își dădu seama că oamenii aveau intenția să zăbovească pentru o vreme în luminiș. Asta se putea dovedi a fi în avantajul ei, pentru că era sigură că toți Cameronii aveau să pornească în curând în căutarea ei.

— Milord, spuse unul din oameni, unul înalt și slab, cu o față foarte ciupită de vărsat. N-ar trebui să plecăm de aici?

— De ce? întrebă Harold, așezându-se aproape de Jolene.

— Scoțienii ăia nu pot fi prea departe.

— Sunt destul de departe și o să-i auzim dacă se apropie. O să-i așteptăm aici pe ceilalți oameni ai mei, așa cum am plănuțit.

— Milord...

— O să așteptăm aici. Dumnezeuule, Martin, o avem pe femeie. Chiar dacă proștii ăia ne pică-n drum înainte ca restul oamenilor să ajungă aici, o avem pe ea drept scut. Acuma, ia adu-mi burduful de vin.

Jolene scoase un oftat tăcut de ușurare. Martin fu redus la tăcere, grijile lui raționale fură ignorate. Ea fu foarte recunoscătoare pentru aroganța lui Harold de a o ține în loc, făcând mai ușor pentru Cameroni să-i dea de urmă. Acum trebuia să fie îngrijorată doar pentru restul oamenilor lui Harold și pentru Harold însuși. Se rugă ca Sigimor și ceilalți se găsească înainte ca oricare din acestea două griji să devină o amenințare prea mare pentru ea.

*

— Lipsește de prea mult timp, mormăi Sigimor, uitându-se înspre pădurea în care intrase Jolene.

— Femeilor le trebuie mai mult timp, spuse Liam, oferindu-i de băut lui Sigimor din burduful lui de apă.

— Nu așa de mult. Sigimor luă o înghițitură zdravănă de apă, îi înapoie burduful lui Liam și își scărpină absent bărbia continuând să se uite înspre copaci.

— Poate că nu se simte, ăăă, bine. Arăta chiar puțin palidă. Și foarte obosită.

Liam se uită cu atenție la Sigimor.

— De ce te uiți așa la mine?

— Ai petrecut noaptea cu ea într-o cameră cu un singur pat. Ai...

— Nu! Am stat în același pat, ea sub cuvertură și eu deasupra. Nimic mai mult.

Încercă să nu se gândească la cât de *mai mult* voise și încă voia. Să împartă patul cu ea fusese un chin pe care nu era dornic să-l repete. Cel puțin, se gândea el, nu până când nu-l lăsa sub cuvertură cu ea. Și amândoi să fie goi. I-ar atinge pielea aia frumoasă, s-ar delecta cu acei sâni minunați...

Sigimor își alungă repede acele imagini din minte. Nu fusese înțelept să cedeze tentației și s-o sărute din nou. Nu numai că îl excitase atât de tare încât nu mai putuse adormi pentru mult timp, dar toată ziua îi simțise gustul în gură. Singura lui consolare era că aproape sigur și ea simțea aceeași pasiune pentru el.

Gândul ăsta îl făcu să se încrunte și îi spori îngrijorarea pentru ea. Jolene era o virgină de familie bună și dacă era să te iei după inocența sărutărilor ei, era neobișnuită cu dorința. Să fi fugit ea de asta, se temuse așa de tare încât să încerce să se îndepărteze de el? După numai o clipă, alungă acest gând. Poate că Jolene era inocentă, dar nu era o fecioară slabă de înger, ce se speria cu ușurință. Dacă simțea dorința ce ardea între ei la fel de puternic precum o simțea el, s-ar fi împotrivit sau ar fi acceptat-o, n-ar fi fugit de ea. Nici nu l-ar fi părăsit pe Reynard, nici n-ar fi riscat să-i ducă pe unul dintre ei în ghearele lui Harold. Ceva nu era în regulă. Sigimor era sigur de asta.

— De ce nu te-ai culcat cu ea? Întrebă Liam. O vrei.

Sigimor își revărsă supărarea asupra vărului său.

— E o lady englezoaică și fecioară. Poate că eu nu-s nemaipomenitul și curajosul curtean așa ca tine...

— De ce sună asta ca o insultă? murmură Liam, zâmbind ușor.

— Dar, continuă Sigimor ignorându-l, știu bine că nu e demn de un cavaler să seducă o fată ca ea. Într-adevăr, nu mi-a plăcut niciodată să seduc o fătucă. E puțin necinstit, mă gândesc eu, lipsit de omenie.

— Poate că da. Sunt destule fete pe-aici dornice să se culce cu un bărbat doar pentru plăcere sau să-i satisfacă pe mulți bărbați pentru niște bănuți în plus. Dar pe de altă parte, unora dintre fete le place doar să se joace.

— Lui Jolene nu i-ar plăcea un joc ca ăsta.

— Nu, nu i-ar plăcea. E o fată cu care te însori.

— Chiar acum, e o fată care lipsește. Mă duc s-o caut.

— Ai putea s-o faci să se simtă stânjenită dacă dai peste ea într-o moment prost.

— O să-și revină. Nu pot sta aici temându-mă să nu-i ofensez pudoarea când ea s-ar putea să se fi răătăcit, să fie bolnavă sau mai rău.

Sigimor fu mulțumit că Liam nu-l mai contrazise. Le porunci verilor lui, David și Marcus, să rămână cu Reynard și cu caii. Împreună cu Tait și Liam, Sigimor intră în codru s-

o caute pe Jolene. Ar fi într-adevăr stânjenitor dacă o surprindeau când încă își rezolva treburile personale, dar era dispus să riște o astfel de confruntare stânjenitoare. Toate instinctele îi spuneau că ceva nu era în ordine.

Îngrijorarea, chiar teama pe care o simțea îl surprinseră. Era puternică și profundă. Era născută din ceva mult mai mult decât datoria lui față de fratele lui Jolene sau față de ea, sau chiar de dorința firească de a proteja o femeie. Se cunoșteau doar de câteva zile, și cu toate astea devenise importantă pentru el. Putea înțelege că simte o dorință primară pentru o femeie atractivă, dar asta era într-un fel o enigmă. Simțea că ar fi trebuit s-o cunoască de mai mult timp, mai în profunzime și mai intim pentru a-i produce o astfel de grijă și teamă față de siguranța și de bunăstarea ei.

O enigmă era și faptul că nu simțea nicio dorință de a încerca să se lepede de această ciudată suferință. Cu siguranță că nu simțea vreun imbold să o țină la distanță înainte ca lucrurile să se înrăutățească sau să devină mai complicate. Din prima clipă când o văzuse pe Jolene, se simțise posesiv față de ea. Așa mică, brunetă și impertinentă cum era, se gândise la ea ca fiind *a lui* și încă gândea la fel. Simțea că ea era *bună* pentru el chiar și când se uita urât la el, cu mânia ce-i lumina ochii de un gri argintiu.

Odată ce o s-o aibă din nou lângă el, vie și nevătămată, Sigimor știa că trebuia să se gândească mai profund la ce-i aștepta pe el și pe Jolene. Era simplu să vadă toate complicațiile, cum ar fi că ea era englezoaică, dar poate că era timpul să cerceteze și ceea ce era bine, cum ar fi dorința pe care o stârnea în el, ce-i făcea genunchii să tremure. Nu mai simțise așa ceva înainte și trebuia să nu mai ignore importanța acestui sentiment. Și o s-o ia înapoi, jură el încruntându-se spre poteca pe unde o luase ea.

— Fata asta zăbăucă a plecat de aici și a luat-o în direcția greșită, spuse el.

— Crezi că vrea să se întoarcă la englezi? întrebă Tait,

glumind doar în parte.

— La Harold? Nu, pur și simplu s-a zăpăcit. Probabil că nu s-a uitat cu atenție pe unde se află și acum s-a rătăcit. Sigimor se uită spre Liam. Cât de aproape de noi era Harold?

— Prea aproape și se tot apropie, răspunse Liam. Cu toate astea, nu m-aș fi gândit că deja ne suflă în ceafă.

— Dar poate că așa e, și ea merge spre el, nu-i așa?

— Așa că poate ar fi bine să nu începem să-i strigăm numele, murmură Tait alăturându-li-se lui Liam și lui Sigimor ce mergeau pe urmele ei. Poate că de asta nu zbiară ca un miel rătăcit.

— Poate să fie și doar o simplă mândrie încăpățânată, spuse Sigimor. Am mai văzut-o că merge pe o direcție greșită, am întors-o din drum, și ea tot încerca să mă convingă că pe acolo chiar voia să meargă pentru puțină vreme. Când am ieșit din camera de la han, a luat-o spre stânga, în loc s-o ia la dreapta, spre scări. Când i-am arătat direcția corectă, mi-a spus că era doar curioasă să vadă câte camere sunt la etaj. Schimbă un scurt surâs cu tovarășii lui. Nu, s-a rătăcit și mă tem că a mers mult refuzând să admită asta. Sper doar ca asta să fie singura problemă.

Mergând pe urmele lui Jolene nu era simplu pentru că era limpede că ea avea un pas ușor, lăsând doar o slabă urmă a trecerii ei, dacă o lăsa și pe aceea. Timpul zbura, și Sigimor simțea cum îi sporea teama în fiecare minut ce trecea în care Jolene nu era în siguranță lângă el. Mai erau și alte pericole în afară de Harold. În cele din urmă, îl trimise pe Liam să cerceteze zona din fața lor, pentru a fi siguri că nu dădeau peste vreun bucluc în timp ce o căutau pe ea. Deși era cumva satisfăcător să știe că tovarășii lui îi împărtășeau îngrijorarea, pe Sigimor nu-l liniștea prea mult să le vadă expresia din ce în ce mai încruntată. Își promise privilegiul de a-i face morală lui Jolene până când o s-o doară capul, apoi își concentră toată atenția spre urmărirea ei.

Jolene se uită înspre cer și blestemă în sinea ei. Lumina zilei se stinge repede. Foarte curând, soarele urma să apună. Să fugă pe întuneric l-ar împiedica pe Harold se urmărească. Din nefericire, și ei i-ar fi greu. Reușise să se rătăcească în plină zi. Ar avea slabe șanse să-și găsească pe întuneric drumul înapoi la Sigimor. Cu îngrozitorul ei simț de orientare, se gândi ea cu tristețe, s-ar putea trezi în Țara Galilor.

Adevărata realizare ar fi să fugă de un Harold foarte atent și de tovarășii lui la fel de atenți. Jolene refuză să creadă că era imposibil. Tot ce avea nevoie era o mică șansă, un mic miracol. Doar dacă cei doi oameni ai lui Harold ar fi cu totul neatenți, fuga ar putea fi posibilă. Atunci, ar putea să-l pocnească pe Harold cu piatra pe care o ascunsese sub fustă și apoi s-o ia la fugă. Un singur lucru putea face, și acela era să fugă repede, și avea energia de a o face pentru mult timp. Doar o mică șansă, se rugă ea în tăcere.

— În clipa când ne întoarcem la Drumwich, o să ne căsătorim, spuse Harold, uitându-se intens la ea pe când vorbea.

Evident, rugile ei rămăseseră fără răspuns pentru moment, se gândi Jolene.

— Faci glume proaste, vere.

— Nu glumesc niciodată, și suntem doar veri îndepărtați. N-a fost foarte greu să obțin o dispensă specială, deoarece legăturile noastre de sânge sunt așa de slabe.

— Și un oarecare episcop a fost foarte lacom.

— Of, of, ce puțin respect ai pentru stimatul nostru cler. N-am făcut decât un dar bisericii, din recunoștință pentru ajutor și înțelegere.

Jolene își dădu ochii peste cap apoi se încruntă la el.

— Ești foarte darnic cu banii care nu sunt ai tăi de drept.

— Sunt în mâna mea, la fel și Drumwich, deci sunt ai

mei.

— Totul aparține lui Reynard, fiul fratelui meu, moștenitorul lui.

— Deocamdată. Harold luă o înghițitură din burduful de vin, apoi îi oferă și lui Jolene.

Setea depăși impulsul de a-i refuză oferta, dar Jolene șterse insistent gura burdufului înainte de a bea. Felul în care Harold își miji ochii de un albastru-deschis îi indica faptul că ea îi zgândărea cumplita fire, dar se îndoia că își va putea ține gura prea mult. Doar faptul că se găsea atât de aproape de bărbatul care avea mâinile pătate de sângele lui Peter o făcea aproape să fiarbă de ură și furie. Să știe că l-ar omorî și pe Reynard, dacă ar avea ocazia, și ar face-o fără pic de remușcare, îi întărea și mai mult simțămintele.

— Ce vrei să spui?

Ura să întrebe, dar se simți nevoită s-o facă pe când îi dădea înapoi burduful de vin.

— Copiii așa de mici sunt foarte predispuși să moară, nu-i așa?

— Chiar ți-ai mânji mâinile cu sângele unui copil nevinovat și neajutorat?

— Doar dacă aș fi nevoit. De fapt, plănuiam să-l declar bastard. Deși aveam de gând să merg pe calea mai ușoară și mai rapidă, dacă băiatul îmi cade în mână, declarându-l nelegitim o să meargă la fel de bine.

— N-o să câștigi nimic din asta. Nu ești următorul bărbat pe linie de moștenire.

— Dar sunt numit moștenitorul lui Peter după Reynard.

Pentru un scurt și groaznic moment, Jolene crezu că el spune adevărul, dar apoi văzu cât de atent o privea Harold. Aștepta să vadă dacă era suficient de proastă să-l creadă. Era ceva ce făcea de obicei atunci când mințea, ceva ce ea observase cu ani în urmă. Era scârbită de ea însăși pentru că uitase asta.

— Nu, Peter nu te ar fi numit niciodată moștenitorul lui, spuse ea cu hotărâre. Ar fi ezitat să întrerupă linia

corectă de succesiune, dar chiar dacă ar fi făcut-o, nu te-ar fi ales niciodată pe tine. Fie și pentru că n-a avut niciodată completă încredere în tine. L-ar fi ales pe Roger, pe care îl iubea ca pe un frate și în care avea încredere totală.

Când văzu furia ce-i întuneca fața lui Harold și văzu cum ridica încet un pumn, Jolene se așteptă s-o lovească. O surprinse când el își controlează acel impuls. Harold nu rezistase niciodată impulsului de a i lovi pe cei care îl nemulțumeau. Într-un fel ciudat, noua capacitate dobândită de Harold de a-și controla furia îl făcea să pară a fi și mai periculos pentru ea.

— Drumwich *va fi* al meu, și tu *vei fi* a mea, spuse el printre dinții încleștați.

— Nu, eu n-o să fiu *niciodată* a ta.

— O să mă însor cu tine, asigurându-mi puterea asupra Drumwich, și o să mă ocup temeinic de tine în patul meu.

Însuși gândul ca mâinile pătate de sânge ale lui Harold s-o atingă o făcu pe Jolene să simtă un fior și i se făcu greață. Felul în care lui i se îmbujorară obraji îi spuse că nu reușise în a-și ascunde scârba. Trebuia să fie nebun să creadă că ea s-ar supune unui bărbat care avea sângele fratelui ei pe mâini și care ar fi perfect mulțumit să pună acolo și sângele nepotului.

— Mireasa trebuie să spună că e dispusă, zise Jolene. Trebuie să știi că n-o să-mi iasă din gură niciodată o astfel de minciună.

Felul în care Harold zâmbea îi dădu așa niște fiori, încât efectiv începu să tremure.

— Am fost atent cu alegerea preotului care ne va căsători. Odată căsătoriți, o să pot cere zestrea ta generoasă și să te folosesc în calitate de soție a mea pentru a încerca să-l aduc pe Reynard înapoi la Drumwich.

În vocea lui se auzea atâta siguranță calmă și fermă, încât Jolene nu se simți capabilă să-i comenteze planul. Era mult prea ușor de crezut că un preot ar putea să-i ignore protestele și refuzul. Omul nici măcar nu trebuia corupt de o pungă plină. Mult prea mulți membri ai clerului erau de

părere că o femeie era mult prea săracă cu duhul să știe ce-i bun pentru ea. Harold putea chiar s-o amenințe c-o omoară și nu era sigură că ar alege moartea în loc de a fi soția lui pentru scurt timp. Dacă ar fi avut minte să știe că ar pierde dacă ar omorî-o, știa și că el ar putea s-o chinuie pentru a o supune voinței lui. Jolene știa că nu era o lașă, dar până acum rezistența nu-i fusese pusă la încercare. Era nevoie doar de o mică fisură în voința ei, doar o șoaptă de *da* și ar fi fost măritată cu Harold în fața lui Dumnezeu și a legilor Angliei. Va fi prinsă în capcană. Și el avea dreptate să spună că l-ar putea avea pe Reynard prin căsătoria cu ea. Legile ambelor țări ar cere asta, și clanul Cameron ar putea plăti foarte scump dacă ar încerca să-l păstreze pe Reynard, dacă ar încerca să-l țină în siguranță acolo.

Jolene respinse hotărâtă sentimentul de înfrângere care o cuprinsese. Poate că se înmuia, poate că aluneca și mai adânc în ghearele lui Harold, dar asta nu însemna că trebuia să și rămână în stăpânirea lui. Nici planurile lui Harold nu trebuiau să funcționeze așa cum le concepușe. Poate că nu acum, dar ocazia să fugă *va veni*. Trebuia să creadă asta sau își va pierde orice speranță.

— O să am o mireasă virtuoasă?

Întrebarea lui bruscă o făcu să tresară din gânduri și îl privi. Dintr-odată îi veniră în minte sărutările lui Sigimor și simți cum roșește. Mânia de pe fața lui Harold o înspăimântă, dar, din nou, acesta reuși să se controleze. Probabil că nu voia să târască în fața preotului o femeie bătută măr, se gândi ea cu cinism.

— Așadar, l-ai lăsat pe ticălosul ăla de scoțian să te atingă, nu-i așa? o întrebă el.

— La care ticălos de scoțian te referi? întrebă ea dulce, mirându-se ce-i venise să-l atâțe astfel.

— Vrei să mă faci să cred că mândra castelană din Drumwich a devenit nimic altceva decât o târfă banală?

— Banală? Nu, niciodată banală. Cu toate astea, niște bărbați atât de încântători, solizi și chipeși... încep ea.

— Scoțieni nenorociți! Dezonorezi numele și sângele de Gerard! Harold respiră adânc de câteva ori pentru a se

calma. Nu te cred, spuse el după câteva clipe, cu vocea încă tremurând de furie. Nu, nu te-ai înjosi într-atât, nu cu unul dintre Cameronii ăia. O grămadă de sălbatici. Mizerabili. Sunt cunoscuți în toată țara asta blestemată prin temperamentul lor, pentru înclinația de a procrea doar roșcați și pentru firea lor excentrică. Așa se face că știu unde te duce nebunul ăla.

— Cel puțin nu sunt mizerabili pentru că și-au omorât propria rudă din cauza lăcomiei.

— Peștele stricat l-a omorât pe Peter.

Jolene își dorea cu ardoare să-i șteargă expresia aceea încrezută de pe față.

— A fost vinul otrăvit.

— Asta nu poate fi niciodată dovedit. Nimeni nu va da atenție afirmațiilor unei neveste neascultătoare împotriva soțului ei, stăpânul de la Drumwich. Odată căsătoriți, cuvântul tău nu va valora nimic împotriva celui al meu și nu există cineva să-ți țină partea împotriva mea.

— Rudele mele mă vor asculta.

— Mai bine te-ai ruga să nu te asculte, dacă vrei să mai trăiască.

— Nu-i poți omorî pe toți.

— Pot să-i reduc la tăcere pe mulți, așa încât să le bag frica-n oase celorlalți. O înșfăcă de bărbie. Și dacă îmi faci multe necazuri, chiar și plăcerea de a-ți avea trupul catifelat la dispoziția mea n-o să mă împiedice să te reduc la tăcere. Asta ar fi regretabil, murmură el, mângâindu-i obrazul, apoi încruntându-se când ea se feri de atingerea lui, pentru că așa prefera să te aud cum țipi de plăcere când o să mă culc cu tine. Noi doi am putea face ca familia Gerard din Drumwich să fie cea mai mare putere din Anglia.

Jolene nu era surprinsă că Harold avea planuri dincolo de furtul domeniului Drumwich. Mult peste posibilitățile lui, cugetă ea. Pe de altă parte, învățase cum să-și stăpânească furia, să controleze acea dorință de a lovi orbește. Dacă deprinsese prudența și rafinamentul, ar putea fi o amenințare ce mergea dincolo de ea, Reynard și Drumwich. Doar simplul gând că Harold ar putea căpăta o adevărată

putere, una extinsă dincolo de Drumwich, era înspăimântătoare. Trebuia să pună capăt planurilor bărbatului ăstuia.

Jolene tocmai se gândea să facă o nehibzuită încercare de a fugi, rugându-se ca mișcarea neașteptată s-o ajute, când unul din oamenii lui Harold strigă alarmat. Strigătul lui fu urmat de o agitație printre cai. Amândoi oamenii lui Harold fură dintr-odată complet ocupați cu încercarea de a-i împiedica pe cai să fugă. Unul din oameni strigă ceva despre o năpârcă. Se părea că rugăciunile ei aveau să fie ascultate. Deși Jolene credea că șarpele era un salvator neobișnuit, profită pe loc de faptul că Harold nu mai era atent.

Ținând strâns în mână piatra pe care o ținuse ascunsă sub fuste, Jolene sări în picioare. Harold se întoarse spre ea, dar avu timp doar să urle un blestem, înainte ca ea să-l lovească în tâmplă cu piatra. Încă era prăbușit la pământ când ea își recuperează pumnalul și o luă la fugă.

Capitolul 6

— Fugi, fătuco!

Jolene nu ezită, luând-o la fugă prin pădure. Prin minte îi trecu gândul nebun că era ciudat cum îngerul ei păzitor suna ca un scoțian. Apoi Liam fu lângă ea. Mergea atât cât să rămână înaintea ei pentru a-i arăta drumul, dar suficient de aproape pentru a o ajuta dacă se ivea nevoie. Ea voia să-i spună că avea nevoie doar de cineva care să-i arate drumul, dar se hotărî că mai bine să renunțe la vorbe și să fugă cât o țineau picioarele.

Liam o opri o dată. Fluieră ca o mierlă. Jolene era pe punctul de a-l lăuda pentru cât de reușit fluierase, când i se răspunse. Știind că asta însemna că ceilalți Cameroni erau pe-aproape, nu avea de fapt nevoie de semnalul lui pentru a o lua din nou la goană. Bănuia că, dacă ar fi știut direcția, l-ar fi depășit în fugă pe Liam, așa de nerăbdătoare era să

se întorcă la Sigimor și ceilalți.

Prima dată îl văzu pe Sigimor cum se încruntă la ea. Jolene nu credea că văzuse vreodată o priveliște mai frumoasă. Cedă dorinței pe care n-o înțelegea pe deplin și alergă direct la el. Spre ușurarea ei, el deschise brațele și o prinse, strângând-o lângă el un pic cam tare. Ea îl îmbrățișă și lăsa s-o cuprindă sentimentul de a fi din nou în siguranță.

— Necazuri?

Sigimor slăbi ușor strânsoarea, dar observă că ea nu-l lăsase din brațe.

— Harold, spuse Liam pe când își revenea.

— Te-a urmărit?

— O s-o facă în curând.

Sigimor îndepărtă brațele lui Jolene și se uită la ea.

— Mai poți să fugi puțin?

— Da, răspunse ea. Doar arată-mi direcția.

— Putem discuta asta, odată ce ne îndepărtăm de Harold.

Pe când alergau spre luminișul unde îi așteptau ceilalți, Jolene bănuia că *discuția* cu Sigimor va consta într-o serie de întrebări stânjenitoare despre Harold. Asta o să vină probabil după morală, cugetă ea, ceea ce poate că îi va da destul timp să se gândească la ce va spune, ceva, spera ea, care să nu dezvăluie tot adevărul, dar să nu fie o minciună de-adevăratelea.

Apoi îl văzu pe Liam și gemu. Acum era sigură că el era motivul pentru care i se dăduse ocazia să fugă. Exista o șansă ca el să fi auzit multe dintre lucrurile pe care le spusese Harold și nu va ezita să-i spună lui Sigimor fiecare cuvânt. Când în sfârșit se opriră din fugă, spera să mai aibă destulă minte să discute lucrurile cu Sigimor. Nu era sigură ce ar face bărbatul odată ce ar afla despre toate planurile lui Harold, dar Jolene bănuia că asta ar însemna necazuri pentru ea, ceva ce avusese deja din belșug.

Sigimor folosi doar câteva cuvinte tăioase pentru a-i pune pe toți în mișcare odată ce ajunseră la ceilalți. Îl așeză în siguranță pe Reynard la pieptul lui, și Jolene nu protestă. Era un călăreț mai bun și greutatea unui copil așa de mic

nu-l va împiedica deloc, așa cum i se întâmpla ei câteodată. Gemu în sinea ei când încălecă, dar nu se plânse. Fu complet de acord cu planul lui Sigimor de a folosi puținul care mai rămăsese din lumina zilei pentru a se îndepărta cât puteau de mult de Harold și cât de repede puteau. Mai târziu, avea timp să-și îngrijească vânătăile și să să-și revină după grelele încercări.

Cenușiul întunecat al apusului târziu îi opri în cele din urmă. Descălecând, Jolene se luptă cu dorința de a leșina. Îl luă pe Reynard de la Sigimor și se îngriji de nevoile băiatului. Când văzu că el adormise imediat după ce terminase de mâncat, ea îl invidie. Nu numai că reușea să doarmă adânc cu liniștea nevinovăției, dar se bucurase de confortul de a fi lipit de Sigimor pe întreaga durată a mersului călare, trupul solid și puternic al bărbatului protejându-l fără îndoială pe Reynard de partea cea mai rea din drum.

Jolene își dori să poată fi și ea lipită așa de aproape de pieptul lui Sigimor. Era așa un piept minunat, se gândi ea pe când o porni spre niște copaci și tufișuri dese de la capătul taberei, sperând să-și rezolve nevoile. Lat, puternic și neted. Oftă când se gândi cât de plăcut ar fi să-și odihnească obrazul pe pielea caldă, în special dacă ar fi cuprins-o cu brațele acelea lungi și musculoase pentru a o strânge lângă el și... Se încruntă când își dădu seama că auzea din spate niște pași ce o urmăreau. Jolene se întoarse și se încruntă la Sigimor care îi mergea pe urme.

— Dispar pentru un moment de intimitate, spuse ea, dar Sigimor nu se mișcă.

— Da, știu, răspunse el. Te însoțesc.

— Cum să fii singură dacă ești cu mine?

— Poți să fii singură de o parte a copacului sau tufișului, în timp ce eu stau de cealaltă parte.

— Dar o să mă poți auzi, aproape că șopti ea cu vocea slăbită de uimire.

— Cred că pot să suport.

Ochii lui străluceau de râs, și uimirea lui Jolene se preschimbă rapid în enervare. Ar putea tot așa de bine să

arunce în vânt orice urmă de pudoare care îi mai rămăsese. De fapt, Jolene voia foarte tare să țipe la el, să se certe din cauza acestei încălcări a intimității ei, dar nu făcu nimic din toate astea. Nu numai că era sigură că el nu s-ar mișca de acolo, dar nevoile ei personale deveniseră aproape dureros de presante. Mormăi o înjurătură și merse spre un copac mare cu un nod gros de tufișuri la rădăcină. În clipa în care se lăsă pe vine în spatele copacului, Jolene știu că n-o să meargă. Nevoia era încă prezentă, crâncenă și presantă, dar nu se întâmplă nimic. Era pur și simplu cu mult prea conștientă de cât de aproape se găsea Sigimor, cum un bărbat de care era profund atrasă era destul de aproape încât se audă cum se ușurează. Deși stânjeneala ei persista, fu dată la o parte pentru o clipă de furia pe propria prostie și pe situația jenantă în care el o pusese.

— Va trebui să faci zgomot, izbucni ea. Cântă!

— Să cânt? Ah, nu, fătuco, doar nu vrei să fac asta.

Ea putu auzi râsetul din vocea lui gravă și scrâșni din dinți.

— Fă-o sau o să stăm aici toată noaptea și probabil că o să-mi provoc niște vătămări permanente la măruntaie.

— De ce nu cânti tu?

— Sigimor! Vrei s-o faci odată, te rog?!

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Începu să cânte, și Jolene fu atât de uimită încât își termină treburile înainte chiar de a-și da seama că începuse. Folosind o mică bucată de pânză, se șterse, apoi luă niște apă din burduful pe care îl adusese și se spală pe mâini. Apoi își aranjă grăbită hainele, înconjură copacul și își puse mâinile pe gura lui. Felul în care încântătorii lui ochi luceau amuzați chiar și în lumina slabă îi spunea că nu trebuia să se teamă că îl jignea. Apoi simți cum vârful limbii lui o mângâia pe palmă. Brațul îi fu cuprins de căldură și își trase mâna înapoi.

— Te-am avertizat, fătuco, rosti el tărăgănat, studiind ușoara îmbujorare ce-i colora obrajii și întrebându-se dacă era cauzată de mânie, stânjeneală sau, așa cum spera, de un brusc val de dorință.

Jolene se sili să se concentreze asupra acelui zgomot pe care îl făcuse el, unul ce părea că amuțise de spaimă fiecare ființă din pădure și nu la ceea ce acea mică mângâiere ciudată o făcuse să simtă.

— Nu înțeleg cum un bărbat cu o voce atât de plăcută când vorbește poate să sune așa. N-ai niciun dram de simț al tonului sau al melodiei, nu-i așa?

— Absolut niciunul, spuse el vesel, luând-o de mână și conducând-o înapoi în tabără.

În timp ce îl lăsa s-o tragă după el, Jolene se uită la mâinile lor unite și se întrebă dacă Sigimor era un soi de vrăjitor. Era un gând ciudat, dar nu mai ciudat decât felul în care el o făcea să se simtă cuprinsă toată de căldură și înfiorată înăuntrul ei doar când o lua de mână. Nu credea că mai simțise așa vreodată, dar acum pe moment nu-și putea aduce aminte vreun alt bărbat care să-i fi atins mâna.

Sigimor se opri, atrăgându-i atenția. Ajunseseră în tabără. Jolene văzu că ceilalți oameni se uitau încruntați spre Sigimor. Cu coada ochiului, îl văzu cum arăta spre ea, făcându-i pe cei patru bărbați s-o privească acuzator.

— I-ai *cerut* să cânte? întrebă Liam.

— Păi, în acel moment, părea că e o idee bună, murmură ea mișcându-se împreună cu Sigimor să se așeze lângă foc.

— Nu-i niciodată o idee bună să-i ceri lui Sigimor să cânte.

— E destul de cumsecade să știe de chinurile pe care le provoacă asupra oamenilor nevinovați, mormăi David.

— Aha. Înțeleg. Jolene râse și se uită spre Sigimor. Trebuie să spun că accepti critica destul de bine.

Sigimor ridică din umeri.

— Nu-i decât o mică nereușită. Se uită serios la ea. Nu tot atât de mare cum ar fi să te rătăcești pentru că cutreieri prea departe și, drept urmare, te înhață dușmanii.

Jolene putu vedea din privirea de pe fața lui Sigimor și a celorlalți bărbați că era pe cale să fie informată despre tot ce greșise și ce reguli trebuia să respecte de aici încolo. Își

luă o farfurie de tocană de iepure pe care o făcuse unul dintre oameni. N-avea nicio îndoială că va avea nevoie de puterea pe care i-o dădea mâncarea doar și pentru a se putea abține de la ceartă sau de la furie, în sinea ei, știa că merita mustrarea. Fusesse neglijentă și îi pusese pe toți în pericol. Spera doar că-și putea aminti asta, cugetă ea, când Sigimor începu un fel de înșiruire a tuturor greșelilor ei. Se dovedi mult mai talentat în a-i face morală decât fratele ei Peter și adeseori trebui să-și muște limba pentru a o împiedica să se apere.

— Acum, Liam, poți să-mi spui exact în câte belele s-a băgat fata, spuse Sigimor, mulțumit de felul în care Jolene îl privea, arătând că auzise și înțeleșese fiecare cuvânt pe care îl spusese.

— Păi, Harold a pus mâna pe ea, răspunse Liam. El și doi dintre oamenii lui...

— Erau doar trei oameni cu ea? Sigimor se încruntă la Liam când el dădu din cap. Am fugit de doar trei oameni? Nu te-ai gândit că ar fi fost tocmai bun momentul să terminăm odată cu ticălosul ăla?

— Ba m-am gândit, dar așteptau să vină și ceilalți. N-am avut timp să mă duc să văd dacă ăștia erau destul de aproape încât să fie și ei o amenințare. Nu ne-am fi descurcat prea bine să-l omorâm pe Harold dacă aproape o duzină din oamenii lui s-ar fi strecurat dintr-odată în spatele nostru. M-am gândit că cel mai bine era s-o iau pe fată de acolo.

— Da, da, a fost cel mai bine. Odată ce ai făcut asta, am pierdut oricum orice ocazie să-l luăm prin surprindere și eram și despărțiți. Deci cum ai luat-o de la el?

— O năpârcă pusă printre cai și cei doi nătărăi care îi păzeau. Liam aprobă zâmbind spre Jolene când spuse: Fata a fost iute să profite de șansă. L-a lovit pe Harold în cap cu o piatră și a fugit. Omul era atât de plin de conspirațiile și laudele lui încât nici n-o legase.

— Ce planuri și conspirații?

— Ah, toate planurile lui trădătoare și necinstite de a pune mâna pe Drumwich, firește, spuse repede Jolene

Înainte ca Liam să poată răspunde. Nu s-a spus nimic care să necesite să-ți schimbi planurile. Încercă să arate calm, chiar nevinovat, sub privirea lui scrutătoare, dar felul în care își îngustă ochii îi spuse că probabil nu reușise întru totul.

— Ce l-ai auzit că spune, Liam?

— Urmărește să se însoare cu Lady Jolene, să-și asigure stăpânirea asupra Drumwich prin ea și s-o folosească pentru a-l ajuta să întoarcă legile contra noastră și să-l ia pe Reynard înapoi, răspunse Liam. Ai avut dreptate să crezi că Harold a auzit totul despre noi și astfel știe exact încotro ne îndreptăm. Ne-a făcut sălbatici, mizerabili, posedați de o înclinație de a procrea roșcați și excentrici. Ne amenință viețile, la fel ca și pe a ei și a copilului. Ah, și pentru o clipă s-a întrebat dacă și-a luat drept iubit pe unul sau pe noi toți, apoi s-a convins că ea n-ar face niciodată așa ceva. Asta-i tot, fătuco?

Jolene îi aruncă lui Liam o privire ce striga *trădătorule*, dar încuviință din cap. De vreme ce Liam auzise totul, probabil că auzise și de zestrea ei, dar nu spusese nimic. Ori scăpase momentul când Harold menționase zestrea, ori pur și simplu n-o considerase un factor important.

— Am bănuir că o vrea pentru mai multe motive decât Reynard și ce ar putea ști despre moartea lui Peter. Sigimor se uită la Jolene înțelegând uimit situația, dar rămânând netulburat. Deci ori te măriți cu el, ori mori.

— Da, răspunse ea. Se pare că Harold a obținut o dispensă și are pregătit un preot, amândoi oamenii fiind foarte amabili datorită folosirii generoase a averii lui Reynard.

— Nu poate crede că te poate face să fii drăguță și tăcută, căsătorindu-se cu tine, nu-i așa?

Jolene se întrebă iute dacă în întrebare era ascunsă o insultă.

— Nu, dar s-ar strădui foarte tare, ceea ce probabil că ar implica să-mi producă multă durere. Cred că s-a gândit la un moment dat să-mi taie limba, dar nu pot fi cu totul sigură către ce înclinase în cursul ultimului rând de

amenințări - moartea sau schilodirea. Bineînțeles, aş putea totuși să pun pe hârtie acuzațiile, dar dacă m-ar prinde, probabil că mi-ar tăia mâna.

— Păi, una din ele, oricum.

Sigimor îngheță din cauza imaginilor posibilei sorti pe care ar avea-o dacă ea s-ar afla în mâinile lui Harold.

— Nu, amândouă. Pot să scriu cu amândouă, deși e mai citeț dacă scriu cu dreapta. Pot să scriu și cu piciorul drept. Doamne, iartă-mă, aş putea sfârși ca fiind doar un ciot de femeie.

Felul în care bărbații o priveau o făcu pe Jolene cu mult prea conștientă de ceea ce tocmai mărturisise și roși.

— Nimeni nu poate scrie cu degetele de la picioare. Nu poți prinde o pană cu degetele alea. Sunt prea scurte.

— Majoritatea așa sunt. Ale mele nu.

— Arată-ne!

— Nici nu mă gândesc.

— Ah, bine, și-așa n-avem nici pană, nici hârtie. O să vedem șmecheria asta mai târziu. Acum, nu-i important, spuse Sigimor înainte ca ea să poată spune ceva contra acelui plan. Acum știm de ce Harold nu se va retrage, nu va renunța pentru a merge acasă. Nu-l vrea doar pe băiat. Nu-i numai teama că poți să găsești pe cineva care să te ajute să-l faci să plătească pentru crimele lui. Sigimor se încruntă la Jolene. Ar fi trebuit să ne spui că are de gând să se însoare cu tine, să te folosească pentru a-și asigura pretenția la titlu, moșie și la copil.

— De vreme ce n-am arătat vreo dorință să fiu de acord supusă cu planurile lui, am sperat mai degrabă că a renunțat la ele.

— Un bărbat cuprins de o dorință aprigă pentru o fată nu renunță ușor. Da, știe că ești o amenințare pentru el, dar înțelege că ai putea fi foarte utilă pentru el fiind în viață, cel puțin pentru un timp. O să pună mâna pe tot ce râvnește până când o să te dovedești a fi prea supărătoare. În ochii lui, ești o pradă aproape tot atât de importantă și de bogată ca și flăcăul. Poate că ești o pradă chiar și mai mare, asta în funcție de cât de puternică e dorința lui

pentru tine.

— Harold a dorit aproape fiecare femeie pe care a văzut-o încă de când i s-a schimbat vocea.

— Și bănuiesc că a vrut să pună mâna pe tine încă de atunci.

Jolene chiar voia să-l contrazică, dar n-avu curajul să spună o minciună așa de mare. Deoarece *bănuiala* lui Sigimor se născuse probabil din lucruri pe care ea le spusese pe când avusese coșmarul, ar fi fost o risipă de timp și de efort. Harold își arătase interesul față de ea în anul când începuse a se schimba din copil în femeie și fusese mereu același. Cele câteva dați când o înghesuisese, încă îi bântuiau visele. Singura ei salvare fusese faptul că foarte puține rude comune îl simpatizau sau aveau încredere în Harold, astfel încât îl văzuse foarte puțin de-a lungul anilor.

Își dori ca Liam să nu fi auzit planurile lui Harold și să nu le fi povestit lui Sigimor. Asta complica lucrurile și mai mult, chiar dacă nimic din toate astea nu schimba ce avea ea nevoie sau ce voia să facă. Indiferent ce planuri infame ar fi conceput Harold, trebuia ca ea și Reynard să stea departe de el. Fie că o forța să să mărite cu el, fie nu, Harold era încă o amenințare pentru ea și Reynard și avea să fie până în clipa când va plăti pentru crimele sale. Nu înțelegea de ce Sigimor se uita la ea ca și cum l-ar fi mințit. Doar omisese să-i spună niște amănunte dezgustătoare.

Regretă încă o dată că nu-i spusese niciodată lui Peter despre cum Harold o urmărea, despre atacurile asupra ei. Îi fusese rușine, nu voise să creeze probleme, sau mai rău, să-l facă pe Peter să lupte cu Harold și încă alte o sută de scuze pe care acum le vedea ca fiind prostești. Dacă i-ar fi spus lui Peter de prima dată că Harold o înghesuisese și o pipăise, Harold poate că n-ar fi fost amenințarea care era acum. Jolene era sigură că Peter nu l-ar mai fi primit niciodată pe bărbat în Drumwich.

Renunță repede la acele gânduri care îi aduceau întotdeauna durere și îi nășteau un puternic sentiment de vinovăție. Existau atâtea feluri în care necazul ăsta ar fi

putut fi evitat, încât putea ameți gândindu-se la ele și n-ar fi câștigat nimic. Jolene mai știa că de fapt n-avea de ce să se simtă vinovată. Harold era cel vinovat, singurul cu adevărat vinovat. Dacă își repeta asta destul de des, cugetă ea cu tristețe, poate că inima ei ar fi acceptat în cele din urmă.

— Ai terminat de cugetat la treaba asta? întrebă Sigimor.

Jolene tresări și se uită la el, apoi își aminti că el aștepta ca ea să-i răspundă la observație.

— Da, Harold a fost o problemă din când în când.

— Totuși Peter nu l-a omorât?

— N-am vrut eu să-l necăjesc cu treaba asta. Oftă. Chiar mă gândeam acum că lucrurile ar fi putut fi foarte diferite acum dacă i-aș fi spus.

— Da, ar fi putut fi. Peter l-ar fi omorât pe ticălos cu ani în urmă.

— Mulțumesc foarte mult că-mi oferi alinarea asta și iertarea.

— N-a fost decât adevărul. Trebui să-și ascundă un zâmbet la felul în care ea se uită la el și fu mulțumit că-i alungase tristețea din ochi. N-ai nevoie de iertare. Nimic din ce-ai făcut nu i-a pus lui Peter viața în pericol sau sângele pe mâinile lui Harold. Doar lăcomia lui, nimic mai mult. Numai Harold e vinovat în toată chestia asta.

Omul acesta avea s-o scoată din minți fără doar și poate, se gândi Jolene. Deodată spunea ceva ce o făcea să vrea să-l pocnească cu ceva mare și greu și arăta ca și cum i-ar fi plăcut s-o înfurie așa de tare încât să se uite cruciș. Chiar în clipa următoare, spunea ceva ce îi alunga furia, chiar o făcea să se înmoaie și s-o ia cu călduri. Dacă asta nu era de ajuns ca o femeie să-și smulgă părul din cap, atunci chiar nu știa ce ar fi.

— Asta mi-am spus și eu. Se strâmbă. E cumva alarmant că Harold s-a apropiat așa mult de noi.

— Enervant, fără doar și poate. Peste o zi sau două, depinde de cât de repede putem merge, vom putea să ne oprim la Scarglas. Ne putem odihni acolo pentru puțin timp

până când o să pot plănuî cum să-l ocolim pe Harold și să recâștigăm ceva din avansul nostru înainte ca prostul ăla să-și dea seama că am părăsit adăpostul de la Scarglas.

— Tot nu vrei să ceri ajutorul verilor noștri? întrebă Liam. Ar putea cu ușurință să ne ajute să terminăm o dată pentru totdeauna cu amenințarea asta.

— Fără îndoială. Bătrânului Fingal nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să aibă ocazia să bage spaima și câțiva centimetri din sabia lui în câțiva englezi, spuse Sigimor. Cu toate astea, așa cum am mai spus deja, aș vrea mai degrabă să nu mai atrag pe cineva în conflictul ăsta. Da, o mână de ajutor, dar nimic mai mult. *Noi* avem dreptul de a-l doborî pe omul ăsta, un drept pe care am de gând să-l afirm și mai limpede forțându-l să vină după noi la Dubheidland. Dacă moartea unui lord englez iscă necazuri, măcar să ne bată doar nouă în poartă, pentru că noi putem arăta că a fost drept și corect.

— Cu siguranță că ar fi drept și corect dacă un neam de-al nostru ar da lovitura pentru noi?

— Poate, dar englezii nu văd întotdeauna lucrurile așa cum le vedem noi. Da, englezii se ceartă între ei acum și poate că nici nu le pasă că unul de-al lor lipsește. Așa că ticălosul ăla a trecut și el de hotare înarmat și gata de luptă. Totuși, nu știm cât de importantă e poziția aliaților lui în fața regelui sau cât de puternice sunt alianțele astea. Există chiar riscul ca moartea lui Harold să stârnească proteste puternice și nu vreau ca și alții să fie prinși în beleaua asta.

Liam oftă, apoi dădu din cap.

— În regulă. Avem și dovada că Lord Peter ți-a cerut ajutorul.

— Da, avem. Și o avem și pe stăpâna de la Drumwich care ne-a implorat s-o ajutăm.

— Implorat? mormăi Jolene.

Sigimor ignoră întreruperea.

— La rândul ei, și ea are aliați. Se uită înspre ea și ridică o sprânceană. Da?

— Da, răspunse Jolene. Am aliați. Din nefericire,

Harold știa cine sunt și a plănuit bine să pună capăt încercărilor de a ajunge la ei. Voi ați fost singurii de care n-a știut. Salvarea vieții unui lord scoțian nu era o istorie pe care Peter era dispus s-o relateze multor oameni și, în cele câteva situații când a povestit, a făcut-o într-un mod neclar, adică n-a pomenit niciun nume. Mi-a spus doar despre tine, abia după ce trimisese după ajutorul tău. Harold n-a fost singurul luat prin surprindere când ai sosit. Am încercat să trimit vorbă că Peter e mort, dar Harold a acționat rapid pentru a împiedica vestea asta să se răspândească.

— Și noi n-am vorbit cu mulți, odată ce am intrat în Anglia. Adevărul e că am făcut tot ce am putut să fim cât mai puțin văzuți și auziți, așa ajutându-l pe Harold și secretul lui.

Luând burduful de vin pe care i-l întinse Sigimor, Jolene bău, apoi îl dădu mai departe lui Tait ce stătea în stânga ei.

— A fost înțelept. Poate că nu suntem chiar în război, dar amintirile raidurilor trecute făcute de scoțieni sunt încă vii. Bănuiesc că mulți ce locuiesc între Drumwich și hotare au suferit o pierdere în timpul unui raid brutal. Oftă. La fel cum mulți din oamenii voștri au suferit din cauza alor mei. Din păcate, Harold se pare că le scapă celor care ar putea fi însetați de sânge englezesc.

— Da, se pare că și compatrioții mei suferă de un fel de pacoste a stăpânirii de sine, naiba să-i ia! Chiar și tâlharii ăia de la hotare îi lasă în pace. Dacă-aș fi știut asta, nu l-aș fi trimis pe Nanty așa cum am făcut-o. Harold se mișcă cu mult mai iute și mult mai lesne decât am anticipat. Așa că trebuie să facem niște planuri să-l împiedicăm, să nu-i permitem să se apropie de ceea ce vrea, chiar dacă reușește să-și pună mâinile murdare pe tine și pe băiat.

Jolene așteaptă ca el să spună mai multe, să înceapă a propune un plan sau două, dar el rămase tăcut, uitându-se atent la ea. Ea se uită înspre ceilalți bărbați doar ca să observe că și ei o priveau cu atenție. Era ca și cum toți știau ceva ce ea nu știa, și asta o enervă. Era evident că

bărbații discutaseră alte planuri la un moment dat în cursul călătoriei și trecuseră cu vederea să i le împărtășească și ei. De vreme ce problema asta o implica îndeaproape, asta părea absolut incorect. În măreața lor înțelepciune bărbătească, probabil că hotărâseră că o astfel de tăinuire era necesară pentru a-i proteja sensibilitățile de femeie, se gândi ea îmbufnată.

— Ei bine? Ai de gând să îmi împărtășești și mie planul sau planurile astea? Întrebă ea în cele din urmă.

— Poate că ar trebui să așteptăm până dimineață, spuse Sigimor, după ce te-ai odihnit.

Trăgând adânc aer în piept pentru a-și potoli furia care o cuprindea, Jolene îi zâmbi dulce:

— Spune-mi acum.

Chiar îi plăcea temperamentul ei, cugetă Sigimor, silindu-se să nu rânjească. Arareori, femeile îl înfruntau sau își manifestau nemulțumirea. Îl întristase, dar multe femei găseau că e intimidant, chiar înfricoșător. La fel gândeau și mulți bărbați, însă el credea că asta era bine. Nu și englezoaica asta micuță. Nu ezita să-i arunce o privire care îi spunea clar că ar vrea să-l bată măr când o enerva. Sigimor bănuia că mulți bărbați l-ar crede pe jumătate nebun, dar el găsea că asta era extrem de atractiv.

— Cred cu adevărat că ar fi mai bine să așteptăm până mâine, când n-o să mai ai mintea tulburată de la atâta oboseală.

— Singurul lucru cu care îmi e tulburată mintea în momentul ăsta e furia care-mi sporește. Spune-mi acum! Te rog, adăugă ea, într-o încercare de a fi politicoasă ce fu complet compromisă de felul în care îi aruncă în față cuvintele printre dinții înțeleștați.

Sigimor ridică din umeri.

— Cum vrei. Planul este să... să te măriți cu mine.

Capitolul 7

— Poftim?

— Tu și cu mine o să ne căsătorim de îndată ce găesc un preot.

Nu arăta ca și cum înnebunise, se gândi Jolene, străduindu-se să iasă din șoc. Totuși, ceva trebuie că îi zăpăcise mințile pentru a-l face să spună așa o nebunie. Mai rău, spusese asta pe același ton pe care l-ar fi folosit cerându-i cuiva să-i dea sarea. Să ceară? Nu ceruse, afirmase asta ca și cum era ceva deja stabilit.

După șoc, i se stârni furia, o furie născută dintr-o durere pe care n-o înțelegea prea bine. Jolene își spuse că era doar vanitatea ei rănită, ignorând vocea din minte care lua în răs această jalnică explicație. Aici nu există nicio poveste de dragoste. Era mai mult o manevră de luptă, ceva menit a-l bloca pe Harold. Mai târziu, poate că îl va considera un gest extrem de cavaleresc, dar acum nu vedea decât că i se oferise o căsătorie pentru moșiile ei, zestrea sau descendența. Un dezgust puternic pentru astfel de alianțe era unul dintre motivele pentru care era încă nemăritată la douăzeci și trei de ani.

— E absolut fără rost, spuse ea, și nu văd de ce este necesar.

— Nu? Harold încearcă să se însoare cu tine. Țsta e unul dintre motivele pentru care ne urmărește.

— Da - unul dintre motive. Căsătoria ta cu mine n-o să-l facă să se întoarcă din drum.

— O să te protejeze dacă pune din nou mâna pe tine. Nu te poate sili să te măriți cu el. Chiar și un preot lacom după bani va șovăi să unească un bărbat cu o fată ce susține că are deja un bărbat.

— O căsătorie între noi poate să nu fie legală în Anglia.

— Un om al bisericii se va simți obligat să se asigure de asta, în special dacă suntem căsătoriți de un preot. La fel și Harold, dacă are planuri să aibă moștenitori care să mențină Drumwich în mâna lui chiar și după ce moare.

Tot ce spusese el era adevărat, dar Jolene clătină din cap. Nu era chiar sigură ce respingea - acel adevăr sau

inexplicabila dorință de a fi de acord cu planul lui. Deși voise dintotdeauna un soț, un cămin al ei și copii, avea nevoie de mai mult decât oferea el, mai mult decât o unire făcută doar pentru a-i dejuca planurile lui Harold. Faptul că era atât de puternic atrasă de Sigimor făcea ca acel *mai mult* să fie cu atât mai necesar. Jolene putea cu ușurință să prevadă un viitor sumbru în care sentimentele ei creșteau și se adânceau, în vreme ce ale lui nu.

Sumbru, dureros și plin de amărăciune, cugetă ea. Văzuse ce se întâmplase când într-o căsătorie unul iubea și celălalt nu. Familia ei era plină de astfel de căsătorii. Chiar mama ei devenise o femeie aspră, tristă, după ani în care îl iubise pe tatăl lui Jolene, un bărbat care nu-i putea da ce avea ea nevoie. Era un motiv pentru care Jolene își dorise să poată cumva să-și aleagă soțul. Există și posibilitatea de a da greș și de a-și frânge inima când cineva își alegea propriul partener, dar întotdeauna sperase să nu fie una așa de mare. Din tot ce văzuse, căsătoriile făcute pentru bani, pământ sau alianțe rar se dovedeau a fi unele fericite. Se îndoia că o căsătorie făcută să-și supere dușmanul ar fi fost altfel.

— Nu, e un plan prost, spuse ea, apoi icni ușor când Sigimor se ridică și o făcu să se ridice și ea pentru a-i sta alături.

— Trebuie să vorbim despre asta, spuse el.

— Credeam că tocmai vorbim despre asta. Cred că m-am auzit spunând nu.

Jolene blestemă încet când Sigimor n-o băgă în seamă și se îndreptă spre pădurea din preajmă, trăgând-o și pe ea după el. Era limpede că bărbatul nu știa cum să accepte un simplu nu. Avea de gând să încerce s-o convingă să spună *da*. Faptul că o lua deoparte ca să încerce asta o făcea să se simtă puțin stânjenită. Putea să se gândească la câteva feluri în care ar putea s-o prostească într-atât încât să fie de acord cu planul lui nebunesc.

O să fie puternică, își spuse în sinea ei. Putea să încerce se convingă cât voia, se acopere cu sărutări tulburătoare, se vrăjească cu acei minunați ochi verzi și s-o

seducă cu vocea lui cea încântătoare, însă ea nu se va clinti. Jolene își reaminti că era din familia Gerard, și ei erau vestiți pentru fermitatea lor. Unii oameni nedreți o numeau încăpățănare oarbă, dar ea simțea că i-ar fi fost de folos oricum.

Îi scăpă un icnet de uimire când Sigimor o împinse lângă un trunchi de copac gros și acoperit de mușchi. Îi puse câte o mână de-o parte și de alta a capului și se uită la ea. Jolene știa că el putea cu ușurință se țină în loc dacă încerca să se miște. Încercă cu greu să nu-i întâlnească privirea, cu mult prea conștientă de puterea acelor ochi, dar dădu greș. Era groaznic de nedrept că nu părea a fi foarte ușor de vrăjit, se gândi ea supărată. Folosind fiecare dram de voință pe care îl avea, se sili să afișeze o expresie de calmă indiferență și se rugă ca el să nu poată fi în stare să înțeleagă cât de mult se prefăcea.

Sigimor se uită spre fața ei îndreptată în sus, îi cercetă expresia reținută și distantă și simți cum îl săgetează îndoiala. Apoi se uită în ochii ei larg deschiși și începu să se relaxeze. Tulburarea ei care îi acoperea adâncul cenușiu al ochilor nu era ușor de descifrat, dar dovedea că nu era rece sau distantă, așa cum dădea de înțeles expresia de pe fața ei. Jolene nu-și putea ascunde în întregime sentimentele. Ochii ei frumoși erau ferestrele sufletului și ale minții. El intenționa să facă tot ce putea pentru a afla ce se ascundea acolo. De data asta n-o să se lase păcălit, n-o să rămână orb la ce simțea și credea cu adevărat o femeie. Sigimor era hotărât s-o înțeleagă pe Jolene sau cel puțin să încerce se înțeleagă în măsura în care putea un bărbat să facă asta. O voce slabă din minte îi spunea că Jolene nu era genul care să înșele, că nu era o femeie care s-ar juca cu un bărbat doar pentru a-și hrăni propria vanitate și mândrie. Cu toate astea, intenționa să rămână prudent. Toată ființa lui îi spunea că ea era perechea lui, partenera lui și continua să-i spună asta din ce în ce mai tare și mai puternic cu fiecare oră care trecea. Fie și pentru acest singur motiv, o va convinge să se mărite cu el, dar intenționa pe deplin ca de data asta el să fie cel

care dicta termenii. Cu zece ani în urmă, fusese cel care dăduse ascultare și se găsisese într-o situație umilitoare care și acum îl irita. Deși nu se putea convinge că Jolene ar face la fel, se va sili să rămână prudent.

— Ai vreo obiecție să mă iei de bărbat, ce zici? întrebă el.

— Nu, nu față de tine, ci față de raționamentul tău, răspunse ea.

— Și ce e greșit cu raționamentul meu? Harold caută să te lege într-o căsătorie pentru a te folosi ca să-și încleșteze și mai tare ghearele pe Drumwich și să-l atragă pe micul Reynard în plasa lui. Dacă ești măritată cu mine, nu poate face asta, ce crezi?

— Nu, dar n-o poate face nici dacă nu mă prinde.

— Te-a prins o dată.

Jolene blestemă în sinea ei. Era greu de discutat cu o astfel de logică rece și convingătoare, mai ales când toate argumentele ei erau bazate pe sentimente. Din experiența ei, așa puțină cât era, argumentele emoționale erau fie disprețuite, fie ignorate de către bărbați. Orice bazat pe sentimente, indiferent cât de solid sau rațional ar suna, era considerat a fi nedemn de a fi luat în seamă. Nu credea că Sigimor ar fi atât de aspru în judecată, dar se îndoia că vorbele ei l-ar convinge. Cu toate astea, o să încerce. Poate că ar ajuta dacă el cel puțin ar înțelege de ce a spus nu.

— În cazul ăsta, va trebui să fim foarte atenți să nu permitem să se mai întâmple vreodată.

— Fătuc...

Ea își apăsă degetele pe buzele lui pentru a-l face să tacă, apoi și le retrase grăbită. O uimi că un bărbat atât de aspru putea avea niște buze așa de moi și de calde. O uimea și mai mult că acea căldură părea că i se revărsase în tot corpul prin acea scurtă atingere. Jolene se lepădă repede de uimire și se sili să se concentreze asupra acestei discuții foarte importante.

— Nu te-ai întrebat de ce sunt încă nemăritată la douăzeci și trei de ani?

— Ai spus că logodnicul tău a murit când aveai

şaisprezece ani. Şi englezii sunt idioţi. Toată lumea ştie asta.

Simţi cum i se îmbujorează obraji la acest compliment grosolan, dar spuse:

— Poate că aşa e. Cu toate astea, nu sunt măritată, pentru că n-am vrut să mă mărit doar pentru zestrea mea, a descendenţei sau din motive de alianţe şi de politici. Fără îndoială că nu vreau să mă mărit doar pentru a-l enerva pe Harold.

— Ah! Ai capul plin de ideile alea aiurite despre dragoste, romantism şi toate cele de care miaună menestrelii ăia.

— Nu-i nevoie să vorbeşti aşa de dispreţuitor. De ce să nu vreau ca bărbatul meu să mă vadă mai mult decât ca pe o pungă plină, un act pentru o moşie sau un tratat semnat?

— Ah, eu te văd ca fiind mai mult de atât, murmură Sigimor uitându-se la ea.

Focul din privirea lui pe când o măsoara cu privirea din cap până-n picioare şi înapoi o făcu să se înfioare. Nu mai simţise niciodată dorinţa, dar era sigură că asta îi curgea prin vene în acel moment. Omul ăsta era capabil să trezească cu o uşurinţă alarmantă acel sentiment în adâncul fiinţei ei. Se rugă ca el să nu ştie, pentru că bănuia că ar profita rapid de asta.

— Dorinţa nu e nici ea un motiv bun pentru căsătorie. Dorinţa poate fi un lucru trecător, dar căsătoria e pentru totdeauna.

— Fătuco, am avut o datorie de onoare faţă de fratele tău. Nu mi-am putut-o onora, aşa-i? Deci o s-o fac ţinându-te pe tine şi pe băiat în siguranţă, făcându-l pe Harold să plătească pentru crimele lui şi asigurându-mă ca băiatul lui Peter să păstreze tot ce i-a lăsat Peter.

— Nu-i nevoie să renunţi la tot restul vieţii tale pentru a realiza asta.

Sigimor se încruntă la ea.

— Eu nu văd aşa problema. Am treizeci şi doi de ani. E adevărat că n-am nevoie de un moştenitor, dar mi-ar

plăcea să am un copil sau doi. Pentru asta, am nevoie de o nevastă, pentru că vreau să fie legitimi. Pentru că nu ești măritată și acum nu-l ai pe Peter drept tutore, bănuiesc că o să te măriți odată ce o să te întorci în Anglia.

Adevărul spuselor lui aproape că o făcu pe Jolene să blesteme. Va fi numit un bărbat drept tutore al lui Reynard și fără îndoială va fi și ea pusă sub oblăduirea lui. Chiar și Peter începuse să creadă că ar trebui să se mărite, că trăsesse destul de timp și chiar avusese în vedere să aranjeze ceva. Asta va fi primul lucru pe care un tutore îl va face. Ceea ce Sigimor nu știa, era că ea era o moștenitoare. Există o foarte mare șansă ca regele însuși să ia controlul asupra ei și a zestrei ei pentru a o da de soție unui favorit de la curte sau unei rude nevoiaș. O treceau florii doar gândindu-se.

— Acuma, știi prea bine că nu umblu după nimic din cele ce ai spus, continuă Sigimor. Orice zestre ai avea nu îmi va fi dată mie, nu-i așa, și nu există nicio alianță care trebuie încheiată. Pentru că descendența ta e doar engleză, n-o să-mi aducă un câștig prea mare aici, așa-i?

— Ah. Nu, bănuiesc că nu.

— Acuma, n-am de gând să dau greș în a te păstra pe tine și pe băiat în siguranță sau în a-l expedia pe Harold direct în iad, dar soarta poate fi foarte capricioasă. Omul te-a prins deja o dată și dacă n-ar fi fost așa un idiot înfumurat, până acum ar fi putut fi cu tine la jumătatea drumului spre Anglia. Da, și măritată, și băgată-n pat cu el. Dădu din cap când ea păli. Dacă te măriți cu mine, poți scăpa de amenințarea asta, sau cel puțin poți s-o reduci. Asta o să-mi mai dea și dreptul, după legile ambelor țări, să-l urmăresc pe ticălos chiar până pe holurile de la Drumwich dacă va fi nevoie.

O privi cu atenție pe când ea cugeta asupra celor spuse de el. Sigimor spera ca unele din acele sentimente mai puțin încurajatoare pe care le văzuse cum îi apăruseră pe fața cea foarte expresivă erau născute pentru că se gândise la Harold și nu la el. Pe când se juca absent cu o șuviță groasă din părul ei ce scăpase din coadă, se gândea

ce alte argumente ar mai putea folosi dacă ea încă ezita. O să vorbească toată noaptea, dacă trebuia. Femeia asta era perechea lui. În clipa în care o crezuse pierdută pentru că Harold pusese mâna pe ea, îi dispăruse orice urmă de îndoială. Pentru că era sigur că ar suna ca un nebun dacă i-ar fi spus că vrea să se însoare cu ea pentru că ea era *aleasa* lui, va trebui s-o convingă că era un lucru logic și practic ce trebuia făcut. Dacă toate celelalte lucruri dădeau greș, putea s-o seducă, cugetă el și zâmbi ușor încântat de acest gând.

Jolene se întrebă ce-l amuza. Din punctul ei de vedere, nu era nimic amuzant. O copleșise cu argumente, fără doar și poate. Harold intenționa să se însoare cu ea pentru a-l ajuta să pună stăpânire cu totul pe Drumwich, așa că ar trebui să-l dezarmeze măritându-se cu Sigimor. Practic, logic și, își dădu ea seama cu o oarecare uimire, dureros. Nu-i adresase nici măcar un cuvânt de dragoste, afecțiune sau pasiune. Deoarece se cunoșteau doar de câteva zile, era prostesc să creadă că o cerere în căsătorie din partea lui Sigimor putea fi altceva decât practică, cu toate astea își dorea să fi fost. El îi oferea motive cuminiți, când tot ce voia ea și avea nevoie era o iubire bună.

Pentru o scurtă clipă, se bucură de imaginea lui Sigimor declarându-și iubirea pentru ea, rugând-o în cel mai romantic mod cu putință să-l facă cel mai fericit bărbat măritându-se cu el. Ce totală aiureală, își spuse în sine ea, indiferent cât de plăcută ar fi fost imaginea. Sigimor n-o cunoștea de destul timp pentru a nutri o mare pasiune pentru ea. Dacă încerca să pretindă așa ceva, probabil că ea i-ar pune vorbele la îndoială. Mai era și simplul fapt că Sigimor Cameron nu era un bărbat care să aibă vorbele agreabile și lingușitoare ale unui curtean. Nici nu și-l putea imagina să se roage pentru ceva. Dacă se mărita cu el, va trebui să accepte faptul că nu va fi niciodată cavalerul din visurile ei copilărești. N-o să-i dăruiască flori, șoptindu-i cuvinte drăgăstoase la ureche sau stând la picioarele ei și cântându-i de dragoste. Amintindu-și de cântatul lui, decise că ultima parte era probabil o binecuvântare.

Ce-o fi în capul ei? Nu se putea mărita cu el. Să se mărite pentru că un bărbat avea o datorie de onoare față de ea și de fratele ei era aproape la fel de rău ca și a fi dată de soție de către rege pentru a-i face pe plac unui oarecare lingușitor de la curte. Jolene ajunsese la concluzia că-și pierduse judecata din cauza înfățișării lui plăcute, ca și a felului în care putea s-o facă să se simtă.

— Nu, spuse ea încet. Să fiu măritată pentru așa niște motive lipsite de pasiune...

— Crezi că sunt lipsit de pasiune?

— Nu, dar motivele pe care le-ai oferit pentru căsătoria asta sunt.

— Atunci o să-ți dau încă un motiv.

Înainte ca ea să poată protesta, o sărută. Ea își puse mâinile pe pieptul lui ca să-l împingă în clipa când îi ghicise intenția, dar nici măcar o clipă nu încercă să-l oprească.

În momentul în care gura lui o atinse pe a ei, ea își mișcă brațele pe pieptul lui lat și îl luă pe după gât. La prima atingere a limbii lui, ea își deschise gura, înfiorându-se de plăcere pe când el îi mângâia interiorul gurii. Îi plăcea cu adevărat să-l sărute pe bărbatul ăsta, se gândi ea amețită. Când el sfârși sărutul, ea observă că el o luase în brațe, o ridicase de la pământ și o proptise ușor de trunchiul copacului.

— Asta a fost lipsit de pasiune, Jolene?

Sigimor sărută locul unde îi pulsa sângele pe gâtul subțire și aproape zâmbi simțind sub buze zvâcnitul accelerat.

— Nu, icni ea, apoi își spuse cu asprime că trebuia să pună capăt acestei situații. Ți-ai demonstrat punctul de vedere. Acum poți înceta!

— Zău așa?

Îi sărută adâncitura din spatele urechii și o simți cum tremură în brațele lui. Era minunat de receptivă. Întregul lui trup tânjea să continue această seducție, dar se strădui să-și controleze dorința. S-o dezvirgineze lipită de un copac cu oamenii lui la doar câțiva metri distanță n-ar fi fost înțelept. I-ar oferi o plăcere uriașă, dar bănuia că urmările ar fi fost

amare. Jolene putea foarte lesne vedea asta ca nimic mai mult decât cum el își exercită puterea asupra ei pentru a obține ce voia. Sigimor se îndreptă de spate și o lăsă ușor jos până când picioarele îi atinseră pământul. O ținu în continuare în brațe chiar pe când ea se sprijini cu spatele de copac. Avea obrajii îmbujorați, aproape gâfâia și ochii i se întunecaseră până la un involburat cenușiu. Acele semne intense ale pasiunii ei făceau să-i fie și mai greu să și-o stăpânească pe a lui.

— Haide, acuma, fătuco. Există un bun motiv să te măriți ce nu-i deloc lipsit de pasiune, ce zici?

— Chiar așa. Se mișcă să se elibereze din îmbrățișarea lui, dar el nu-i dădu drumul. Jolene hotărî că ar fi prea înjositor să se zbată, așa că se hotărî să renunțe, dar auzi în sinea ei o voce plină de dispreț ce o acuza că se minte pe ea însăși.

— Totuși, cred că am spus deja că dorința poate fi trecătoare și că e jalnic să te măriți pe baza ei.

— Poate că ești inocentă...

— Poate? mormăi ea, simțind un grăunte de furie.

Sigimor o ignoră și continuă:

— Dar eu nu sunt.

— Am observat asta, că deși bărbații cer ca femeile pe care le aleg să fie de o castitate fără de seamă, găsesc ca fiind cu totul acceptabil să se împerecheze ca iepurii înainte de nuntă. Și câteodată și după. Există un cuvânt pentru asta. Cred că se cheamă ipocrizie. Bărbații...

— Da, da, dar putem continua disputa asta mai târziu. Poate într-o noapte când ne încălzim degetele de la picioare în fața focului din dormitorul meu.

Gândul de a fi în dormitorul lui Sigimor o făcu pe Jolene să se înfierbânte. Fu șocată când își dădu seama că încerca să și-l închipuie gol pe când stăteau în fața acelui foc. Era sigură că Sigimor îi făcuse vrăji. Era singura explicație pentru felul în care în doar câteva zile se putuse schimba dintr-o femeie care arareori se gândea la bărbați într-una care încerca să-și imagineze cum arăta bărbatul ăsta gol. Sorbind vin. Poate ținând-o în poala lui de bărbat

și sărutând-o pe ureche. Jolene își cârpi una în sinea ei în speranța de a-și vârî măcar puțin mințile în capul ăsta aiurit. Nu era momentul să se complacă în astfel de gânduri scandaloase.

Dar pe de altă parte, cugetă ea, poate că acum era exact momentul. Bărbatul ăsta îi isca niște simțăminte care erau pe cât de fascinante, pe atât de tulburătoare. Mai fusese sărutată o dată sau de două ori și înainte, dar asta n-o făcuse decât să simtă nevoia de a-l pocni pe bărbatul care o săruta. Săruturile lui Sigimor o făceau să vrea să-l pună jos pe iarbă și să sară pe el, chiar dacă nu era chiar sigură ce să facă cu el odată ce era întins pe spate. Dacă se mărita cu el, putea descoperi răspunsul la enigma asta. Ar putea explora după pofta inimii această dorință pe care el o născuse în ea și ar avea până și binecuvântarea bisericii.

Era o idee nesăbuită, dar nu putea s-o respingă cu ușurință. Acea voce enervantă din capul ei îi tot spunea, de ce nu? Nu putea nega că era atrasă cu putere de bărbatul ăsta și nu mai fusese atrasă de nimeni altcineva. Era un om bun, chiar dacă era cam necioplit. Mai era și arătos, tânăr și puternic. Jolene se îndoia că regele sau orice bărbat va fi numit tutorele ei ar fi așa de plin de calitate. Cu siguranță că nu voia să se găsească prinsă în capcana unei căsătorii cu Harold.

— Nu ești atentă la mine, fătuco, spuse Sigimor amuzat de cât de complet pierdută în gânduri era.

— Ah! Roși. Îți cer iertare. Cred că aveai de gând să-mi povestești câte ceva din tinerețea ta desfrânată. Când el se încruntă spre ea, ea zâmbi. Continuă!

— Cred că mă confunzi cu dezmățatul ăla de Liam, bombăni Sigimor. Cu toate astea, am avut destule experiențe pentru a ști că ceea ce s-a născut între noi e pe-atât de rar, pe cât e de puternic. Nici nu sunt destul de nebun să cred că va fi întotdeauna așa de puternic. Ah, probabil că ne va omorî în câțiva ani, dac-ar fi așa. Dacă crezi că atunci o să alerg după alte fuste, ar trebui să te gândești mai bine. O să rostesc jurăminte înaintea unui om al lui Dumnezeu, chiar în fața lui Dumnezeu însuși și o să fii

soția mea. Nu privesc cu ușurință lucrurile astea. Nu, nici n-am o dorință prea mare să am orice fată care îmi zâmbește. N-am făcut-o de fapt niciodată.

— Vrei să spui că o să fii credincios?

Își ascunse surpriza când el se arătă a fi jignit de întrebare.

— Da, chiar asta am spus, nu-i așa? Dacă nu mă dai afară din pat, nu văd niciun motiv să mă duc și să caut altul în care să mă vâr. Știu că mulți bărbați își înșală nevestele, și nevestele își înșală bărbații, dar n-am înțeles niciodată prea bine decât doar dacă între timp căsătoria a devenit așa de rece precum un lac în luna lui februarie. Unchiul meu n-a fost niciodată credincios nici uneia dintre nevestele lui și a zămislit o armată de copii din flori, dar n-a fost niciodată fericit. Puține din aceste adultere apar dintr-o mare pasiune oarbă sau dintr-o dragoste eternă. Vanitate, mândrie, chiar și un fel de joc, dar mare parte dintre bărbați trăncănesc despre nevoile unui bărbat. Și eu zic așa, că dacă nevasta îți dă voie în patul ei și nu-i unul rece, atunci nevoile tale sunt rezolvate, nu-i așa? Să sari dintr-un pat în altul aduce doar necazuri acasă, unde ar trebui să fie un adăpost de necazuri, și zămislește copii din flori ce adesea au mult de furcă în viață.

Jolene clipi. Acesta trebuie să fie cel mai lipsit de romantism jurământ de credință pe care l-a primit vreo femeie vreodată. Mai era și o urmă de dispreț în vocea lui când vorbea de o mare pasiune oarbă și de dragoste eternă. Omul acesta nu avea nimic din sentimentele mai delicate?

Apoi se gândi la tot ce aflate despre el de la alții. Devenise lord la abia douăzeci de ani, dar pierzându-și tatăl, să ajungă un fel de tată pentru toți frații lui mai mici fusese doar o mică parte din povara ce-i fusese pusă pe umeri. O febră secerase multe vieți în clan, lăsându-l stăpân peste un mare număr de văduve și orfani, mulți dintre ei ceva mai mari decât niște prunci. Sigimor luase mulți din orfani și nu ezitase niciodată să ajute văduvele în orice fel putuse. Se gândi cum se purta cu Reynard și știu

că făcuse mult mai mult pentru copii decât că le dăduse adăpost și hrană, și nu numai din datorie și simț de răspundere. Exista o inimă în bărbatul ăsta aspru și probabil una foarte mare într-adevăr, dar fără îndoială că ar fi devenit țepos ca un arici dacă ar fi pomenit de așa ceva. Jolene se mai întrebă cât de mari îi erau șansele să găsească un loc pentru ea în inima asta mare.

Ar fi un mare risc pe care și l-ar lua, cugetă ea, să încerce a transforma o căsătorie făcută din rațiuni așa de practice într-o legătură adevărată. Existau însă și avantaje imediate. Ar dejuca planurile lui Harold și ar însemna că nu mai trebuia să-și facă griji că va fi folosită pentru propriul câștig de către rege sau de către vreun tutore numit. Mai era și dorința asta ce era de cercetat îndeaproape. Și dacă totul se dovedea o greșeală groaznică, odată ce Harold va fi învins, se putea întoarce în Anglia să ceară anularea. Nu era sigură dacă Sigimor se gândise la posibilitatea asta și, din motive pe care nu voia să le explice prea în amănunt, nu intenționa să-i pomenească de ea.

Sigimor o luă cu blândețe de bărbie și își frecă degetul mare de gura ei ispititoare.

— Sunt de familie bună, averea și moșiile mele sunt destul de bogate ca să nu duci lipsă de ceva, o să mă străduiesc să mă asigur ca nimeni și nimic să nu-ți facă vreun rău și îmi iau foarte în serios jurămintele. O sărută tandru. Deci te măriți cu mine, Lady Jolene? O sărută din nou, un sărut ce lăsa puternic să se înțeleagă că avea nevoie de ea. Nu vrei să vezi unde o să ne ducă asta?

— Da, răspunse ea pe o voce răgușită pe care abia de și-o recunoștea ca fiind a ei.

— Da la asta, sau da, *o să te măriți* cu mine? Întrebă el, abia atingându-i buzele cu sărutări ușoare și reținute.

— Da. *O să mă mărit* cu tine.

El o luă în brațe și îi dădu o sărutare ce părea că o topește cu totul. Încă era amețită de pe urma ei când el o îndepărtă de el, o luă de mână și pomi înapoi spre tabără. Jolene se întrebă cum de bărbatul poate trece de la fierbințeală la răceală cu atâta ușurință. În spatele celui

sărut existase pasiune. Era sigură de asta. O enerva că își putea dobândi controlul atât de ușor în vreme ce ea rămăsese amețită și înfierbântată.

— O să căutăm mâine un preot, anunță Sigimor în clipa în care ajunseră lângă ceilalți bărbați.

Jolene abia dacă mormăise câteva mulțumiri absente pentru felicitările transmise de oameni, când Sigimor o trăsese spre locul unde cineva așternuse patul.

— Ce faci? Îl caută repede pe Reynard și îl găsi dormind adânc pe patul lui grosolan în mijlocul celorlalte pături așternute pentru oamenii lui Sigimor.

— Trebuie să te odihnești. Nu vreau să fii prea obosită mâine.

Dându-și seama de ce o voia el odihnită, ea roși furioasă, dar el deja plecase spre oamenii lui. Ea își scoase ghetetele, apoi se cuibări sub o pătură, dezbrăcându-se până la cămașă. Uitându-se la cămașa ei simplă și încercând să se facă cât mai comodă când doar o pătură o despărțea de pământul tare, Jolene se surprinse dorind să-și fi adus ceva mai delicat, apoi înjură. Bărbatul îi transformase mintea în terci. Închizând ochii, se hotărî că ar putea fi înțelept să se gândească ceva mai mult la ceea ce tocmai acceptase.

— Există un preot, dar e la distanță de jumătate de zi călare de aici, spuse Liam când Sigimor se așează lângă foc.

— Bine, spuse Sigimor, întinzându-se după burduful de vin ce era trecut dintr-o mână în alta.

— N-ai răbdare, ce zici?

Sigimor nu se obosi să răspundă, luând o înghițitură zdravănă cu privirea fixată pe femeia zveltă căreia curând îi putea spune soția lui. În mai puțin de o zi, o să aibă dreptul să se strecoare sub pătura aceea cu ea. Răbdare era un cuvânt prea blând pentru ce simțea.

Capitolul 8

Uitându-se suspicioasă la scundul și rotofeiul preot cu care discuta Sigimor, Jolene se apropie de acesta din urmă. Trezită pe când nici nu se iviseră zorii, călăriseră din greu

spre satul ăsta mic. Drept rezultat, n-avusese ocazia să vorbească cu Sigimor, deși se gândise mult.

Dacă n-ar ști cum stă treaba, ar zice că Sigimor făcuse tot ce putuse să se asigure că nu vor mai exista alte discuții despre căsătorie. O să discute despre asta acum, hotărî ea și îl trase de mânecă, dar el doar o luă de mână și continuă să discute cu preotul – în galeză, o limbă pe care ea n-o înțelegea.

Ciudat, se gândi ea dintr-odată. De ce să vorbească în galeză, acum când preotul îi întâmpinase în ceea ce Jolene considerase a fi o formă specifică și foarte atractivă de engleză a scoțianului? Încerca oare Sigimor să ascundă ceva de ea? Rapid, înlătură această urmă de bănuială. Nu numai că era un mod jalnic de a gândi în felul ăsta despre un bărbat care făcea tot ce putea să-i țină în siguranță pe ea și pe nepotul ei, dar nu putu găsi vreun motiv serios ca el să fie așa de ascuns. O ceruse de soție, ea acceptase, și el aranja această căsătorie cu preotul. Nu era nevoie de vreun secret.

Ceea ce avea nevoie era o discuție între patru ochi cu Sigimor. Fără sărutări, fără a-și lipi trupul acela minunat și puternic de al ei și fără a-i linge gâtul. Doar o discuție. Jolene se gândise la un plan pe care credea că el ar trebui să-l aibă în vedere. Era unul ce ar satisface nevoia lui de a se însura cu ea pentru a o ține departe de ghearele lui Harold, dar în același timp ar garanta că el nu va fi legat pe viață de o femeie pe care n-o iubea.

Uitându-se la mica biserică de piatră în fața căreia stăteau așteptând ca Sigimor să termine de vorbit, încercă să-și întărească hotărârea. Spera doar că nu-și va pierde curajul în cele din urmă. Fusese nevoie de mult efort să se decidă a-i prezenta planul. O voce puternică, cumva isterică, din capul ei striga refuzând șocată. Dacă Sigimor nu se grăbea să-și termine discuția cu preotul, Jolene se temea că va șovăi, că va lua ce voia, fără a-i spune vreodată bărbatului planul ce-i va salva pe amândoi de la a fi prinși în capcana unei căsătorii pe care niciunul din ei n-o alesese de bunăvoie.

Sigimor aproape că putea simți nerăbdarea lui Jolene, dar își menținu atenția fixată ferm asupra vărului lui, William. La ce bun să ai un preot în familie dacă omul nu putea face ce voia, se gândi el supărat. Când Liam îi spusese că preotul pe care îl căutau era o rudă de familie, Sigimor fusese încântat. Prevăzuse că se va însura cu Jolene și că o va avea în patul lui înainte ca mintea ei isteță să se poată gândi la alternativă planului lui. În schimb, pierdea timp prețios, certându-se cu un văr care se dovedea a fi excesiv de atașat de respectarea regulilor.

— Există reguli ce trebuie respectate, milord, spuse William, apoi se uită spre Jolene. Și ea e englezoaică.

Felul în care William se uita la Jolene, ca și cum se temea că ea se va transforma chiar în fața ochilor lui într-un soi de demon plin de negi, începuse să-l enerveze pe Sigimor.

— Am observat asta.

— Există anunțuri de nuntă ce trebuie făcute, înțelegeri semnate de rudele ei...

— Rudele ei sunt moarte în afară de idiotul ce ne urmărește cu gândul de a ne omorî. Da, și dacă pune mâinile lui murdare pe ea, o s-o târască înapoi în Anglia și o să se însoare cu ea. O să-i facă viața un adevărat iad pe pământ pentru o vreme, apoi o s-o omoare. Și lui nici nu i se va spune că trebuie să aștepte până când să se însoare cu ea.

— Preoți corupți, izbucni William. Anglia e plină de ei. Nici să nu încerci să-mi spui că toate astea sunt un gest nobil din partea ta. O dorești. Ei bine, mai poți aștepta câteva săptămâni.

— Sau pot să strâng de gât un preot în următorul minut sau cam așa ceva.

— Sigimor, spuse Liam tăios apropiindu-se de el, apoi îi aruncă lui William o privire prietenoasă. Vere, poate că e adevărat că motivele lui Sigimor nu sunt toate nobile,

spuse el în galeză, dar asta nu schimbă adevărul a ceea ce ți-a spus. Acest Harold intenționează să se însoare cu femeia pentru a-și strânge și mai mult ghearele pe tot ce a câștigat omorându-i fratele. Odată ce înlătură copilul din drumul lui, cu siguranță că va scăpa și de ea. Dacă are deja un soț, asta va opri cel puțin pentru un timp uneltirile lui. În felul ăsta, dacă pune mâna pe ea, o să avem timp s-o salvăm. Haide, nu merită două vieți nevinovate o mică încălcare a regulilor?

— Dar regulile există pentru un motiv... începu William, deși acum îi apăruse o îndoială pe față.

— Da, să-l împiedice pe un ticălos să pună mâna pe o moștenitoare și să se însoare cu ea împotriva voinței ei. Aici nu e cazul de așa ceva. Sigimor nu va câștiga prea mult de pe urma acestei căsătorii, pentru că zestrea ei va fi cu siguranță ținută bine în Anglia. Contractul de căsătorie n-o va proteja. Căsătoria are nevoie de binecuvântarea unui preot. Acuma, dacă crezi că trebuie să respecti regulile, fă strigările de trei ori, așteaptă doar câteva minute între fiecare strigare. Putem să facem și o înțelegere de căsătorie și avem martorii chiar aici.

William ezită încă o clipă, apoi dădu din cap.

— O s-o fac. O să aștept câteva minute între fiecare strigare. Liam, tu mă poți ajuta să scriu o înțelegere de căsătorie, spuse el îndreptându-se spre biserică.

— Sigimor, spuse Jolene în clipa când ceilalți plecară. Am conceput un plan. Mă gândeam...

— Îmi era frică de asta, mormăi Sigimor.

Ea se hotărî să ignore remarca.

— Nu contest niciunul dintre argumentele pe care le-ai prezentat ieri. Cu toate astea, căsătoria asta nu trebuie să fie ceva definitiv. Dacă rămâne neconsumată - ea scânci ușor când el începu s-o târască spre livada de mere chiar în spatele bisericii. Unde mergem?

— Undeva mai retras ca să-ți pot spune câte ceva ce nu vreau să audă ceilalți.

Asta suna amenințător, se gândi Jolene, dar nu protestă. Dacă erau pe cale să se certe pe ceva atât de

intim precum consumarea căsătoriei lor, nici ea nu voia să fie auziți. Planul ei era unul foarte bun, dar când se opriă chiar în livadă, și Sigimor o luă în brațe, Jolene bănuî foarte tare că nu va fi de acord cu ea. Se întrebă de ce nu se simțea consternată de această posibilitate.

— Chiar credeai că o să fiu de acord să nu mă culc cu propria mea soție? întrebă el. Era puțin dificil să-și țină gândurile în ordine când el o ținea atât de aproape, dar Jolene nu se dădu bătută.

— Căsătoria, odată consumată, e pentru totdeauna. Noi nu ne cunoaștem decât de câteva zile și majoritatea timpului a fost petrecut fugind de Harold. Poate că nu ne potrivim deloc, dar odată ce am împărțit un pat, nu mai e cale de întoarcere. Asta nu era chiar adevărat, dar ea mai degrabă ar ieși dintr-o căsătorie neconsumată decât să părăsească un bărbat cu care fusese intimă.

— Da, știam asta. De ce ai crede că nu ne potrivim?

— E posibil. Noi nu ne cunoaștem deloc bine. După cum am spus, am fost împreună doar timp de câteva zile și mare parte din acele zile au fost petrecute călare. În două săptămâni de acum încolo, poate că o să regreti asta din toată inima. De ce să nu aștepți o vreme înainte de a face din asta o căsătorie adevărată și obligatorie?

— De asta.

În clipa în care o ridică de la pământ, ea îl luă pe după gât pentru a-și ține echilibrul. Își deschise gura să-i spună s-o pună jos, și el o sărută. Fu nevoie doar de o singură mângâiere a limbii lui în gura ei, și ea își pierdu orice dorință de protest. Pe când el curma sărutul, Jolene se agăța de el precum cea mai rezistentă iederă. Chiar pe când își înclina capul pentru a-i permite să ajungă mai bine la gâtul ei, se luptă să-și vină în fire.

— Chiar dacă refuzi să te măriți cu mine, fătuco, o să am asta. Urmări conturul urechii ei mici cu limba și o simți cum tremură. Da, și cred că tu știi.

Ea știa și se întrebă de ce nu se simțea rușinată de această recunoaștere. Regulile erau foarte clare. O doamnă se agăța cu putere de virtutea ei până când se mărita. Nu

stătea în livezi agățându-se cu putere de scoțieni mari și vânjoși. Cu toate astea, nu putea nega adevărul pe care Sigimor îl rostise pe șleau. Măritată sau nu, o să se culce cu el. Nu avea puterea voinței să continue să se ferească de ceea ce el putea s-o facă să simtă. Cel puțin dacă erau căsătoriți, mar păcătui, se gândi ea pe când el se desprinsese ușor de ea și o puse înapoi pe picioare. Mai era și posibilitatea de a fugi înapoi în Anglia pentru a pune capăt căsătoriei acolo, își reaminti ea.

Când îi întâlni privirea, văzu cum dorința îi întunecă ochii și decise să nu-și mai facă griji de asta. De ce să nu se bucure și ea de puțină plăcere? De ce să nu savureze plăcerea pe care știa că el i-o putea dăruia o vreme? Dacă pasiunea pe care el o oferea se dovedea a fi superficială, dacă se dovedea a fi singurul lucru ce-i unea, avea o portiță de scăpare. Cel puțin o să aibă niște amintiri foarte frumoase de care să se agațe dacă se întorcea la vechea ei viață.

— Prea bine, spuse ea.

Abia ce-i ieșiseră cuvintele pe gură, când el o luă de mână și o târî înapoi spre biserică. Câteva cuvinte dulci sau asigurări blânde că totul va fi bine ar fi fost drăguț, mormăi Jolene în sinea ei, străduindu-se să țină pasul cu el. Sigimor părea a fi cumva nepriceput la a face curte, în afară de talentul lui de a o săruta în neștire. Se îndoia că se datora doar faptului că fugeau de Harold și că asta îi oferea unui bărbat prea puțin timp pentru a face curte așa cum se cuvine.

Sigimor era chiar pe punctul de a intra în biserică atunci când preotul deschise ușa și îi pofti înăuntru. Jolene își dădu vag seama de ceilalți ce stăteau în spatele lor când îngenuncheară în fața preotului. Ea simți un strop de mâhnire pentru că singurul membru al familiei ei ce era prezent la căsătorie era Reynard, care era prea mic să înțeleagă importanța acestui moment. Mai îngropă și un atac de panică pe când își rostea jurămintele, spunând cuvintele sfinte chiar atunci când se agăța de planul de a curma căsătoria odată ce Harold va fi învins. Jolene încercă

să-și risipească temerile că îl mințea pe Dumnezeu, spunându-și că va fugi doar dacă nu va vedea absolut nicio speranță pentru o căsătorie bună.

Odată ce jurămintele fură rostite și se dădu binecuvântarea, Sigimor o conduse spre o măsuță pusă la perete.

— Sunt aranjamentele de căsătorie, spuse el, și arată spre partea de jos a documentului. Semnează aici!

Jolene dădu din cap și începu să citească hârtia.

— Ce faci? întrebă Sigimor.

— Citesc documentul, răspunse ea, puțin surprinsă de cât de simplu era.

— E în latină.

Sigimor se încruntă la ea.

— Am observat.

Odată depășit șocul că era o femeie instruită, se simți puțin insultat văzând cât de atent citea ea documentul.

— N-ai de ce să citești așa de atent sau crezi că vreau să te înșel în vreun fel?

— Nu, firește că nu, dar Peter era întotdeauna ferm convins că un document trebuie citit cu cea mai mare atenție înainte de a-l semna. Spunea că, indiferent cât de cinstit este un om, indiferent cât de mare încredere ai în el, nu-i nevoie decât de o greșală în scriere sau de o exprimare stângace pentru a schimba cu totul înțelesul acordului. Mai spunea și că, deși tu și celălalt om poate că nu veți profita niciodată de acea greșală, nu te poți încrede ce ar putea face altcineva cu ea.

Ea îl asigură pe loc că nu-l bănuia de vreo înșelătorie, îi alină mândria. Mai trebuia să fie de acord și cu ce o învățase Peter. Felul în care atât Liam, cât și William protestaseră cu jumătate de gură îi spuse că avea dreptate să creadă că sfatul lui Peter fusese înțelept. Ea nu putea ști cât de exact fusese Liam în cele ce scrisese. Când începu să-și scrie numele, el se aplecă peste umărul ei și făcu ochii mari.

— Jolene Ardelis Magdalen Isabeau deLacy Gerard Cameron? Hai taci, numele e mai mare decât tine, mormăi

el.

— Mama s-a simțit obligată să onoreze mulți din membrii familiei ei, răspunse Jolene. Sărmanul Peter a fost și el atins de asta. Îi zâmbi scurt lui Reynard. S-a asigurat ca soția lui să nu cadă pradă aceleiași tentații. Reynard este botezat după cei doi bunici ai lui și doar atât. Așadar el este Reynard Henry Gerard. Câteva dintre rudele noastre n-au fost de acord, simțind că un astfel de nume scurt era, ei bine, aproape de rând. Peter răspundea întotdeauna că puțin o să-l găsească de rând atunci când Reynard va ajunge la vârsta la care să adauge titlul de conte de Drumwich la numele lui, împreună cu baron de Kingsley, ceea ce deținea deja.

Sigimor se uită la băiețelul ce se învârtea alene în jurul bărbaților adunați în biserică.

— Pe umerii lui poartă o mare greutate.

— Da, și va fi din ce în ce mai grea pentru că familia mamei lui are încă și alte titluri și, doar dacă cineva nu face curând un băiat, toate îi vor reveni lui.

— Dar Harold nu le poate revendica dacă băiatul moare, nu-i așa?

— Nu, pentru că n-are nicio legătură de sânge cu familia mamei lui. Nu sunt chiar sigură ce ar putea revendica Reynard. Ar putea să-l facă să se răzgândească în ceea ce privește planurile lui ticăloase pentru copil. Ca tutore, ar avea acces la orice avere ar exista pe acele moșii. Dar, pe de altă parte, s-ar putea să știe câte ceva despre cât de important este Reynard pentru familia mamei lui, pentru că a fost pe atât de grijuliu să mă oprească a le trimite vorbă, pe cât a fost să mă împiedice să iau legătura cu vreuna dintre rudele mele.

— Tutorele lui Reynard va trebui să fie foarte atent ales.

— Da, dar mă tem că eu nu voi avea prea multe de zis despre asta.

— Ei bine, nu-i de folos să-ți faci griji acum de asta.

Ea dădu din cap și se uită cum, pentru o clipă, Sigimor îl luă deoparte pe preot. Era puțin dificil să accepte că era

măritată. Nu se schimbaseră inele și nu avea să fie nicio petrecere. În câteva minute aveau să fie toți pe cai călărind până la apusul soarelui. Nu era nici măcar sigură că va petrece noaptea nunții într-un pat adevărat.

Apoi fratele lui Sigimor și verii lui o înconjurară urându-i bun venit în familia lor și furară și câteva sărutări foarte entuziaste. Buna lor dispoziție începu să-i împrăstie confuzia și acea notă de tristețe de care nu putuse scăpa. Chiar când Liam o luă în brațe și o sărută pe buze, simți un braț puternic că o ia de talie. Țipă surprinsă, când fu smulsă din îmbrățișarea lui Liam.

— Ține-ți gura departe de nevasta mea, spuse Sigimor, luând-o de mână și conducând-o afară din biserică.

— Nu era decât un bun venit în familie, răspunse rânjind Liam. E un vechi obicei să săruți mireasa.

Sigimor făcu un comentariu foarte necuviincios despre ce putea face Liam cu acel obicei. Jolene roși chiar dacă simțea că îi vine să râdă. Noul ei soț era evident posesiv. Nu era o adevărată indicație a vreunui sentiment mai intens, dar adăugată la dorința pe care o simțea față de ea, o determină pe Jolene să vadă o licărire de speranță pentru viitorul lor.

După ce o ajută să-l așeze pe Reynard pe hamul din pături, Sigimor o puse pe cal apoi îi luă mâna și se încruntă la ea.

— O mireasă ar trebui să aibă un inel.

— Nu contează, zise ea. Cu Harold pe urmele noastre, astfel de lucruri devin puțin importante.

— O să ai unul de îndată ce ajungem la Dubheidland.

Îi sărută degetul unde ar fi trebuit să fie inelul, apoi se îndreptă spre calul său. Jolene clătină din cap în sinea ei. N-ar fi crezut niciodată ca Sigimor să fie deranjat de un astfel de lucru, cu toate astea era evident că era. Și toată lumea credea că femeile erau greu de înțeles, cugetă ea, în vreme ce îndemna calul să-și potrivească pasul cu cel al lui Sigimor. Călărind, Jolene spera că putea să se gândească la treburi destul de complicate pentru a-i ocupa cu totul mintea. Dacă avea noroc, nu va petrece fiecare minut de

acum înainte până când se vor opri pentru a înnopta făcându-și griji pentru noaptea nunții.

*

Jolene îl privea pe noul ei soț și încerca din greu să nu spună nimic. Se opriseră într-un sat când soarele abia ce se îndrepta spre apus. Sigimor fusese foarte eficient în a le face rost de o cameră, o baie și o cină, ca și de a-l însărcina pe fratele lui, Tait, să aibă grijă de Reynard peste noapte. Se îmbrășaseră și mâncaseră, apoi ea se dezbracă până la cămășuță și se sui în pat. Acum Sigimor stătea lângă pat, pregătindu-se să se așeze lângă ea și era complet gol.

Ea nu era sigură unde să se uite. Era enorm de mult Sigimor de văzut. Nemaivăzând vreodată un bărbat complet gol, era curioasă, dar asta nu îi domolea deloc nervii. Îndeosebi acest bărbat gol era pe cale să se urce în pat cu ea și să desăvârșească această căsătorie. Jolene își dorea cu ardoare să știe exact cum se face. Avea senzația că asta privea acea mare proeminență de la vintrele lui și găsea acest gând destul de îngrijorător.

Cu toate astea, era superb, admise ea măsurându-l cu privirea și evitând cu grijă vintrele. Numai mușchi încordați și netezi și un trup bine proporționat. Avea foarte puțin păr pe pieptul lat. Un mic smoc de păr creț și roșu acolo, apoi o dâră subțire de păr de la buric mergând în jos spre o grămadă de cârlionți în jurul acelei proeminențe. Se uită repede la picioarele lui lungi și bine formate și observă că erau doar ușor acoperite de păr. Jolene se sili să-și îndrepte privirea înapoi spre vintre și roși furioasă. Nu părea atât de intimidantă atunci când o simțise apăsată de ea pe când se îmbrățișau, dar atunci erau complet îmbrăcați. Cu siguranță că bărbații nu mergeau cu ea așa tot timpul? Era sigură că ar fi observat asta înainte, dacă ar fi fost așa.

Sigimor oftă, simțind că se excită și mai mult sub privirea lui Jolene. Știa că era virgină și că va trebui să se miște încet și cu blândețe când se va culca cu ea. Era limpede pe de altă parte că era o virgină foarte bine

protejată. Avea îngrozitorul sentiment că va trebui chiar să-i explice ce urma să se întâmple. Asta ar cere mult mai multă răbdare și delicatețe decât avea el. Trofeul merită, își spuse el hotărât, strecurându-se în pat lângă ea.

— Ce este asta? întrebă el începând să-i dezlege veșmântul.

— O cămășuță, răspunse ea. Ceva ce o femeie poartă pe sub rochie. Pretinzi că ai experiență de viață. N-ai dezbrăcat niciodată...

Nu fu în stare să termine, pentru că el îi trase cămașa peste cap.

— O nevastă n-are nevoie să poarte cămașa în pat, spuse el dând-o la o parte. Nevestele vin dezbrăcate în patul bărbaților lor.

— Atunci de ce unele femei cheltuie bani mulți pe cămăși de noapte garnisite cu dantelă și panglici? întrebă ea.

— N-am înțeles niciodată asta. Să le dea de înțeles bărbaților lor că sunt interesate, bănuiesc. După aia, se dezbracă amândoi.

Jolene găsi asta destul de surprinzător. Stătea culcată în pat, goală, cu un bărbat foarte mare și gol și se străduia foarte tare să nu chicotească. Sigimor era nerușinat, și lucrea din ochii lui îi spunea că știa asta. Refuză să-l încurajeze râzând.

— Fătucó, spuse el încet și o atinse ușor cu un sărut pe buze. N-o să-ți fac rău. Se strâmbă ușor. Păi, poate doar puțin, dar așa e voia naturii. Nu pot face nimic pentru asta. Totuși, e doar prima dată. Înțelegi?

— Nici un cuvânt. El arăta așa de descurajat încât ea trebui să zâmbească. Îmi pare rău. Cred că poate am fost foarte ferită. Pentru că n-am fost niciodată aproape de măritiş, n-a fost trimisă nici o femeie să-mi spună ce se petrece în patul conjugal. Cred că cea mai bună soluție pentru noi este să începem. Îți urmez exemplul.

— E un plan bun.

Sigimor voia doar s-o privească, s-o studieze și să se bucure de vederea trupului ei zvelt. Voia să guste acea

piele catifelată și albă din cap până-n picioare și înapoi. Erau multe lucruri pe care visase să le facă odată ce era în pat cu ea, dar îndeplinirea acelor visuri va trebui să mai aștepte. De data asta, trebuia să se încline în fața inocenței ei, trebuia să fie la fel de atent cu pudoarea ei precum era cu nevoia de a-i trezi pasiunea. Putea doar spera că va putea să-i trezească pasiunea până când să fie destul de aprinsă încât dezvirginarea să devină nesemnificativă.

O sărută și continuă s-o sărute până când ea se agăță de el. Sigimor îi mulțumi lui Dumnezeu că nevastica lui era așa de receptivă, că sângele ei se încingea așa de repede de la sărutările lui și profită fără scrupule de asta. Încet, începu s-o mângâie, mai dându-i un sărut când simțea chiar și cel mai mic semn de încordare în trupul ei. Pe când crezu că era gata pentru următorul pas, se rugă să poată găsi încă un lucru care să-i ațâțe pasiunea repede și cu putere pentru că nu era sigur cât mai putea duce jocul acesta.

Jolene își trecu degetele prin părul lui des și mătăsos în timp ce el o săruta, ajungând la sâni. Ea fu surprinsă să vadă că un bărbat așa de masiv cu niște mâini așa de puternice putea avea o atingere așa de blândă cum o avea Sigimor. Se părea că nu exista nicio parte a trupului ei unde să nu simtă furnicături de pe urma căldurii tulburătoare a mângâierile lui. Unele locuri o dureau, și știa că era din cauză că și acolo voia să fie mângâiată. Când el îi linse locul dintre sâni, pe când îi mângâia, frecându-și ușor palmele de sfârcuri, Jolene se auzi scoțând un sunet ce suna foarte tare a geamăt.

— Sigimor, murmură ea, auzind o rugămintă în voce, dar neștiind prea bine ce voia să roage. Ar trebui să tânjesc?

Felul în care simțea pielea ei catifelată sub mâini, gustul ei pe gura lui și sunetele slabe de plăcere pe care le scotea îl aduseră pe Sigimor la capătul răbdărilor. Nu era sigur că putea să ducă o discuție, nemaivorbind de a mai și răspunde la întrebări, în special nu după ce descoperise că minunații ei sâni erau așa de sensibili. Ridicându-și mâinile, se uită la sfârcurile tari și roz ce-i împodobeau pieptul și

simți cum îl trece un fior la acest semn că îi putea stârni pasiunea.

— Da, ar trebui, răspunse el, la fel ca și mine. Și știu după ce.

Jolene făcu ochii atât de mari, că o durură când căldura umedă a gurii lui îi cuprinse vârful tare al sânului, întregul ei corp se arcui, ridicându-se, căutându-l pe al lui. Atingerea limbii lui ce îi mângâia acel loc dureros o făcu să se agațe de el. Când el începu să sugă, ea simți fiecare mișcare a lui în adâncul ființei. Complimentele și vorbele de încurajare aspre pe care el le șoptea pe pielea ei în vreme ce îi devora sânii erau aproape de neînțeles pentru mintea ei încețoșată de pasiune, dar o ațâțau aproape tot atât cât și sărutările. Se zvârcoli de plăcere când el îi mângâie pântecul. Încercă să-l mângâie și ea, dar cumva el se ferea de atingerea ei ori de câte ori încerca să-și ia mâinile de pe spatele și brațele lui. Trupul lui era cuprins de un ușor tremur, și ideea că ea pricinuisese asta nu făcea decât să-i crească dorința.

Apoi el își strecură mâna între picioarele ei, și tot trupul ei înțepeni șocat.

— Sigimor?

— Ah, nevastica mea, e permis. Nu simți cum *lucrușorul tău frumos*¹ întâmpină cu bucurie atingerea bărbatului tău?

Sigimor simți cum se deschide pentru el pe când o mângâia și își băgă ușor un deget în ea. Asta îl duse aproape la pierzanie. Ea era fierbinte și udă și aproape îl făcu să termine pe așternuturi ca un băiat fără experiență. Cu ultimele fărâme de control o sărută, pe când o asalta cu degetele, căutând s-o pregătească pentru el cât se poate de repede. Îi mulțumi din nou lui Dumnezeu că nevasta lui se dovedea a fi o femeie foarte pasională.

Rugându-se să-i fi înțeles corect reacția, Sigimor începu să-și unească trupul cu al ei. Strânse din dinți, străduindu-se să-și stăpânească dorința de a se împinge

1 *Belle-chose* în original, în limba franceză; termenul folosit de Geoffrey Chaucer pentru vagin (n.tr.)

adânc în ea. Felul în care se încolăcea în jurul lui cu trupul ei mlădios îl făcea să-și piardă rapid controlul. Îi simți fecioria și rămase nemișcat permițând trupului ei să se obișnuiască cu penetrarea lui. Era atât de preocupat să se abțină încât îi luă o clipă să își dea seama că trupul ei își cedase inocența destul de ușor, că ea doar icnise încet și abia dacă tresărise.

— Am terminat? întrebă Jolene, sperând sincer că mai venea ceva, pentru că dorința pe care o simțea în trup, acea ciudată poftă, era încă acolo. Ai spus că o să doară, dar n-am simțit decât o ușoară înțepătură.

Dacă ar fi avut putere, el ar fi râs.

— Nu, nu e gata încă. Ești norocoasă, nevastă. Porțile fecioriei tale n-au fost zăvorâte prea tare.

Începu să se miște în ea și Jolene își pierdu orice dorință și puterea de a vorbi. Se agăță de el, prinzându-i repede ritmul. Jolene simți cum toate acele dorințe și pofte pe care el le trezise în ea începură să se adune într-un nod strâns, exact acolo unde trupurile lor se uneau. Chiar când era pe cale să-i ceară să facă ceva cu asta, nodul plesni, trimițându-i valuri de plăcere orbitoare prin tot corpul. Își dădu vag seama că Sigimor se mai împinse în ea de câteva ori și apoi îi strigă numele pe când se încordă, tremură și îi scaldă pântecul cu căldură. Ea îl strânse orbește lângă ea pe când el se prăbuși pe ea cu corpul tremurându-i aproape la fel de tare ca și al ei.

Ea era încă așa de amețită, încât abia dacă tresări când, după câteva minute, el se ridică din brațele ei și apoi se întoarse s-o curețe cu o pânză rece și umedă. Când se urcă înapoi în pat și o luă în brațe, ea se cuibări lângă el. Felul în care el o mângâia pe spate o făcu să ofteze cu o plăcere somnoroasă.

— Consumarea asta n-a fost chinul care credeam eu că ar fi, murmură ea, simțind cum o cuprinde somnul.

Sigimor rânji și o sărută pe creștetul capului simțind cum trupul ei se face moale lângă al lui. Era mulțumit mai presus de cuvinte că îi adusese atâta plăcere de prima dată, dar nu fusese un chin? Să-i ia fecioria nevesticii lui

fusesse cel mai anevoios și mai obositor lucru pe care îl făcuse vreodată, îi mai adusesse și cea mai mare plăcere pe care o cunoscuse vreodată. Pe când se lăsa în brațele somnului alături de ea, se rugă să se vindece repede. Nevasta lui avea să descopere curând că el se va dovedi într-adevăr un soț foarte lacom.

Capitolul 9

Când se trezi, Jolene era singură. Se uită în jurul dormitorului, dar nu văzu nici urmă de Sigimor. Pentru o clipă, se întrebă dacă visase întâmplările zilei și ale nopții trecute. Apoi, când ultimele urme ale negurii somnului se risipiră, aproape că zâmbi de propria prostie. O slabă durere în corp era o dovadă suficientă nu numai că era măritată cu adevărat cu Sigimor, dar că era de-a binelea nevasta lui.

Și ar fi trebuit să se trezească în sărutările proaspătului ei soț în loc de un pat rece, se gândi ea puțin supărată, dându-se jos din pat și îmbrăcându-și cămașa. Dar era o supărare trecătoare. Îi veni mintea la loc pășind în spatele unui paravan uzat pentru a se ușura și a se spăla bine. Cu Harold care îi urmărea, nu era vreme de oarece drăgălășenii sau răsfățuri pe care un soț putea să le ofere soției lui. Permițându-i să doarmă după ce se iviseră zorii fusesse un cadou suficient, în special când știa cât de hotărât era Sigimor să-i ducă pe toți în siguranță în spatele zidurilor de la Dubheidland.

Ridicându-și cămășuța, strâmbă din nas când simți mirosul slab de cal pe ea și se decise că nu putea s-o îmbrace din nou pe trupul ei proaspăt spălat. O clăti repede în vasul mare de apă pe care îl folosisese să se spele, apoi o întinse peste un scăunel în fața focului. Chiar când își scotea o cămășuță nouă din desagă, auzi cum zăvorul ușii se mișcă și se aruncă în pat, trăgându-și așternutul până la gât când Sigimor intră aducând o tavă cu mâncare și

băutură.

— Ah, asta-i ce-i place unui bărbat să vadă, spuse Sigimor, închizând ușa în spatele lui și îndreptându-se spre o masă grosolană și zgâriată de lângă pat unde să pună tava. Îi place să-și vadă nevasta goală și așteptându-l în pat.

Jolene se simți cuprinsă de un val de mânie, dar îl alungă repede. Învăța să caute acea anume licărire din ochii lui când spunea astfel de lucruri scandaloase. Acum, era fără îndoială acolo. Bănuia că în spatele vorbelor lui se ascundea mult adevăr, dar știa că le spusese s-o întărate și așteaptă să vadă ce-o să facă ea.

— Păi, nevasta asta e mai mult interesată de pâinea și brânza pe care i le-ai adus, spuse ea.

— Da, e mai bine să mănânci ceva. Ai nevoie de putere. Îi așeză tava în poală.

„S-a zis cu încercarea de a-l bate cu propriile lui arme”, cugetă ea luând niște pâine, apoi aproape că se înecă atunci când el începu să se dezbrace.

— Ce faci?

— Mă dezbrac și eu.

Ea luă o gură bună de cidru ca să înghită pâinea ce se părea că îi rămăsese în gât privindu-l cum se dezbracă.

— N-ai niciun pic de bună-cuviință, nu-i așa?

— Foarte puțină. De fapt, destulă ca să nu mă mândresc în fața lumii și a maicii sfinte. N-ai băgat de seamă că mă îmbrac înainte de a ieși din dormitor, nu-i așa?

— Foarte frumos din partea ta. Firește, bănuiesc că femeile din sat sunt dezamăgite de reținerea ta.

Era greu să nu zâmbească atunci când văzu cum obrajii i se îmbujorează ușor. Era evident că lipsa de pudoare a lui Sigimor nu se datora orgoliului. Ar trebui să fie vanitos, se gândi ea uitându-se la el, ignorând îmbujorarea care îi ardea obrajii în acest timp. Sigimor era o mândrețe de bărbat. Concentrându-și privirea asupra vintrelor lui, pe când el își dezbracă ultimele haine, decise chiar că ce vedea nu era așa de șocant pe cât fusese cu o

seară înainte. În dimineața asta, stătea doar așa, culcată acolo, odihnindu-se, bănuia ea. Jolene decise că emoțiile fuseseră cele care o făcuseră s-o vadă cu mult mai mare decât era în realitate când începea să crească. Făcu ochii mari când reveni repede la viață, ajungând din nou la mărimea ce o alarmase și în aceeași măsură o intrigase cu o seară în urmă.

Sigimor își înăbuși râsul uitându-se la fața ei pe când se întărea sub ochii ei.

— Ține bine tava aia, nevastă.

Lepădându-se de fascinația față de trupul lui, Jolene ținu tava pe când el se urcă în pat. Cearșaful pe care ea îl vârase cu atâta grijă pe sub brațe fu smuls de acolo când Sigimor și-l aranjă peste partea de jos a corpului. Jolene era sigură că făcuse asta dinadins, dar simți că părul ei lung o acoperea într-o oarecare măsură și își stăpâni stânjeneala. Zâmbetul strâmb pe care i-l aruncă el pe când lua niște pâine și brânză îi aduse din partea ei cea mai severă privire încruntată pe care i-o putu arunca. Poate că el nu suferea de pe urma pudorii, dar ea nu putea să se lepede de învățămintele unei întregi vieți. Jolene bănuia că mulți oameni ar fi șocați de faptul că ea și cu Sigimor se găseau goi în pat, chiar dacă erau căsătoriți cu adevărat. Începu să creadă că fusese cel mai bine că nu primise sfaturi de la vreo femeie în vârstă înainte de măritiș.

— Când plecăm? întrebă ea.

— Mai târziu. După orele amiezii, răspunse el. I-am trimis pe băieți înainte să vadă dacă pot afla pe unde pândește Harold acum.

Jolene trebui să zâmbească, văzând felul în care Sigimor vorbea despre Cameronii cei înalți și vânjoși ca despre niște *băieți*, dar apoi începu să-și facă griji pentru nepotul ei.

— Unde e Reynard?

— Cu copiii hangiolului și cu David să-l păzească și pe el, și spatele nostru. David nu-i așa de bun la urmărire ca ceilalți, dar are un ochi bun la pază. Se spune adesea că poate simți primejdia în vânt.

Sigimor stătea într-o parte, proptit în cot și își plimba degetul pe șira spinării lui Jolene. Zâmbi când ea se înfioră și îi apărură mici broboane pe pielea catifelată ca și cum i-ar fi fost frig. Mișcându-se să stea în spatele ei, îi luă părul ce-i cădea pe spate și-l duse pe după umeri. O sărută pe ceafă mângâindu-i corpul, oprindu-se scurt timp s-o guste pe talia subțire. Pe când își așternea sărutările pe tot spatele și pe umeri, savurând gustul pielii ei catifelate, își strecură mâinile pe sub păr și îi frământă sânii la fel de blând. Folosindu-și degetele și palmele, se jucă cu sânii ei până când vârfurile fură tari și-l apăsară pe palme, ceea ce se petrecu cu o mulțumitoare rapiditate.

Jolene protestă șoptit când el îi dădu drumul, apoi clipi surprinsă când el se găsi brusc în fața ei, mutând tava pe masă.

— E dimineață, spuse ea când el o împinse înapoi pe spate și dădu la o parte așternutul.

— Da, și am așa o poftă să te văd toată în lumina dimineții, spuse el, ghemuindu-se peste ea.

Căldura stânjenelii se preschimbă repede în cea a dorinței sub privirea lui. Știa că era micuță, lipsindu-i rotunjimile care se părea că erau dorite de bărbați. Cu toate astea, felul în care o privea Sigimor o făcu să se simtă senzuală, dorită și chiar frumoasă. Gemu de plăcere când el se aplecă și o sărută pe abdomen. Pe când el o săruta și o lingea tot mai în sus pe trup, ea îi mângâie spatele și umerii. Sânii îi doreau sărutările și se auzi când strigă atunci când el începu să-i devoreze. O noapte în brațele lui o transformase într-o desfrânată fără rușine, se gândi ea, într-o uimire confuză.

Când el își strecură mâna între picioarele ei s-o mângâie intim, Jolene se feri doar pentru o clipă, apoi îi primi cu bucurie atingerea. Simțămintele pe care i le trezea erau atât puternice, cât și minunate. Erau și puțin alarmante, pentru că, deși era soțul ei, îl cunoștea doar de câteva zile. Apoi el își băgă degetul în ea, și ei nu-i mai păsa deloc de cât timp îl cunoștea. O făcea să se simtă dezlănțuită și liberă cu atingerea lui și curând se arcuia în

mâna lui, trupul ei cerându-i tăcut plăcerea pe care știa că i-o putea dăruia. Jolene își dădu seama că voia ca trupurile lor să se unească din nou, voia să-l simtă în ea, dar nu putu rosti cuvintele care să-i spună asta.

— Ce nevestă simțitoare ești, spuse Sigimor, ispitindu-i gura cu scurte sărutări mușcate. Așa de fierbinte, udă și ademenitoare.

— Se pare că răspunzi greu la invitație, spuse ea cu o voce răgușită și nesigură. Te joci cu mine, am impresia.

— Și cu mine, dar așteptarea face ca plăcerea să fie mai intensă.

— Nu sunt sigură că o să supraviețuiesc la *mai intensă*.

— Nici eu.

Strigă de plăcere și puțin surprinsă când el se împinse dintr-odată în ea. Își apăsă fruntea de a ei și închise ochii rămânând nemișcat. Jolene se întrebă dacă și el se bucura din plin de ce înseamnă să fii doar un singur trup. Își înfășură strâns trupul de al lui, și el deschise ochii să se uite la ea. Pasiunea ce-i întuneca culoarea strălucitoare a ochilor îi făcu dorința pentru el să fie și mai mare.

— Ai fost făcută pentru asta, Jolene a mea, spuse el începând să se miște în ea. Ai fost făcută pentru mine. O potrivire perfectă, șopti el pe buzele ei, apoi o sărută.

Felul în care limba i se mișca în gura ei era deopotrivă cu felul în care trupul i se mișca în ea și o făcu pe Jolene să înnebunească de dorință. Își lunecă mâinile pe spatele lui și îl apucă de posteriorul încordat. Cu arcuirea trupului și cu încheștarea mâinilor, îl rugă tăcută să se ducă și mai adânc, să se miște mai repede, să facă ceva pentru a-i potoli dorința crescândă din ființa ei.

Sigimor simți cum trupul ei se zguduie în jurul lui. Sunetul vocii ei îngroșate de pasiune strigându-i numele, felul în care îi simțea călcâiele cum îl loveau în dosul coapselor și felul în care fierbințeala ei strâmtă se strângea în jurul lui îl trimiseră rostogolindu-se în abisul pasiunii la doar o clipă după ea. Se prăbuși lângă ea, stând puțin într-o parte ca să nu-și pună toată greutatea pe ea.

Pasiunea pe care ea i-o dăruise era uimitoare. În ciuda faptului că o dorise atât de mult, iar ea îi răspunsese la sărutările lui, nu se așteptase niciodată ca plăcerea să fie atât de intensă și satisfacția atât de mare. Fără îndoială că nu se așteptase ca ea să-i răspundă cu o pasiune la fel de intensă ca a lui. Când se trezise în dimineața aceea, începuse să se întrebe ce împărtășiseră amândoi noaptea, punând pe seama virginității intensitatea experienței, a faptului că el știa că era primul bărbat care o avusese și chiar pe seama zilelor de așteptare a acestui moment. Acum știa că lucrurile stăteau cu totul altfel și că sentimentul că erau o pereche perfectă deveni mai intens. Sigimor nu era însă chiar sigur dacă Jolene recunoscuse importanța a ceea ce ardea între ei. Trebuia să se gândească foarte serios cum s-o facă să înțeleagă raritatea a ceea ce împărtășeau ei doi și ce însemna, se hotărî el dându-se jos din pat să ia o cârpă pentru a-i spăla pe amândoi.

Trupul lui Jolene era atât de încărcat de căldura împreunării lor, încât abia clipi când el o spăla cu blândețe între picioare. Când el urcă înapoi în pat și o luă în brațe, ea se întinse pe el. Nu era sigură că era un lucru bun că el își putuse reveni așa de repede și ea nu. Deși asta putea fi pentru că el era cu mult mai mare și mai puternic decât ea și mai obișnuit cu dorința, totuși nu-și putu alunga temerea că el nu simțise pasiunea la fel de intens și de complet ca ea. Când el o sărută și o atinse, răspunse cu fiecare parte a ei – inimă, minte și trup. Ura să creadă că doar o parte a lui răspunsese, indiferent câtă plăcere îi dădea acea parte.

— Nu pot crede că am făcut-o la lumina zilei, murmură ea.

Sigimor rânji.

— La lumina zilei, în întunericul nopții, pe lună plină, pe podea, pe masa din holul meu mare, pe un fotoliu... uff. Îi prinse pumnul mic în mână și îi sărută încheieturile. Îți faci griji pentru nimic. Mulțumesc lui Dumnezeu acum că n-ai știut nimic despre ce se întâmplă între un bărbat și nevasta lui, că n-a venit vreo oarecare muiere acrită să-ți

umple capul cu prostii ce ar fi garantat că patul tău conjugal ar fi la fel de rece și de pustiu cum probabil că e și al ei.

— Crezi că asta fac unele din ele? Pare a fi extrem de nedrept.

— Și eu poate că sunt nedrept, dar când mă gândesc la ce li se spune unor fete, nu mă pot abține să nu mă gândesc că mai mult am dreptate decât greșesc.

— Cum să știi ce li se spune?

— De la sora mea Ilsa. I s-a împuiat capul când una din prietenele ei s-a măritat. Femeia care o instruia pe prietena ei era de părere că și Ilsa trebuie să audă totul. Spunea că n-o să audă niciodată niște sfaturi așa de sănătoase de la rudele ei. Femeia le-a spus că noi suntem cu toții niște porci desfrânați ce i-ar spune numai minciuni, asta dacă i-am spune ceva. Păi, Ilsa n-a fost recunoscătoare că femeia ne-a spus așa și n-a crezut că am mințit-o despre toate astea.

Jolene se gândi la asta pentru un moment și dădu din cap. Era greu pentru ea să-și imagineze ce însemnase pentru o fată să fie crescută împreună cu ceea ce bănuia ea a fi o gloată de bărbați. Cu toate astea, ajungând să cunoască pe câțiva din acești Cameroni, putea înțelege faptul că fata se simțise insultată și totodată sigură că ei n-ar fi mințit-o.

— Deci a venit la mine și m-a întrebat despre tot, încheie el.

Ridicându-și capul de la pieptul lui, ea se uită șocată la el.

— Ea te-a întrebat *pe tine* despre lucrurile astea?

— Pe cine altcineva să întrebe, hm? Am crescut-o de când era doar o copiliță. Nouă sau zece ani avea. Da, și înainte de asta în multe feluri, pentru că mama ei a murit și următoarea nevastă a tatălui meu n-avea prea mare interes pentru copiii pe care îi avusese cu altă femeie. Că s-o zicem pe-a dreaptă, tata n-a avut deloc noroc la nevestele lui. A îngropat patru, și deși erau bune de prăsilă, nu erau prea bune la crescut copii.

— Ah! Asta e foarte trist. Deși îmi aduc prea puțin aminte de mama, nu pot zice că amintirile pe care le am sunt în mod special neplăcute. Se preocupa mai mult de ce făcea și nu făcea tata decât de îngrijirea mea.

— Unele femei cred că asta e treaba doicilor.

Gândindu-se la femeile pe care le cunoștea și cum erau îngrijiți copiii lor, Jolene trebui să fie de acord.

— Deci, care a fost sfatul ce a tulburat-o așa de tare pe sora ta?

Mângâind-o absent pe spate și bucurându-se de felul în care dorința i se aprindea din nou, Sigimor răspunse:

— Femeia i-a spus de-a dreptul ce merge și unde, și totul, dar nimic mai mult. Pentru că fusese crescută cu atâția frați și veri, Ilsa nu era la fel de protejată ca tine, să știi. Era cu totul altceva ce spusese femeia ce o încurcase pe ea.

Jolene își puse mâinile pe obrazul lui și îl privi.

— Încep să cred că nu prea vrei să termini povestea asta.

— Păi, nu sunt prea sigur că vreau ca tu să auzi regulile astea. Ai putea să le iei în serios.

— Puțin cam târziu pentru asta, cred eu. Totuși, acum mi-ai stârnit curiozitatea. Ce altceva?

— Să nu se dezbrace.

Pentru că pudoarea era atât de adânc înrădăcinată în inimă și în minte, Jolene bănuia că ar fi încercat să se supună acestei reguli, dar gândindu-se cât de mult îi plăcuse să fie goi amândoi, cu siguranță că ar fi încălcat-o.

— Nu, deși mă roșesc, chiar îmi place să fiu goală cu tine. Altceva?

Sigimor începu să se relaxeze, temerea lui că ea ar începe să creadă că ce împărtășiseră ei era greșit se risipi.

— Să nu se atingă deasupra sau sub mijloc. Își strecură mâna de-a lungul spatelui ei și îi frământă blând posteriorul, plăcându-i felul în care îi umplea mâinile și îndeosebi plăcându-i felul în care ea se răsucea lângă el când o mângâia acolo. Ar trebui să fie foarte întuneric și să rămână sub cuverturi. Ar fi cel mai bine dacă ea și-ar

Închide și ochii, așa ca să nu riște să vadă corpul soțului ei. Se permiteau câteva sărutări, dar ea trebuia să-și țină buzele închise pentru că doamnelor nu li se permite practica vulgară și destrăbălată de a folosi limba.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Jolene, nici măcar nevrând să se gândească cât ar fi pierdut dacă ar fi încercat vreodată să urmeze un astfel de sfat. De fapt ce *trebuia* să facă nevasta?

— Să rabde.

Jolene scutură din cap, pe jumătate nevenindu-i să creadă și pe jumătate respingând toate astea. Dacă ăsta era genul de sfat ce se dădea tinerelor mirese, nu era de mirare că atâtea căsătorii nu deveneau vreodată mai mult decât niște alianțe reci pentru averi, moșii și putere. Pentru scurt timp, se simți puțin ridicolă pentru că voia mult mai mult decât pasiune de la Sigimor. Cel puțin aveau în comun asta. Apoi își scutură din nou capul în sinea ei, alungând din minte gândul acela. Nu era nimic rău în a voi cea mai intensă căsătorie sau a spera ca bărbatul ei să simtă ce simte și ea. Jolene se temea că deja avea sentimente puternice pentru bărbatul ăsta. Fără îndoială că asta ar explica felul în care el putea s-o facă să se simtă așa de înnebunită de dorință, încât chiar dacă fusese crescută cu reguli foarte stricte, știa că le-ar fi încălcat pe toate. Nu simțea decât milă față de toate femeile care trăiseră după acele reguli stricte, pentru că deși evlavia și pudoarea lor poate că ar fi fost păstrate în ochii celorlalți, pierduseră cu mult mai mult decât câștigaseră vreodată.

Ceea ce bătrânele, acele femei care se presupunea că sunt mult mai înțelepte, ar trebui să le spună tinerei mirese e cum să se țină strâns de pasiunea și de respectul soțului ei, cum să-i câștige dragostea. Despre asta era sigur că putea să primească un sfat. Faptul că voia foarte tare ca Sigimor s-o placă, chiar s-o iubească îi spunea lui Jolene că era deja prinsă strâns în mrejele lui, chiar dacă nu putea numi exact ce simțea.

— Ei, fătuco, crezi că mai poți îndura încă puțin? Întrebă Sigimor sărutând-o pe gât.

Încântată că era scoasă din gândurile ei, îi murmură plăcerea pe când el îi mușcă urechea.

— Dacă trebuie, spuse ea pe o voce demnă de a unui martir.

— Ai jurat să-mi dai ascultare.

— Cred că partea aia am mormăit-o, făcând cuvintele să fie aproape de neînțeles.

Sigimor era pe cale să comenteze subiectul, când se auzi o bubuitură în ușă, și David îl strigă alarmat. Fu impresionat de reacția rapidă a lui Jolene. Se dădu jos din pat înainte ca el să poată schița gestul de a o împinge într-o parte și se duse repede în spatele paravanului, luându-și pe drum și lucrurile. Sigimor își trase pantalonii și îi spuse lui David să intre.

— Harold se îndreaptă înapoi, anunță David intrând în cameră. Liam, Tait și Marcus au adus acum vestea.

Înjurând turbat, Sigimor începu să se îmbrace.

— Cât de aproape e?

— Liam pregătește caii, și ceilalți ne adună lucrurile.

— Pleacă, porunci Sigimor. Ceilalți să ia băiatul și plecați acum. Mergeți către Scarglas. Eu și Jolene o să vă întâlnim acolo. Am spus să pleci, mârâi el când David deschise gura să spună ceva.

Jolene se poticni pe după paravan încă legându-și șireturile de la cămășuță și auzindu-l pe David cum fuge.

— Sigimor, începu ea.

— Nu, fătuco, nu începe să comentezi! Chiar dacă ne grăbim, o să ne trebuiască câteva minute să plecăm. Faptul că Liam s-a întors și a început imediat să facă pregătirile de plecare înseamnă că Harold e foarte aproape. Dacă ceilalți pleacă acum, e o șansă să poată fugi din sat fără a fi văzuți. Nu mai e timp să aflăm cât de aproape e Harold sau de ce Liam se grăbește așa de tare. Bănuiesc că graba lui Liam e născută și din faptul că Harold are acum toți oamenii cu el. Dacă avem noroc, și noi putem pleca fără să fim văzuți. Dacă nu, măcar îl putem îndepărta pe Harold de ceilalți. Da, poate să obosească și el, și caii urmărindu-ne, în vreme ce băiețelul este dus în siguranță la Scarglas. Harold nu va

trece de verii mei MacFingal.

Se apropie de ea s-o ajute la îmbrăcat.

— Ești sigur de asta, întrebă ea luptându-se cu temerile ei. Harold s-a dovedit a fi mai iute și mai isteț decât îl credeam a fi. Ah, știam că e viclean și restul, dar credeam că cel puțin îl putem depăși.

— Și o s-o facem. Îi împleți părul pe când ea își încheia rochia. Ai încredere în mine în ce-i privește pe MacFingal. Acum nu-i timp să-ți spun povestea, dar verii mei au învățat bine cum să urmărească un dușman. Cât despre viclenie, puțini îi întrec. Pot spune că ar fi în stare să fure un cadavru dintr-un coșciug, în vreme ce rudele sărmanului om încă îl cară la groapă.

— Nu sunt sigură că o astfel de recomandare mă face foarte dornică să-i cunosc.

Sigimor înșfăcă lucrurile, o luă de mână și porni să iasă din cameră.

— Da, pot fi puțin ciudați, dar cu toate astea sunt oameni buni.

Nevasta hangiului aștepta la baza scării și îi dădu lui Jolene un burduf cu apă și o mică desagă cu mâncare.

— Caii voștri sunt gata și vă așteaptă chiar în fața bucătăriei.

— Dacă omul întreabă de noi, începu Sigimor.

Femeia își încrucișă brațele pe pieptul opulent.

— Uff, ca și cum eu aș zice unui smiorcăit de englez cum să prindă niște băieți așa de solizi și de chipeși. Haide, luați-o din loc! Frumușelul ăla de băiat al tău mi-a plătit deja chiar foarte mărinimos. Plecați acuma!

Își flutură șorțul, alungându-i spre intrarea din spate a hanului.

Sigimor o trase pe Jolene, aproape luând-o la fugă, și ea se strădui să facă tot ce putea să țină pasul fără a se împiedica. Caii așteptau chiar acolo unde spusese femeia că erau. Sigimor prinse lucrurile de șei pe când Jolene încăleacă. Se îmbărbătă știind că avea în față un drum greu. Era o bună călăreață și se simțea încrezătoare că putea să țină pasul cu Sigimor. N-avea însă încredere că va putea

suporta un lung și dificil drum călare. Chiar și după zile de călătorie și călirea pe care o căpătase de pe urma lor, își făcea griji că ar putea să-l încetinească pe Sigimor dacă trebuiau să încerce să-l depășească pe Harold pe o distanță prea mare.

După ce încălecă, Sigimor o conduse pe un drum șerpuit și tainic afară din sat. Îl surprinse uitându-se cu grijă în jur pe când călăreau și își dădu seama că era cu ochii în patru după Harold și oamenii lui. Atunci când ajunseseră într-un punct unde singura alegere ce le mai rămăsese era drumul ce ducea chiar prin sat, Sigimor se apropie destul de mult de drum pentru a putea vedea bine în ambele sensuri. Înjurăturile în șoaptă pe care le scoase îi spuseră lui Jolene că fusese înțelept să-i trimită pe ceilalți înainte.

Îl ajunse din urmă, se uită în aceeași direcție ca el și aproape că rosti aceleași înjurături. Harold și oamenii lui nu erau prea departe. Chiar și dacă n-ar fi avut cu el o duzină de oameni înarmați până în dinți, ar fi fost imposibil să nu-l vezi. Jolene văzuse destul din Scoția și oamenii ei pentru a ști că Harold se autoproclamase străin, atât ca atitudine, cât și ca îmbrăcăminte. Arăta și foarte, foarte englez. Până la perioada în care stătuse împreună cu cei din familia Cameron, nu și-ar fi dat niciodată seama cât de clară e diferența între oameni. De fapt, dacă n-ar fi avut atâția oameni înarmați lângă el, Jolene era sigură că Harold ar fi fost atacat, jefuit, și poate chiar omorât cu zile în urmă.

— Păi, n-avem de ales, spuse Sigimor. O să pornim încet, purtându-ne ca și cum nu suntem decât niște călători obișnuiți sau săteni ce ne vedem de treaba noastră.

Uitându-se la bărbatul solid de lângă ea cu părul așa de viu colorat, Jolene nu avea niciun dubiu că planul va da greș. Cu pelerina care o ascundea privirii în multe feluri, ea ar putea să se strecoare neobservată. Totuși, un bărbat roșcovan de aproape doi metri era imposibil de ignorat sau de trecut cu vederea. Pentru că Sigimor nu era prost, Jolene știa că el era conștient de cât de mici le erau șansele, așa că îl urmă în tăcere pe când călărea pe drum.

— Dacă începe urmărirea, fătuco, spuse Sigimor, uită-

te doar la mine. Nu te uita înapoi. Doar te-ar încetini și poate te-ar face chiar să te clatini.

— Crezi că-i putem depăși? se simți ea obligată să întrebe.

— Da. Cunoscutul ăsta cu mult mai bine decât el sau decât oricare dintre oamenii care sunt cu el. Ne pierde din vedere și va trebui să încetinească pentru a găsi și a merge pe urmele noastre. Mai știi un loc sau două unde să ne ascundem, dacă va fi nevoie. Dacă n-o să ghicească că mergem la Scarglas, cu atât mai bine.

Jolene n-avea atâta încredere în această din urmă afirmație așa cum avusese cu tot ceea ce zisese el. Harold le suflase în ceafă cu o remarcabilă tenacitate. De vreme ce era clar că aflase unde locuiește Sigimor, bănuia că aflase mult mai mult despre bărbatul ei, inclusiv faptul că Sigimor avea rude la Scarglas. Se surprinse sperând ca rudele lui Sigimor să fie la fel de viclene și de periculoase așa cum spusese el că sunt.

Călărire preț de câteva minute fără a fi tulburați, și Jolene începu să creadă că soarta le zâmbea. Ca și cum aceeași soartă se hotărâse s-o pedepsească pentru atâta vanitate, din spatele lor se auzi un strigăt. Jolene îngheță când îl auzi pe Harold cum îi strigă numele și apoi urlă amenințări violente la adresa lui Sigimor. Bănuia că Harold îl recunoscuse mai întâi pe lordul Cameron pentru că, fiind foarte bine înfășurată în pelerină, era absolut sigură că n-o putea recunoaște nici pe ea, nici hainele obișnuite pe care le purta. Respingând această întrebare nesemnificativă, se uită la Sigimor să-l vadă făcând un gest grosolan spre Harold. Când o surprinse că se uită la el, rânji, și Jolene avu sentimentul că într-un fel lui Sigimor îi plăceau toate astea.

— Stai pe-aproape, nevastă, spuse el, dând piteni calului la galop.

Ca și cum ar fi avut de ales, se gândi ea, făcând la fel și îl urmă, străduindu-se să ignore zgomotul făcu de Harold și de oamenii lui aflați în urmărirea lor.

Capitolul 10

Răceala ploii ce cădea fără încetare începea să-i intre lui Jolene în oase. Avuseseră mare noroc cu vremea de când fugiseră din Drumwich, deși ea bănuia că unii țărani nu erau bucuroși că nu mai plouase de aproape două săptămâni pe plantele lor proaspăt semănate. Bănuia că, având de obicei ghinion, ar trebui să se mire că nu-și petrecuseră tot timpul cu noroiul până la genunchi. Singurul lucru bun la vremea asta mizerabilă de acum era că Harold și oamenii lui sufereau și ei.

Soțul ei, pe de altă parte, aproape părea că nu era conștient de asta. Stătea drept și țeapăn în șa, pătura groasă de lână pe care și-o înfășurase în jurul lui fiind singurul semn că băgase de seamă cât de rece și umed era. O irita, fie și pentru că în curând trebuia să-i spună că nu mai putea suporta, că trebuia să se odihnească, să se încălzească și să se usuce, înainte de a merge mai departe. Mâinile ei deveneau prea țepe de la frig pentru a putea mânui cum trebuie frâiele.

Înaintaseră destul de mult față de Harold pentru ca acesta să nu-i mai vadă, dar ea știa că nu scăpaseră de bărbat. Din când în când, auzea zgomotul urmăririi. Faptul că Harold continua să-i urmărească pe vremea asta mizerabilă demonstra o tenacitate înspăimântătoare și poate o urmă de disperare. Vărul ei poate că avea aceeași senzație ca și Sigimor că, odată ce ajungeau la Dubheidland, aveau să fie în siguranță. Atunci, Harold va avea cu siguranță un mare dezavantaj. Jolene spera ca amândoi bărbații să aibă dreptate crezând că zidurile din Dubheidland însemnau siguranță pentru ea și Reynard, chiar dacă doar pentru puțină vreme. Avea nevoie de odihnă sau de un loc unde să-și revină după lunga febră pe care o va avea după ziua aceea.

Brusc, se gândi la Reynard și se rugă ca nepotul ei să

fie în siguranță. Poate că Harold nu-l urmărea acum pe băiat, dar o astfel de vreme mohorâtă ar putea fi la fel de periculoasă pentru băiat. Jolene își înlătură temerile, știind că erau fără sens pentru că acum nu putea face nimic pentru Reynard. Știa că bărbații Cameron aveau mare grijă de băiat.

Uitându-se prin ploaie, văzu că Sigimor îi dusesse departe spre dealuri în vreme ce ea era adâncită în gânduri. Mai putea vedea și că, dacă nu mergea foarte atent, curând, avea să poată fi văzuți. Chiar și pe ploaie, bănuia că doi călăreți pe o coastă de deal golașă ar fi vizibili. În ciuda unei umbre de îndoială legată de direcția în care o ducea, Jolene nu scoase nicio vorbă. Întrebările puteau prea ușor suna a critică și nu merita asta după tot ce făcuse pentru a-i ține în siguranță pe ea și pe Reynard. Fără îndoială că avea un plan. Doar că ea era mult prea înfrigurată și istovită ca să-l ghicească.

Sigimor îi făcu semn să se oprească, și ea se uită în jur pe când el descălecă, dar nu putu vedea nimic cu excepția povârnișului stâncos. Când o ajută să descălece, trebui să se agațe de el o clipă înainte ca picioarele ei reci și tremurânde s-o susțină. Voia să se cuibărească în brațele lui, dar deoarece și el era la fel de ud ca și ea, se îndoia că pe moment va găsi prea multă căldură acolo.

— Acum, va trebui să mergi pe jos, fătucă, și să duci calul de frâu, spuse Sigimor.

— Cărarea din față e prea nesigură să mergem călare, nu-i așa?

— Da, e o potecă bolovănoasă, dar ne va scoate din ploaia asta. O sărută pe frunte, apoi se întoarse la cal și luă frâiele. Mă gândesc că o să fii mulțumită văzând unde ne duce. Ai grijă cum mergi! Pământul e stâncos și alunecă de la ploaie.

Înjurând în sinea lui, Sigimor o conduse pe Jolene pe poteca îngustă și bolovănoasă. Îl blestemă pe Harold și totodată vremea. Jolene nu se plânsese, nici chiar după ce începuse să plouă, dar știa că era în pragul prăbușirii. Când o sărutase, pielea ei sub buzele lui fusese rece ca gheața.

Era mult mai puternică decât ar fi crezut uitându-se la ea, dovedise asta nu o dată, dar știa că acum ajunsese la capătul puterilor. El era mai mare, mai puternic și mult mai obișnuit cu o astfel de vreme și chiar și el simțea că frigul îi pătrunsese până la oase. Soția lui era primejdios de înfrigurată.

O duse într-o peșteră, cu intrarea bine ascunsă de curbura dealului și de niște rugi deși de mure. Întunericul era aproape de nepătruns. Băgând mâna în desagă, Sigimor scoase o lumânare și cremenea. Odată ce o aprinse, o aduse mai aproape de Jolene și se uită la ea.

Era udă până la piele și, chiar când observa asta, ea începu să tremure atât de tare că putea auzi cum îi clănțăne dinții. Era sigur că nu doar din cauza luminii arăta atât de palidă precum moartea. Știind pericolele unei astfel de răceli, simți că se alarmează, dar se stăpâni. Ea trebuia îmbrăcată în haine calde și uscate, pusă în fața unui foc viu și hrănită cu mâncare caldă, dar nu putea să-i dea nimic din toate aceste lucruri până când nu ajungeau la Scarglas.

Găsind o mică nișă în peretele de stâncă, Sigimor picură niște ceară acolo și lipi lumânarea în ea. Apoi, își întoarse atenția spre soția lui. Ignorându-i protestele înăbușite, o dezbracă de hainele ude. Scoțând o cămașă din desaga lui, o folosi pentru a o șterge, frecând cu putere în încercarea de a o încălzi. După ce o îmbracă în haine uscate, o înfășură în două pături și o sili să se așeze lângă lumânare. În ciuda primei ei încercări de a-i respinge ajutorul, cedase supusă îngrijirii lui, și asta îl tulbură.

Sigimor duse caii înspre fundul peșterii și, pe cât putu, îi făcu să se simtă cât mai bine, deși nu îndrăzni să le scoată șeile. Apoi se schimbă și el de hainele ude. Chiar dacă nu îndrăzni să aprindă un foc pentru că nu era sigur dacă nu cumva Harold nu se apropiase suficient ca să vadă vreo lumină sau să miroasă fumul, cercetă în interiorul traistei din piele uleioasă legate de șa pentru a se asigura că turba pe care o avea era încă uscată. Despachetând păturile, se grăbi spre Jolene, se așeză lângă ea și înfășură păturile în jurul amândurora. Când o luă în brațe, fu

mulțumit să vadă că nu mai tremura atât de tare ca înainte.

— Sper că Reynard e bine, spuse ea, luându-l în brațe și strângându-se cât putu de tare lângă el.

— Băieții o să aibă mare grijă de el, răspuse Sigimor. Dacă n-ar fi fost nevoie să scape de Harold, ar fi călărit direct spre Scarglas și încă tare. Bănuiesc că până acum, micul Reynard e la căldură, bine hrănit și în siguranță.

— Crezi că Harold o să găsească locul ăsta? Acum că se simțea ceva mai încălzită, Jolene simțea cum vechile ei temeri începuseră să-și facă din nou apariția.

— Nu cred. Nu-i un loc ușor de găsit nici măcar la lumina zilei. Vărul meu Ewan mi l-a arătat anul trecut după ce ruptura dintre familiile noastre a fost înlăturată. Nu-i întotdeauna liniște aici și voia să știu toate locurile ascunse unde te poți feri de dușman.

— Poate că ar trebui să stingem lumânarea.

— Nu. Nu-i decât o lumină slabă, și curând o să te mut pe tine și o să iau și lumânarea spre fundul peșterii lângă cai.

— Și apoi ce plănuiești să faci? Nu te duci din nou afară, nu-i așa?

Se temea că el s-ar gândi să-și riște viața în felul acesta și îi era rușine să recunoască, dar îi era frică să fie lăsată singură.

— Nu, riscul e prea mare să fiu despărțit de tine chiar atunci când ai avea nevoie de ajutorul meu. Vreau doar să stau aproape de intrarea în peșteră în speranța că o să văd sau o să aud ceva care să-mi spună unde este ticălosul ăla acum.

— Nu pot să cred că ne-a ajuns atât de repede. În clipa când a început să plouă, am crezut de-a binelea că o să renunțe, că o să caute adăpost, cel puțin pentru el. Asta nu-i stă deloc în fire. Harold urăște să fie ud sau murdar. Așa a fost întotdeauna.

Sigimor dădu din cap.

— Oamenilor că el nu le place să-și murdărească mâinile lor frumoșele și moi sau să-și mânjească hainele elegante. Preferă otrava și să înfigă un pumnal în spatele

unui om sau să plătească pe cineva s-o facă pentru ei. Însă ne apropiem de Dubheidland. Știe că ar putea să piardă dacă ajungem acolo. Da, și sigur se teme că unele dintre rudele tale au aflat de moartea lui Peter, de fuga ta din Drumwich cu copilul. Are atâta minte să știe că, cu cât trece mai multă vreme și nu reușește să pună mâna pe voi, cu atât e mai mare șansa să afle că rudele tale sunt pe urmele lui. Are nevoie de tine și de Reynard să se apere de amenințarea asta.

— Și trebuie să se întoarcă la Drumwich pentru a-l păstra. Mă îndoiesc că are încredere completă în oamenii lui pentru a face asta.

— Mă îndoiesc că Harold are încredere în cineva. Se ridică în picioare, apoi o ajută și pe ea să se ridice. Haide, mai bine te-ai aranja acolo, în spate. Imediat ce știu unde-i ticălosul ăla, o să putem aprinde un foc.

— Asta ar fi frumos, deși acum îmi e mult mai cald.

— Cel puțin ai încetat să clănțâni din dinți.

Prinse lumânarea de o altă piatră, apoi se asigură că Jolene era cu totul înfășurată în pături. La insistența ei, își păstră una pentru el, înfășurând-o în jurul lui, îndreptându-se spre intrarea în peșteră. Pentru că ea încetase să tremure, și el simți cum pielea i se încălzise, nu mai era atât de îngrijorat de sănătatea ei. Acum, își făcea griji că Harold îi putea găsi. Dacă dădea peste ascunzișul lor, ar putea deveni cu ușurință o capcană.

Ascultând foarte atent la orice semn al apropierii lui Harold, Sigimor încercă să se gândească la felurile în care el și cu Jolene ar putea scăpa dacă ar fi încolțiți. Deși se putea gândi la mai multe variante, doar un pur noroc prostesc i-ar putea ajuta să reușească. Nu putea pur și simplu să încalece și să fugă, pentru că poteca era prea îngustă. Chiar dacă intrarea în peșteră era așa de strâmtă încât doar câte un om sau doi puteau ataca, Sigimor nu credea că va putea face față la doisprezece oameni sau mai mulți, dacă ei ar ataca cu o reală perseverență sau dacă unul ar reuși să-l împingă destul de în spate pentru a-i lăsa pe ceilalți să intre în peșteră. Probabil că era prea fălos în

ce privește iscusința lui în luptă, dar chiar și el găsea că șansele a doisprezece împotriva lui erau puțin descurajatoare. În acel caz nici nu-l putea îndepărta pe Harold de lângă Jolene, astfel încât ea să poată fugi la Scarglas. Nu numai că Harold știa că Jolene era cu el, dar luând în considerație orientarea ei catastrofală, Jolene s-ar fi putut îndrepta direct în brațele dușmanului. Mai făcuse asta o dată.

Sigimor începu să se gândească la faptul că făcuse o eroare de judecată ce îi putea costa scump, apoi alungă acea îndoială. Nu avusese de ales. Jolene fusese periculos de înghețată. Nu spusese nimic, dar mâinile îi erau ca de gheață, iar Sigimor bănuia că începuse clar să aibă dificultăți în a mânui frâul calului. Cel puțin acum, când trebuiau să-și continue călătoria, nu va mai trebui să se teamă că se va prăbuși.

Slabul zgomot al zăngănitului harnașamentului îl făcu pe Sigimor să se încordeze. Se uită înapoi spre Jolene care părea că adormise. Se îngrijoră de asta până când își aminti cât de repede putea ea fi trezită dintr-un somn adânc. Deși nu era sigur că se trezise complet în dățile în care o dăduse jos din pat în zori, îi urmasse poruncile bine și repede, iar asta era exact ce conta cu adevărat. Era probabil cel mai bine că se odihniuse puțin, decise el întorcându-se să se uite la intrarea în peșteră și scoțându-și sabia din teacă.

Pe când zgomotul oamenilor care se apropiau devenea mai puternic, Sigimor îi îndemnă să meargă mai departe. Blestemă în sinea lui când sunetul încetă la doar câțiva metri de unde stătea el. Erau prea aproape pentru a se simți liniștit. Zgomotul pe care îl făceau, ca și zgomotul ploii, poate că nu era de ajuns pentru a acoperi zgomotul făcut de caii lui și nu se putea duce înapoi acum să încerce să-i liniștească. Tresări când auzi că vorbește un bărbat. Nedoritul său vizitator era la doar un metru distanță, adăpostindu-se evident sub o ieșitură din stâncă. Sigimor aștepta încordat vreun indiciu despre planurile lui Harold și orice fel de semn că oamenii descoperiseră ascunzișul lui și al lui Jolene.

— Milord, trebuie să găsim un adăpost, spuse Martin ghemuindu-se sub o foarte mică ieșitură de stâncă lângă Harold.

— Știu că au venit pe aici, Martin, izbucni Harold, uitându-se la apa ce cădea fără încetare de pe cornișă.

— Ar putea fi foarte aproape și totuși să nu-i vedem. Ploaia e destul de puternică, dar acum se lasă întunericul. Lumina care mai era acum dispare. Oamenii sunt înghețați bocnă și obosiți, la fel și caii.

— Niște slăbănogi, cu toții. Ce zici de cei doi scoțieni? Nătărăii ăștia par că sunt obișnuiți cu asta.

— Doar pentru că un om e obișnuit cu o așa vreme nu înseamnă că vrea să fie pe drum călărind sau că nu se chinuie din cauza asta. Este o mică colibă în josul drumului la poalele dealurilor ăstora. Pare a fi părăsită de ceva vreme, dar ne-ar putea oferi adăpost pe ploaia asta. Putem petrece noaptea acolo.

— Zău așa, putem? Și ce o să facem când se luminează de ziuă? Prada noastră va fi de mult plecată și n-o să putem să le mai luăm urma.

— Acum nu prea este ceva de urmărit în afară de balegă de cal din când în când, trânti răspunsul Martin. Și ce contează o urmă? Știm unde se îndreaptă și avem oameni care să ne ducă într-acolo.

— Și după aia ce? Să asediem castelul cu o duzină de oameni? Și cum rămâne cu celelalte locuri unde scoțienii ăia au spus că s-ar putea duce Cameronii? Scarglas ăsta? Ai auzit tot ce-au spus despre oamenii care locuiesc acolo? N-o să avem nicio șansă să-i scoatem pe târfa aia mică și pe băiat de acolo. Dumnezeu, am putea pătimi fie și dacă am trece pe lângă locul ăla, pur și simplu dacă mergem mai departe pe pământul țărănoiiului ăsta de Cameron. S-au spus niște lucruri înfricoșătoare despre MacFingal ăștia, și sunt rudele lui Cameron.

— Vrei să spui tâmpeniile alea despre vrăjitorii?

replică Martin cu vocea încărcată de dispreț. Doar zvonuri, nimic mai mult. Nu m-aș mira să descopăr că oamenii de la Scarglas împrăstie povești din astea pentru că țin lumea la distanță.

— Eu, unul, nu vreau să-mi risc bunăstarea doar pe baza a ceea ce crezi tu. De asta am impus așa un ritm rapid. Blestemat să fie, de data asta aproape că pusesem mâna pe ea, pe ea și pe bastardul care o însoțește. Chiar exista șansa să-l prind și pe el. Clanul lui mi l-ar fi dat repede pe băiat ca să-și ia stăpânul înapoi.

— Ai spus că-l vrei mort.

— Păi, de fapt n-am spus că-l dau înapoi oamenilor lui odată ce-l am pe băiat, așa-i? Sau că-l dau înapoi viu? Dacă plănuiesc bine, aș putea să am tot ce vreau – pe Jolene în patul meu, băiatul în mâinile mele și pe Sir Sigimor Cameron din nou în temnița de la Drumwich. Și n-o să fie o moarte iute pentru nemernicul ăla băgăcios. Nu, o să-l fac să moară foarte încet. De fapt, aș putea chiar să-l folosesc pe el ca s-o silesc pe Jolene să facă ce-i spun eu. El e eroul ei sau chiar mai mult dacă e să-l cred pe blestematul ăla de preot. Mă îndoiesc că o să poată ignora țipetele lui de durere pentru mult timp. Cățeaua aia trufașă va fi curând dornică să cadă la învoială cu mine.

Martin încercă în zadar să-și șteargă ploaia de pe față cu mâneca hainei ce mustea de apă.

— De ce n-o omori pur și simplu? N-o să-ți facă decât necazuri. Dumnezeuule, Harold, nicio femeie nu merită toate astea. Ar fi trebuit s-o omori odată cu ceilalți încă de la început. Dacă ai fi făcut-o, acum am fi stat confortabil la Drumwich cu băiatul și cu castelul în mâinile noastre.

— Ia fii tu atent, Martin, spuse Harold pe o voce rece și aspră. Ești prea îndrăzneț în baza vechii noastre relații. Doar un băiețel mă împiedică a fi contele de Drumwich.

— Prea bine, *milord*. Martin se simțea groaznic și mult prea obosit pentru a se teme de furia lui Harold. Ține-o pe târfă în viață să te joci cu ea, dacă trebuie, deși nu înțeleg de ce.

— Pentru că m-a disprețuit de prea multe ori, aproape

că strigă Harold și am de gând s-o umilesc. O s-o iau de nevastă ca să-mi asigur revendicarea pentru Drumwich și să-mi umplu punga și după aia am de gând s-o fac să plătească pentru fiecare nu pe care mi l-a aruncat. O să-i distrug mândria aia a ei. O să-i folosesc corpul în toate felurile în care un bărbat poate folosi o femeie până când se încovoiaie de rușine. Da, poate că o să te las și pe tine să guști puțin. O s-o fac să sângereze pentru fiecare umilință pe care mi-a pricinuit-o cu fuga ei în ținuturile astea blestemate.

Gândindu-se la ce făcuse Harold cu femeile în trecut, lui Martin aproape că i se făcu milă de Lady Jolene.

— Și dacă și l-a făcut amant pe Cameron sau chiar mai mult?

— O să plătească și pentru asta. Harold se uită la ploaie. Știu că sunt pe aproape, Martin. Jur că aproape îi aud respirând. Cu toate astea, acum e prea întuneric. Unde sunt oamenii mei?

— Pentru că ai călărit mult în fața lor, bănuiesc că mare parte din ei sunt încă lângă poalele dealului încercând să-i convingă pe scoțienii ăia să-i ducă pe drumul ăsta. Având în vedere cât timp a trecut de când i-am lăsat în urmă, mulți dintre ei probabil că s-au adăpostit de-acuma. Martin se uită prin întuneric cu ochii mijiți. Ah, i-am judecat greșit. Sunt doar la câțiva metri distanță în spate, dar sunt lipiți de stâncă la fel ca și noi.

— Dacă nu-i poți vedea nici pe oamenii noștri în spate, atunci e vremea să renunțăm la urmărire. Mă îndoiesc că vom avea o altă șansă ca asta, așa că mai bine să încep să mă gândesc la felurile în care să ajung până la ea în spatele zidurilor castelului lui Cameron.

— De ce nu când sunt la Scarglas?

— Dacă se ivește ocazia, cu siguranță că o să profit de ea, dar mă îndoiesc că o să apară. Scoțienii ăia au zis că MacFingal ăștia au fost înconjurați de dușmani de ani întregi și n-au fost niciodată înfrânți ca să se pătrundă în castel. N-au spus la fel despre... despre... Harold blestemă, despre cum îi zice castelului ticălosului ăluia roșcovan.

Trebuie să termin asta și să mă întorc la Drumwich înainte ca smiorcăitele alea de rude ale mele să afle despre ce fac. S-ar putea chiar să găsească curajul și să încerce a-i găsi pe Jolene și pe Reynard.

— Să ne uităm după Cameroni la Scarglas?

— Da, pentru că fără îndoială că acolo o să ajungă. Băiatul a fost luat înainte și o să caute să-l pună la adăpost de ploaie. O să stăm prin preajmă să încercăm să-i prindem când pleacă de acolo. Acuma, hai să plecăm de pe stânca asta blestemată.

*

Sigimor ascultă cu atenție cum bărbații se îndreptau înapoi spre potecă. În ciuda faptului că auzise mai mult decât doi oameni venind pe potecă, sperase pentru puțin timp că Martin avusese dreptate să creadă că el și cu Harold erau singuri. Se pregătise să se strecoare afară și să-i omoare, doar ca să renunțe la planul acesta. Deși era încă tentat să profite de ocazia de a termina cu amenințarea lui Harold pe stâncile astea spălate de ploaie, nu putea risca. Fusesse sigur că putea să-i doboare pe Harold și pe Martin ca și pe încă vreo câțiva, dar nu exista nicio garanție că oamenii lui Harold ar fi fugit dacă bărbatul ar fi fost ucis. Planul era prea riscant, iar el putea să fie omorât sau rănit și astfel se lase pe Jolene lipsită de apărare.

Totuși ardea de dorința de a-l omorî pe Harold și știa că dorința nu se va stinge doar pentru că bărbatul era acum din nou prea departe. Planurile pe care Harold le avea pentru Jolene îi făceau să-i înghețe sângele în vene lui Sigimor și voia să pună capăt tuturor riscurilor, iar acest om să nu poată pune mâna pe ea. Doar gândul că bărbatul acela putea s-o atingă pe Jolene îi făcea măruntaiele să se încleșteze de furie, o furie care devenise aproape oarbă auzindu-l pe Harold vorbind despre felurile în care voia s-o facă să sufere. Pentru prima dată în viață, se gândi să ucidă un om cu sânge rece și într-un fel care să-i provoace cea

mai mare durere. Probabil că ar fi trebuit să-și facă griji pentru acest sentiment și completa lui lipsă de remușcări în privința asta, dar nu-și făcea.

Când zgomotele retragerii oamenilor se stinseră cu totul, Sigimor se îndreptă spre fundul peșterii. Jolene dormea încă și fu bucuros că nu auzise nimic din planurile dezgustătoare ale lui Harold pentru ea. Încă era inocentă în atâtea feluri. Nu voia să fie pătată de acest fel de murdărie împrăștiată de Harold. Avea deja destule să se teamă și să-și facă griji.

Se așează jos și alunecă lângă perete cu privirea fixată asupra lui Jolene. Arăta mai degrabă ca o fetiță când dormea, mult mai tânără decât cei douăzeci și trei de ani ai ei. Mai era și frumoasă, mult prea frumoasă pentru un bărbat aspru ca el. De sânge mult prea nobil pentru un lord neînsemnat ca el și, bănuia, prea bogată. Era sigur că doar bunăvoința lui Peter de a-i permite să aleagă cu cine să se mărite o păstrase fecioară atât de mult timp.

Acum era prea târziu să se întoarcă. Poate că țintea prea sus, dar acum că era a lui, n-avea de gând să renunțe la ea. Era perechea lui în atâtea feluri, de la istețimea ei la pasiune. Felul în care ardea atât de tare pentru el era o minune cu care se îndoia că se va putea obișnui vreodată. De fiecare dată când se culcase cu o femeie nu fuseseră împerecheri complet reci, unde doar el fusese satisfăcut, dar toate erau distracții palide, ușor de uitat, în comparație cu ceea ce împărtășise cu Jolene. Nu avusese niciodată o femeie care să răspundă la sărutul sau la atingerea lui așa cum o făcuse ea și era hotărât să nu lase din mână această plăcere.

Cumva, trebuia s-o lege de el într-un asemenea mod încât nici măcar să nu-i dea prin minte să-l părăsească. Pasiunea care ardea între ei era fără îndoială un mod și intenționa să se ocupe de acest aspect ori de câte ori putea. Cu toate astea, dacă sora lui spusese adevărul, exista ceva mai mult decât asta care lega o femeie de un bărbat, mai mult decât plăcerile trupului, indiferent cât de dulci ar fi fost acestea. După Ilsa, un bărbat putea cu

adevărat să lege o femeie de el, doar câștigându-i inima. Sigimor nu era sigur cum se procedează pentru asta. Dacă cucerirea inimii ei cerea cuvinte frumoase și alte chestiuni de genul acesta, atunci avea necazuri.

Lăsând la o parte această enigmă când văzu că noaptea coborâse peste ei, Sigimor o scutură ușor pe Jolene, trezind-o. Felul în care ea îi zâmbi când se trezi și privirea blândă din ochii ei îl făcură dornic să se bage sub pătura în care ea era înfășurată. Alungă repede din minte acea dorință, amintindu-și de necesitatea de a o duce cât mai departe de Harold.

— Trebuie să plecăm acum, nevastă, spuse el ajutând-o să-și dea la o parte păturile și să se ridice în capul oaselor.

— Ai aflat unde e Harold? Întrebă Jolene.

— Da. Pentru puțin timp a fost la doar câțiva pași de mine.

Luă burduful de vin și i-l întinse.

Jolene luă o gură bună de vin pentru a se calma, înăbușindu-și o temere ce creștea în ea. Sigimor era mult prea calm pentru a exista vreo amenințare imediată din partea lui Harold. Cu toate astea, era bucuroasă că dormise tot timpul ăsta.

— A renunțat? Întrebă ea dându-i vinul înapoi.

— Da. Sigimor luă repede o gură, apoi puse burduful înapoi la șa. El și oamenii lui s-au întors pe drum să-și caute adăpost. Ploaia și întunericul i-au învins.

— ăsta era planul tău?

— Mai mult sau mai puțin. Asta și să-l țin prea ocupat ca să plece după Reynard.

— Trebuie să fie greu pentru un luptător ca tine să nu faci nimic decât să fugă din calea dușmanului.

Lui Sigimor îi plăcu cum suna „un luptător ca tine”. Era bine că ea îl vedea ca pe un luptător, în ciuda a tot ce făcuse de când pleaseră din Drumwich. Era evident că ea se vedea pe ea și pe Reynard drept motivele pentru care el acționase așa cum o făcuse. Asta era adevărat, dar multe femei n-ar fi recunoscut cu ușurință.

— Nu, nu mă irită. Da, mi-ar plăcea să am ocazia să lupt, să termin cu jocul ăsta, dar nu sunt deranjat de tactica pe care am ales-o. Cu cei doi scoțieni trădători pe care Harold îi are cu el, lupta ar fi puțin cam inegală, nu-i așa? Paisprezece sau cincisprezece contra șase? Cu o pregătire atentă am putea câștiga, dar nu trebuie să uiți că oamenii mei nu sunt mercenari precum cei ai lui Harold. Ei sunt rudele mele de sânge. De fiecare dată când înfrunt o luptă, trebuie să iau în considerație faptul că la sfârșitul ei poate că va trebui să îngrop un frate sau un văr. Asta mă face nu numai să mă gândesc bine dacă lupta merită, ci și să cântăresc cu atenție *toate* opțiunile mele.

— Deci nu numai eu și cu Reynard te ținem pe loc?

— Nu în totalitate, dar primul meu gând este aproape întotdeauna unde să te duc în vreme ce lupta se întindește. Al doilea este să mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Harold ar câștiga. De asta ne grăbim spre Dubheidland, deși, dacă aş putea să găsesc un fel de a-l ajunge pe ticălos, să-i curm viața mizerabilă, aş face-o.

Jolene dădu din cap, înțelegând pe deplin.

— Și eu m-am gândit la fel. L-am vrut mort și n-am mai simțit așa ceva până acum. Faptul că mă face să simt așa, mă determină să-l urăsc și mai tare. Acum, nu numai că-l vreau mort, dar vreau și să scuip pe mormântul lui.

Sigimor rânji dându-i frâiele calului și le luă pe ale lui.

— Vai, vai! Șocant. Așa ar trebui să gândească o adevărată nobilă englezoaică? Întrebă el conducând-o afară din peșteră și văzând că ploaia mai slăbise puțin.

— Nu, răspunse ea urmându-l și ducându-și calul pe poteca îngustă alunecoasă de la ploaie. Adevăratele nobile englezoaice nu se gândesc cu drag nici cum să doboare niște scoțieni vânjoși de pe munți.

— Și ăsta e un lucru bun. Fără scoțianul ăsta vânjos care să te conducă, fără îndoială că te-ai rătăci.

Ea n-avea de fapt niciun argument la acest adevăr umilitor, așa că întrebă:

— Ai aflat ceva despre planurile lui Harold?

„Prea multe”, se gândi Sigimor.

— Destul ca să știu că a aflat de Scarglas, precum și de Dubheidland. Dar o să ne odihnim totuși puțin la Scarglas. Rudele mele o să se distreze puțin făcându-l pe Harold să tot dea ocol în vreme ce noi fugim spre Dubheidland. Dacă Harold e atât de prost încât să ne înfrunte acolo, o să-ți îndeplinești curând dorința.

— Care din ele?

— Ocazia să-i scuipi pe mormânt.

Capitolul 11

— Dumnezeuule! E englezoaică!

Simțind că soția lui avea de gând să-l pocnească pe unchiul lui, Sigimor o luă pe după umeri și o lipi de el.

Putea să-i înțeleagă enervarea. Această reacție de fiecare dată când vorbea putea deveni obositoare. Ba chiar mai mult, când abia ce ajunseseră la Scarglas, continuau să stea în sala mare în hainele mustind de apă. Sigimor se uită la fratele și la verii lui ce stăteau acolo la masa principală rânjind spre ei.

— Nu le-ai spus? îi întrebă el, fiindu-i indiferent cine răspunde.

— De fapt, nu, răspunse Liam. De-abia ne-am așezat și noi. Când am ajuns, ne-am grăbit să facem baie, să-l punem în pat pe Reynard și toate astea. Ne-am odihnit și noi un pic, deși David a stat treaz să se uite după tine.

— Păi, mă bucur că n-ați permis grijii voastre chinuitoare pentru soarta noastră să vă împiedice din a vă deda mult doritei odihne. Felul în care rudele lui îi întâmpinară sarcasmul cu rânjete largi îl făcu pe Sigimor să vrea să-i pocnească, dar în loc de asta, își îndreptă atenția spre unchiul lui cel încruntat. Da, nevasta mea e englezoaică. E o englezoaică micuță și brunetă. O englezoaică udă, înfrigurată și flămândă.

— Păi da, unde ți-a dispărut simțul ospitalității, Fingal? Îl certă o femeie scundă, blondă, cu niște ochi violeți

superbi, grăbindu-se să ajungă lângă Jolene și s-o ia de braț. Ewan, ai grijă de Sigimor înainte să înceapă să ia pe cineva la bătaie, strigă ea spre un bărbat suplu și brunet ce era la fel de înalt ca Sigimor. Haide, milady! O să ne îngrijim de o baie pentru tine și de niște haine calde și uscate. N-o să dureze prea mult, și după aia o să ne întoarcem aici să mănânci ceva în vreme ce tatăl soțului meu o să te ametească cu întrebările. Eu sunt Lady Fiona MacEnroy MacFingal, sau Cameron, dacă preferi. Soția lordului Ewan.

— Eu sunt Lady Jolene Gerard de Drumwich, milady, răspunse Jolene, pe când Fiona o conducea afară din sala mare, apoi se strâmbă și aruncă o privire vinovată înspre Sigimor. Din fericire, era ocupat să se certe cu bătrânul MacFingal. Vreau să zic sunt Lady Jolene Gerard Cameron.

— Șșt, nu te agita așa! Nu contează cât de măritată te simți, e nevoie de ceva timp să-ți aduci aminte că ți s-a schimbat numele.

Jolene se simți repede în largul ei cu Fiona, ce o duse într-o cameră unde o cadă de baie tocmai se umplea pentru ea. Explicând că deja avusese pregătit totul pentru sosirea ei și a lui Sigimor, o ajută pe Jolene să se dezbrace. În clipa în care Jolene se afundă în apa fierbinte, începu să se simtă mai bine. Se spală cu săpunul ce mirosea a levănțică pe care i-l dăduse Fiona, în timp ce femeia se îngrijea să-i pună la îndemână niște haine uscate și curate să se îmbrace. În tot acest timp, Fiona povestea despre istoria ciudată dintre familiile MacFingal și Cameron, și curând i se alătură și o bătrână pe nume Mab.

— Uite aici, Jolene, bea asta, spuse Fiona întinzându-i lui Jolene un pahar plin cu ceva închis la culoare și aromat.

Precaută, Jolene luă băutura și înghiți foarte puțin din ea. Spre surpriza ei, era foarte bună și o termină, pe când Fiona și cu Mab încuviințau dând din cap.

— A fost un leac special?

După ce puse deoparte paharul pe care i-l dăduse Jolene, Fiona o ajută să-și clătească săpunul din păr.

— Da. Eu și Mab nu suntem sigure cum ajută, dar se

pare că ține departe febra și tusea după ce cineva a răcit și a fost udat până la piele. Luă o cârpă pentru uscat. De câtă vreme ești măritată cu Sigimor?

— O noapte, răspunse ea și roși când amândouă femeile rânjiră.

— Păi, atunci n-o să te chinuim noi cu întrebările. O să fii destul de întrebată când o să te întorci în sala mare.

Jolene se văzu uscată eficient, îmbrăcată și părul ei încă umed împletit cu grijă într-un foarte scurt timp. Mab și cu Fiona îi povestiră pe rând despre nenumărații MacFingal, în vreme ce lucrau. Dacă scopul lor era s-o facă să se relaxeze în privința întâlnirii ce se apropia, reușiseră doar în parte. Încă se simțea puțin nervoasă pe când o conduceau înapoi în sala mare.

Sigimor, cu părul încă ud de la baie, o aștepta la intrarea în sală. Jolene nu era sigură cum de reușise, dar brusc fu lângă ea, o luă de mână conducând-o spre masa lordului. Le auzi pe Mab și pe Fiona râzând ușor înainte de se grăbi să-și ocupe locurile.

În clipa în care Jolene și cu Sigimor se așezară, începură întrebările. Odată ce observă că Sigimor avea iscusința admirabilă de a putea mânca și răspunde la întrebări în același timp fără a scuipa mâncare în jur, îl lăsa pe el și se concentrează să mănânce. După timpul petrecut cu Cameronii, era capabilă să ignore alunecarea ocazională spre ceartă între Sigimor și unchiul lui. Lady Fiona și cu Mab o avertizaseră, de asemenea, despre tendința bătrânului lord de a se certa cu oricine despre orice. Având în vedere aparenta plăcere a lui Sigimor de a se certa, Jolene simți că va putea să se bucure de o masă pe cinste înainte să se hotărăască cineva s-o întrebe câte ceva.

Îi studie pe ascuns pe MacFingali, observând că mulți dintre ei o studiau și ei pe ea. Lady Fiona era foarte frumoasă chiar și cu cicatricile ușoare de pe față. Soțul ei Ewan era masiv, suplu ca și Sigimor și pe atât de brunet pe cât era Sigimor de deschis la păr. Într-adevăr, puși lângă rudele lor brunete, Cameronii arătau aproape prea deschiși la culoare. Lord Ewan era destul de chipeș într-un fel

întunecat și aspru, fără vreo urmă de blândețe pe fața lui brăzdată de cicatrici, în afară de cazul când cineva îl surprindea uitându-se la soția lui. Mare parte din bărbații din sala mare aveau aceeași înfățișare, deși câțiva aveau trăsături ceva mai blânde, și unii aveau ochi albaștri. Bătrânul lord fusese cu siguranță un om foarte ocupat, cugetă ea.

Era puțin copleșitor, și Jolene se temea că va găsi Dubheidland cam la fel. Faptul că majoritatea bărbaților din sală erau verii lui Sigimor era puțin cam greu de înțeles. Familia ei, atât din partea mamei, cât și a tatălui, era mică, și mare parte din rudele ei avuseseră foarte puțini copii și încă și mai puțini fii. Mulți dintre compatrioții ei ar fi fost verzi de invidie dacă ar fi văzut cât de bine arătau băieții Cameron. Fii înalți, puternici și nu se îndoia că erau cu toții luptători pricepuți.

— Și încă nu l-ai omorât pe ticălosul ăsta? Ce-ți veni, băiete?

Jolene nu putu să ignore insulta pe care i-o aruncă bătrânul lord lui Sigimor și se încruntă spre el.

— Se gândea cum să mă țină pe mine și pe Reynard în siguranță și în viață, izbucni ea. Asta a jurat să facă. Cu greu se poate opri cineva să se lupte având o femeie și un copil pe aproape.

— Nu văd de ce nu, spuse Fingal.

Ea bănuia că el vedea, dar voia doar se contrazică.

— Ah? Ai fi vrut să ne urce într-un copac sau ceva asemănător în vreme ce el se luptă?

— Tu ești la fel de obraznică precum e și fata asta, spuse el arătând cu degetul spre Fiona înainte de a se întoarce spre Sigimor. Deci n-ai putut să-i tai capul ticălosului și să termini odată cu el. Dar trebuia să te însori cu ea ca s-o protejezi?

— Sigur că o să ajute, răspunse Sigimor. Chiar și englezii o să se uite urât la un bărbat ce-i fură nevasta altuia. Și dacă pune mâna din nou pe ea, n-o să poată să-și ducă toate planurile la îndeplinire, cel puțin nu pentru o vreme.

— Dar să te-nsoi cu o englezoaică. Fingal scutură din cap. O să slăbească sângele nostru bun de scoțian, băiete.

— Să-mi fie cu iertare! Jolene se săturase de aluzia că Sigimor comisese vreo mare crimă împotriva țării sale și a clanului însurându-se cu ea. Sunt fiică și soră de conte. Mi-e greu să cred că Sigimor s-a umilit căsătorindu-se cu mine.

— Un conte *englez*.

— Destul, spuse Ewan încet, dar în acel singur cuvânt era o impresionantă nuanță de poruncă. Ea este soția lui Sigimor, deci acum face parte din familia noastră, și nu vreau să mai aud vreo insultă la adresa ei.

— Dar n-am insultat-o, protestă Fingal.

— Erai într-o poziție dificilă. Aș prefera ca Sigimor să nu înceapă a simți că-i obligat de onoare să te ucidă, forțându-mă astfel să mă lupt cu el pentru treaba asta. Dacă simți nevoia să faci scandal împotriva englezilor, du-te și găsește-l pe ticălosul ăla care caută să omoare o fată plăpândă și un copil doar ca să poată ridica pretenții la ceva ce nu-i aparține. Ewan se întoarse spre Sigimor. Nu ne-ai cerut să venim lângă tine în lupta asta.

— Nu, răspunse Sigimor, și nici n-o s-o fac. Da, ar fi foarte frumos dacă am putea merge cu toții călare să-l întâlnim, să ne încrucișăm săbiile și apoi să-l omorâm, așa încât nevasta mea să poată scuipa pe mormântul lui.

— Sigimor! șuieră Jolene protestând jenată de dezvăluirea sentimentului ei cu mult prea puțin elegant.

Sigimor n-o băgă în seamă.

— Totuși, m-am decis că ar fi cel mai bine să păstrez lupta asta între mine și Harold. Am motive temeinice să-l omor, chiar și mai mult acum când îmi urmărește nevasta.

— Dacă ai motive temeinice, atunci ca rude de sânge cu tine, avem și noi.

— Nu putem fi siguri că englezii vor privi la fel problema. N-am avut timp să-mi studiez dușmanul. Nu știu cine i-ar putea fi aliat, dacă are într-adevăr vreunul sau cât de puternici sunt. Ar putea exista proteste când o să moară aici. Dacă e așa, eu trebuie să fiu singurul băgat în treaba asta, pentru că eu pot susține câteva motive temeinice să-l

omor, unele pe care chiar și aliaților lui le-ar fi greu să le contrazică, chiar și dacă se bucură de atenția regelui.

— Sigimor, tu ai fugit din Anglia cu o lady englezoaică și cu moștenitorul unui conte. După aceea, ucizi bărbatul care a venit după tine să-i recupereze, unul ce pretinde că este rudă cu ei. Ești sigur că *motivele tale temeinice* au destulă greutate pentru a potoli furia ce s-ar putea isca?

Sigimor dădu din cap.

— Am scrisoarea pe care a trimis-o Peter cerându-mi ajutorul, una ce arată clar teama acestuia de trădare și frica simțită pentru fiul său. Harold m-a aruncat pe mine și pe oamenii mei în temniță, ne-a legat cu lanțuri și era cât pe care să ne spânzure în ciuda faptului că am intrat în Drumwich cu săbiile în teacă și la invitația lordului castelului. Jolene n-a fost promisă nimănui și acum e soția mea, așa încât pot folosi încercările lui Harold de a o lua drept justificare pentru orice îi fac omului. Dacă ne urmărește până la Dubheidland și continuă cu amenințările, asta este un motiv suficient să-l omor.

Ewan dădu din cap.

— Ai chibzuit bine totul.

— Mai e un lucru de luat în seamă. Rudele lui Jolene ar putea fi chemate oricând să vorbească împotriva lui Harold.

— Da, încuviință Jolene. Am sperat că, odată ce Harold a plecat din Drumwich, cineva s-ar fi putut duce la ei să le spună ce s-a întâmplat. Niciunul dintre ei n-are încredere și nu-l simpatizează pe omul ăsta, dar cu toții l-au respectat și simpatizat pe fratele meu.

— Deci n-o să ne dai voie să omorâm niciun englez, nu-i așa? Întrebă Fingal.

— Doar dacă încearcă să omoare ei vreun MacFingal, răspunse Sigimor.

— Păi atunci, cred că am putea să ne gândim la un mod de a înfăptui asta și totuși să nu-i punem în pericol pe niciunul dintre băieții mei. Apoi, odată ce săbiile sunt scoase, îi putem omorî.

Sigimor se uită pentru o clipă la unchiul lui, apoi se

uită la Jolene.

— Poate că ar fi mai bine să mergi să te așezi lângă foc sau pe-acolo. Unchiul meu vrea să se certe despre cum să-l omoare el pe Harold și s-ar putea spune niște lucruri care să nu-ți placă.

Terminând de mâncat, Jolene acceptă cu dragă inimă.

— Vrei să mă ferești din calea insultelor care curând s-ar arunca împotriva englezilor, bănuiesc.

— Da, nevastă. Ar putea deveni cumplite.

Ea își dădu doar ochii peste cap și se îndreptă spre băncile cu spetează înaltă aranjate în fața unui șemineu masiv în capătul sălii mari. Spre ușurarea ei, Fiona i se alătură curând. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru că mai atenua impresia că fusese trimisă la colț ca un copil neascultător.

— Fingal e înnebunit după o ceartă zdravănă, spuse Fiona așezându-se în fața lui Jolene, și Sigimor abia așteaptă să-i facă pe plac.

— Da, așa e. Am observat că celor din familia Cameron se pare că le place să se certe. Sigimor poate fi deosebit de îndărătnic câteodată. Nu-l cunosc de mult timp, dar am simțit nevoia să-i dau una după cap de cel puțin zeci de ori deja.

— Doar atât? Înseamnă că se comportă foarte bine. Fiona râse puțin împreună cu Jolene, dar apoi deveni foarte serioasă. Sora lui e măritată cu fratele meu Diarmot. Îl cunosc pe Sigimor și pe familia lui de câțiva ani de-acuma. E un om foarte bun.

— Ah, da, este.

— Și îl iubești pe nătărăul ăsta, așa-i?

Jolene fu atât de surprinsă de cele spuse de Fiona, încât mărturisi adevărul.

— Da, cred că s-ar putea, dar ar fi mai bine dacă nu l-aș iubi.

— De ce spui asta?

Era ceva la Fiona ce o făcea pe Jolene să simtă că se putea încrede în femeie și, mai important, putea să-i încredințeze aceste mărturisiri.

— Sunt englezoaică și e din ce în ce mai limpede că să ai o soție englezoaică nu e ceva pentru care Sigimor să fie lăudat. Îl cunosc de doar câteva zile, mai puțin de o săptămână. Să-ți riști viața pentru cineva pe care abia l-ai cunoscut. În special când acest interval a fost presărat de pericole, ceea ce mă tem că ar putea foarte bine naște o oarece zăpăceală legată de adevăratele sentimente ale cuiva.

— Nu-l cunoșteam pe Ewan de mult timp până când am fost sigură că era potrivit pentru mine, că era perechea mea. La vremea aceea, amândoi aveam dușmani, dar nu m-a încurcat așa de mult ceea ce simțeam pentru soțul meu. Multă lume ar fi zis că sunt complet nebună că l-am ales, pentru că era văzut drept un bărbat dur și rece. Cumva, am știut în adâncul sufletului meu că era doar fața pe care o arată lumii. A trebuit să treacă ceva timp până când să creadă în mine, iar pentru mine să găsesc acel bărbat ascuns.

Mesajul din povestea Fionei era ușor de descifrat, dar Jolene nu era sigură că era valabil pentru ea și Sigimor.

— Nu cred că Sigimor ascunde atâta despre sine, deși cred că ce ascunde e exact ceea ce vreau eu.

Fiona dădu din cap.

— Inima lui. În chestiuni de inimă, bărbații pot fi așa niște lași, deși n-aș folosi niciodată cuvântul ăsta în fața lor. Știu că fratele meu Connor era așa, la fel și bărbatul meu. Chiar și fratele meu Diarmot într-o oarecare măsură. Bărbații își protejează inima, sentimentele lor mai gingașe, ca și cum ar proteja comoara regelui. Dar pe de altă parte, pentru femeile care îi iubesc, e o răsplată neprețuită. Sigimor seamănă cu ei în anumite feluri, dar nu cred că zidurile pe care le-a durat sunt chiar atât de înalte.

— Poate că nu, dar adevărata întrebare e dacă îmi va permite sau nu să le urc. Și totuși, ar fi cel mai bine dacă nici măcar n-aș încerca. Eșecul ar fi mai rău decât să nu încerc deloc. S-a însurat cu mine să mă țină departe de ghearele lui Harold. De ce dai așa din cap? L-ai auzit tu însăși spunând asta.

— L-am auzit și nu pun la îndoială vorbele lui. Ceea ce nu cred este că a fost singurul motiv.

Jolene se îmbujoră.

— Păi, de fapt, a mai spus un motiv.

— Pasiunea, bineînțeles. Un bărbat nu trebuie să-și ia nevastă ca să găsească asta. Fiona zâmbi la băiatul care le adusese fiecareia din ele o cupă cu cidru fierț și sorbi din a ei până când fu sigură că el se îndepărtase și nu mai putea auzi. După cum am spus, un bărbat nu trebuie să se însoare cu o fată doar pentru că râvnește la ea. Sau își găsește o fată dispusă să-i ușureze nevoia sau o seduce pe cea pe care o vrea cu adevărat. Și dacă Sigimor nu te-a vrut de nevastă, dar credea totuși că trebuia să ai un bărbat să te protejeze de Harold, ar fi încercat să-l pună pe unul din frații sau verii lui să se însoare cu tine. Nu, te-a vrut pe tine de nevastă. Partea grea o să fie să încerci a afla *motivele* pentru care nu îți spune.

Sorbind din băutură, Jolene se gândi la tot ce-i spusese Fiona. Părea într-adevăr că existau în Sigimor indicii că era mai mult decât pasiune și simțul datoriei. Demonstrase semne clare de posesiune, chiar gelozie. Mai fusese și îngrijorat pentru ea și se îngrijise de ea în feluri care fără îndoială depășeau o simplă îndatorire. Oftă, dându-și seama că se agăța de orice motiv pentru a crede că el avea niște sentimente puternice față de ea. Calea pe care pășea era periculoasă, plină de capcane.

— Nu știu ce să cred, spuse ea în cele din urmă. Nu pot nici să trec cu vederea importanța lui Reynard în toate astea.

— Ah, da, băiatul. Fiona zâmbi scurt. Un băiat bun. Acum doarme cu toți ceilalți copii mici ai mei și câțiva dintre copiii fraților. Duci în spate o mare responsabilitate. Știu că o să te confrunți cu niște alegeri foarte dificile, odată ce Sigimor înlătură amenințarea pe care o reprezintă Harold.

Asta era ceva la care Jolene încerca din greu să nu se gândească, doar ca să-și dea seama că nu era numai prostesc, ci și laș. Aceste alegeri dificile nu vor dispărea ca

prin minune doar pentru că ea încerca să le ignore. Lucrul înțelept de făcut era să le țină în prim-plan, să accepte că tot ce făcea le influența. Odată ce făcea alegerea, nu mai exista cale de întoarcere, și ar fi cel mai bine să știe cât mai multe înainte ca acel moment să sosească. Motivele pentru care să rămână cu Reynard erau limpezi. Motivele pentru care să rămână cu Sigimor nu erau. Încă.

— Există cineva în care ai încredere să-l crească pe copil, cineva care să aibă grijă de el ca de propriul copil? Întrebă Fiona.

Jolene se gândi imediat la vărul ei Roger și la soția lui.

— Da, dar nu sunt sigură că i se va acorda tutela. Vărul meu Roger și soția lui sunt tineri, dar n-au copii după zece ani de căsătorie. Roger și cu fratele meu erau și foarte apropiați. E un om bun și cinstit. Doar că regele nostru s-ar putea ocupa personal de alegerea unui tutore.

— Pfui, regi! Fiona își dădu ochii peste cap. Se amestecă unde nu e nevoie. Într-adevăr, asta ar putea fi o problemă. Poți fi foarte sigură că regele nu se va gândi doar la copil când va face alegerea. Fratele tău nu și-a stabilit preferințele?

— Bănuiesc că da, dar probabil că Harold a distrus toate actele de felul ăsta de vreme ce nu vrea să le vadă cineva și să le folosească împotriva lui. Tot ce mai pot spera e ca una dintre rudele mele pe care le îndrăgesc și le respect să aibă trecere la rege, dar nu știu cine ar putea avea acest fel de putere. Dacă există vreuna, cred că nici Harold nu o știe. Jolene scutură din cap și luă o gură zdravănă din cidru să-și potolească brusca dorință de a plânge. Mă tem că e prea mult de pus în ordine. Prea multe incertitudini.

Fiona se întinse și o bătu pe mâna pe care Jolene o ținea strâns în poală.

— Da. Bănuiesc că sunt și îmi pare bine că n-a trebuit niciodată să mă confrunt cu astfel de alegeri. Acuma, eu, una, aș da la o parte grijile pentru Reynard. Știi ce-i trebuie și ce are nevoie să facă. Singura incertitudine aici e cine îi va sta alături. Acum nu poți face nimic pentru asta, poate

că niciodată, așa că dă-o deoparte. Doar roagă-te ca bărbatul care îți va ieși în cale să fie unul pe care îl vrei și de care micul Reynard are nevoie.

— Foarte înțelept, spuse Jolene, profund impresionată. Știi, eram odată și eu o persoană chibzuită, dar înțelepciunea și judecata calmă m-au cam părăsit în ultima vreme.

— Blestemul dragostei, mă tem eu. Dragostea îți pătrunde în inimă, și mințile îți ies prin urechi. Râse împreună cu Jolene. Ah, și vremea aia când nu știi dacă ai vreo speranță *să fii* iubit e cea mai rea. Partea a doua din ce voiam eu să zic e că acum trebuie să-ți concentrezi gândurile la bărbatul tău. Trebuie să te hotărăști ce vrei de la el, apoi să privești atent să vezi dacă ai vreo șansă să câștigi premiul.

— Și cum să câștig premiul ăsta? Tu ce ai făcut?

— L-am iubit. Simplu, nu-i așa? Efectiv, nu-i altceva nimic de făcut. Tot restul seamănă prea mult cu o înșelăciune și să încerci să te schimbi pentru a te potrivi cu ce crezi că nătărăului i-ar plăcea este de asemenea plin de pericole.

Simplu, într-adevăr, se gândi Jolene dacă n-ar exista limitările pe care le avea ea. Trebuia să țină seama de Reynard. Chiar dacă ar fi fost de acord cu cel ales pentru a fi tutore, ar putea oare să-l părăsească pe copil? Știind că într-o zi Peter se va însura din nou, Jolene a încercat să fie doar mătușa lui Reynard, nepermițându-i băiatului să creadă că ea era mama lui sau că va putea fi vreodată, dar legăturile dintre ei erau puternice. Era doar un copilaș care deja suferise atât de multe pierderi pe care încă nu le înțelegea pe deplin. Putea ea oare să-i ceară să mai suporte încă una? Fiona avea dreptate să spună că nu putea face nimic acum, dar se îndoia că nu-și va mai face griji.

În multe feluri, problema viitorului lui Reynard era legată de viitorul ei cu Sigimor. Voia de la el mai mult decât pasiune și datorie, dar ar fi cinstit să încerce să le aibă? Știind că și-a câștigat un loc în inima lui Sigimor, că ar putea efectiv să aibă o căsătorie pe care dintotdeauna și-o

dorise, ar fi într-adevăr minunat. Cu toate astea, când ar trebui totuși să îl părăsească pentru a sta cu Reynard, Jolene nu se putea abține să nu creadă că ar fi nemilos. Uitându-se cum Sigimor și cu Ewan se îndreaptă spre ea și Fiona, Jolene știa că era deja condamnată să i se frângă inima dacă alegea să rămână cu Reynard. Nu părea a fi corect să încerce să câștige dragostea lui Sigimor doar pentru a-l face să sufere aceeași durere.

— Arăți foarte serioasă, nevastă, spuse Sigimor așezându-se lângă ea pe bancă și luând-o pe după umeri.

— Discutam despre toate necazurile ei, spuse Fiona. Ah, lăcomia bărbaților a fost întotdeauna un izvor de suferință.

— Dacă nu voiai să știu despre ce vorbeai, nu trebuia decât să-mi spui, rosti tărăgănat Sigimor. Deși trebuie să recunosc că a fost o diversiune bine exprimată.

Rânji când amândouă femeile se uitară spre el.

— Ewan, Sigimor m-a făcut chiar acum mincinoasă, spuse Fiona încruntându-se la soțul ei ce rânjea. Ar trebui să-mi aperi onoarea.

— Sigimor, să nu-mi faci nevasta mincinoasă, spuse Ewan îndatoritor.

— Chiar și când spune minciuni? Întrebă Sigimor.

— Da, chiar și atunci. Doar zâmbești și pretinzi că o crezi. Asta fac eu. Acum ești însurat. E cel mai bine să afli lucrurile astea.

— Ceea ce aflu eu acum e că ești la doar un cuvânt distanță de o bătaie soră cu moartea.

Felul în care Fiona se încruntă la soțul ei o făcu aproape să râdă pe Jolene. Se simți invidioasă pe această afecțiune deschisă între cei doi. Erau exemplul perfect de ceea ce voia și ea în căsătoria ei. Simțind greutatea brațului lui Sigimor pe umeri și mângâierea leneșă a mâinii sale pe brațul ei, se întrebă dacă vor câștiga vreodată acea legătură specială pe care era evident că Ewan și cu Fiona o împărtășeau. Doar iubește-l, spuse Fiona. Jolene nu era sigură dacă era atât de ușor.

— Ah, băiete, era ceva ce trebuia să-ți spun, zise

Fingal venind înspre Sigimor și oprindu-se în fața lui. A fost o femeie ce a întrebat de tine, ah, acum două zile, cred. A cerut adăpost aici pentru noapte. Lady MacLean?

— Numele nu îmi sună familiar, spuse Sigimor, deși simți cum o amintire neplăcută încerca să prindă viață în mintea lui.

— Lady Barbara MacLean? A spus că era o Forbes. Aha, văd că acum ți-ai adus aminte de ea. A și spus că o vei face.

— Da, de acum mulți ani pe când nu eram mai mult decât un băietan. Nu pot ști de ce ar trebui să întrebe de mine.

— A devenit curioasă când a auzit că eram rude cu Cameronii din Dubheidland.

— Nimic mai mult decât să aibă o discuție plăcută în timpul mesei, bănuiesc eu, și știm cu toții cât de greu poate fi, zise Fiona ridicându-se în picioare. Dar e târziu și Lady Jolene a avut o zi foarte lungă. Haide, Jolene! O să-ți arăt unde doarme Reynard, apoi te conduc spre dormitorul tău. O luă de mână.

Jolene nu avu de ales decât s-o ia și s-o lase pe femeie s-o conducă.

— De ce nu pot sta să aflu cine e femeia asta și de ce întreabă de Sigimor? Întrebă ea pe când Fiona urca împreună cu ea pe scările înguste spre dormitoare.

— Sărmanul Sigimor a fost uluit de vestea asta, Jolene. E cel mai bine să aștepți până când îi trece.

— Vrei să spui până când se gândește la un răspuns bun.

— Da, într-un fel. Nu cred că o să mintă. Nu, n-o să mintă. Dar cu bărbați ca Sigimor, câteodată e mai bine să le dai câteva minute să-și pună gândurile în ordine. Uite, aici doarme Reynard!

Reținându-și cu greu toate întrebările pe care le avea, Jolene o urmă tăcută pe Fiona într-o cameră spațioasă cu cel puțin o duzină de copii înăuntru. Zâmbi ușor când preț de câteva minute îl urmări cum doarme pe nepotul ei, înainte de a se uita la băiatul mai mare care era fiul Fionei.

Doar când părăsiră camera, Jolene înțelese pe deplin că băiatul Ciaran era prea mare pentru ca Fiona să poată fi mama lui adevărată. Încă se lupta să găsească un fel politicos de a primi răspuns la această enigmă, când Fiona dădu răspuns la întrebările pe care Jolene nu îndrăznea să le pună.

— Ciaran e fiul soțului meu, născut de o femeie pe care a cunoscut-o acum nouă ani.

— Încerci să-mi dai o lecție, cred eu. Din nefericire, mintea mi s-a fixat asupra unui singur lucru. Sau mai degrabă asupra unui nume.

Fiona râse împingând-o pe Jolene într-un dormitor spațios încălzit de un șemineu mare, cu covoare de piei de animale și tapiserii groase.

— Înțeleg. Am avut aceeași problemă, doar că pe a mea o chema Helena, mama lui Ciaran. Fiona se îndreptă spre patul mare ce domina camera și arătă spre o cămașă de noapte ce stătea pe pat. Țasta e răspunsul tău.

Jolene atinse materialul fin țesut, moale ca mătasea la atingere.

— Asta poartă o femeie pentru a ispiti un bărbat. Nu la asta m-am gândit să-l întâmpin pe soțul meu.

— Știu, dar o bătă în cap doar l-ar enerva pe Sigimor. Râse cu Jolene. Nu. Pune-ți asta să-l întâmpini când se strecoară înăuntru. E bine să-i amintești unui bărbat de ce are acum când ceva din trecutul lui se târăște să încerce să-l ispitească. O să capeți răspunsurile pe care le cauți și, dacă există vreo amintire dragă ce-i gâdilă mintea lui micuță de bărbat, tu o să i-o alungi cu toată inima. Și dacă-mi dai voie, o să sugerez să stai lângă șemineu când începi să-i pui întrebări.

Știind perfect de bine că asta îi va face trupul să fie complet vizibil prin țesătura subțire, Jolene țâțâi:

— Ești nerușinată.

— Da.

— Și foarte înțeleaptă.

Răspunse zâmbetului Fionei cu unul al ei, unul ce știa că era la fel de infatuat și ușor desfrânat ca acela al Fionei.

Capitolul 12

— Bănuiesc că m-ai omorî dacă ți-aș săruta nevasta, Ewan, spuse Sigimor uitându-se cum Fiona o târâse pe Jolene de acolo.

— Dacă nevasta ta n-o face ea mai întâi. Ewan schimbă un zâmbet larg cu Sigimor, apoi se încruntară amândoi spre Fingal. Te-ai gândit măcar preț de un minut înainte să te repezi aici și să-i spui de Barbara în fața proaspetei lui neveste?

— Da, m-am gândit. Fingal își încrucișă brațele pe piept și se încruntă și el. M-am gândit cum Barbara asta este o mândrețe de fată scoțiană, una cu niște carne pe oase.

— E măritată, spuse Sigimor, spunându-și să nu se enerveze. Fingal era așa cum era și nu se va schimba vreodată. E măritată de vreo nouă sau zece ani. Nu m-am gândit s-o fac cu femeii măritate.

— Păi atunci o să te bucuri când o să afli că acum e văduvă.

Pentru o clipă, Sigimor își scrută adâncul sufletului să găsească vreo licărire de plăcere la aflarea vesteii, dar nu află niciuna. Întotdeauna fusese o urmă slabă a Barbarei în inima lui, una ce câteodată îl necăjea cu un gând fugar de „ce-ar fi dacă?” Acum n-o putu găsi nici pe aceea și era sigur că datora asta lui Jolene. Era imposibil și protest să tânjească după un palid „ce-ar fi dacă?” atunci când în fiecare noapte ținea în brațe o nevestică înflăcărată.

— Nu, nu mă bucur. Nu-mi pasă de nimic, pe legea mea. Nu știu de ce crezi că ar trebui să-mi pese.

— Femeia a pretins că a fost *foarte* apropiată de tine înainte să se mărite. Da, și de câteva ori și după aia, așa că nu știu de ce faci pe virtuosul acum.

— Minte. Sigimor ridică din umeri, părând a fi calm chiar pe când savura imaginea gâtului Barbarei în mâinile lui. Femeia se pricepe foarte bine să mintă. Așa a fost

Întotdeauna. Păi da, am văzut-o o dată sau de două ori de când s-a măritat cu lordul ăla bătrân și bogat, dar nimic mai mult și doar când nu puteam să mă feresc. Se uită în jur prin sala mare. E adevărul adevărat, Fingal, este o mincinoasă și încă cum. Mă îndoiesc că a plecat de la Scarglas înainte de a fi prețăluit vreun MacFingal sau doi. Aproape că râse de felul în care Fingal se uită în jur la oamenii lui, mulți dintre ei fiind băieții lui. Și acum te-ai pornit tu s-o faci pe nevasta mea să creadă că sunt unul dintre ticăloșii ăia desfrânați, cu muieri împrăștiate prin toată țara. De ce? O târfă mincinoasă care probabil că a cheltuit toți banii bărbatului ei și acum e în căutare de un alt bărbat căruia să-i golească punga? Sigimor putu spune după felul tăios în care Fingal îl privea că lăsase să răzbată furia în vocea lui.

— Mă gândeam să-ți fac rost de o fătucă bună, scoțiană, și una care are destulă carne pe oase să-ți suporte greutatea.

— Ah, păi da, Barbara e foarte iscusită să suporte greutatea unui bărbat, asta-i foarte adevărat. Cred că o să-mi păstrez nevasta pe care o am.

— Dar e englezoaică!

— Da, așa este. Sora unui conte englez, un bărbat care mi-a salvat viața, Dumnezeu să-l odihnească! Și o fată ce n-a suportat greutatea nici unui alt bărbat în afară de mine și nici n-o să suporte vreodată. Se uită cum Fingal se îndepărta bombănind despre tinerii idioți. Nu credeam ca atâția să fie deranjați că e englezoaică. Nu pot vedea că nu e decât o fătucă micuță?

— Nu, dar o să vadă. Și acum este o Cameron, spuse Ewan hotărât, apoi rânji la mormăitul aprobator al lui Sigimor. E doar o supărare trecătoare, nimic mai mult. E o fătucă drăguță, și Fiona o place. Trebuie să admit că Barbara cea blondă și durdulie părea a fi mai mult tipul tău.

— Cândva. Sunt un bărbat masiv, așa încât credeam că am nevoie de o fată de felul ăsta. Îi făcu cu ochiul lui Ewan. Bănuiesc că știi cum gândeam și cât de mult m-am înșelat, nu-i așa?

— Da. Mai înțeleg că acum va trebui să dai niște explicații.

Sigimor se strâmbă.

— Știu. Avea privirea aia. Nu prea vreau să vorbesc despre nebunia aia veche.

— Cu toții avem nebuniile noastre vechi, vere, și nevestele au obiceiul să le descopere. O știi pe a mea destul de bine.

— Dar a ta este oale și ulcele. A mea pare că mă urmărește.

Ewan râse.

— Părea de fapt foarte dornică să afle cât mai multe despre tine. Cel puțin n-aduce după ea un copil făcut cu tine. Dădu din cap când Sigimor se cutremură. Îl iubesc pe băiat și la fel și Fiona, dar n-a fost ușor, și ezitarea mea să-i spun Fionei despre Ciaran n-a ajutat. Cel mai bine zi-i adevărul și termină odată. Gândește-te ce s-ar putea întâmpla dacă n-o faci și Lady Barbara are ocazia să spună povestea după capul ei.

— Dumnezeuule, aș putea ajunge să dorm în grajduri.

— Un lucru pe care l-am descoperit este că, dacă femeia din trecutul tău ți-a făcut rău, cel mai probabil nevasta ta își va întoarce furia spre acea femeie. Asta dacă îi poți spune că acum femeia aia nu mai înseamnă nimic pentru tine, o faci pe nevasta ta să te creadă și, mai important, crezi în ce spui.

— Ah, vorbesc serios. Din toată inima. Sigimor se ridică și se opri să se îmbărbăteze pentru înfruntarea care îl aștepta. Da, Jolene nu se va îndoii că sunt serios. Singura chestie va fi cum să spun povestea fără să par a fi prostănacul necopt care eram. Îl lăsă pe Ewan râzând și ieși din sala mare.

În timp ce se apropia de dormitorul care i se dădea întotdeauna când vizita Scarglas, Sigimor se simți nesigur. Deși nu-i plăcea, era pregătit s-o lămurească pe Jolene despre Barbara. Ce îl sâcăia din senin era posibilitatea ca ea să nu ceară o explicație, că nu-i păsa suficient de el încât să se îngrijoreze, să devină posesivă sau chiar și puțin

geloasă.

Iritat de această neobișnuită lipsă de încredere, intră în cameră. O să-i spună de Barbara și, în funcție de cum va reacționa, poate că o să-i spună într-un astfel de mod încât s-o îmboldească să-și arate emoțiile într-un mod grăitor. Nevasta lui îi putea arunca din când în când câte o privire foarte calmă, aproape rece, dar știa că nu se putea abține prea mult timp. Sigimor se uită înspre locul unde Jolene stătea lângă șemineu, apoi trânti și zăvorî ușa în spatele lui și se sprijini de ea încercând să-și recapete răsuflarea.

Jolene era înconjurată de lumina de la foc precum o aură, fiind îmbrăcată cu ceea ce părea a fi ceva mai mult decât o pală de abur ușor. Cămașa subțire, ornată cu dantelă și panglici, îi ascundea foarte puțin din silueta suplă. Lumina focului o făcea să arate și mai slabă. Părul ei brunet atârna liber, iar buclele groase și lungi nu ascundeau prea mult. Era ca și goală și totuși faptul că nu era îl excita și mai mult.

Apoi observă că mâinile erau înfipse ferm în șolduri. Pe față avea mai degrabă o încruntătură decât un zâmbet cald și primitiv. Uitându-se spre picioare, el observă că bătea din piciorul gol pe blana de oaie pusă în fața focului. Mai observă că într-adevăr avea degete lungi.

— Cine e Barbara? întrebă Jolene ascunzându-și încântarea la vederea felului în care reacționase el când o văzuse.

— Barbara? Sigimor se strădui să-și îndrepte privirea din nou spre ea și se luptă să-și alunge din minte gândul de a o arunca pe acea piele de oaie. Ah, Lady Barbara MacLean. E doar o cunoștință de acum, oh, zece ani sau mai mult.

— Înțeleg. Așa de demult, hm? Are o memorie foarte bună, în cazul ăsta.

— Păi, sunt un tip cu adevărat greu de uitat.

Sigimor se mișcă așezându-se pe marginea patului și își scoase încălțărilor. Jolene se comporta exact cum era el de părere că ar trebui să se comporte o nevastă auzind despre o femeie din trecutul lui, o femeie care dădea

semne că nu vrea să rămână acolo. O scurtă privire cu coada ochiului spre ea îi dezvălui că mâinile ei erau acum strânse în pumni și că își îngustase ochii. Îi trecu prin minte că, dacă voia să i se permită să răspundă invitației pe care i-o oferea ținuta ei, ar fi înțelept să n-o ațâțe prea mult.

— O femeie nu arată fără motiv un așa interes față de un bărbat, în special nu față de unul pe care nu l-a mai văzut de peste zece ani. Nici chiar tu nu ești atât de greu de uitat, Sigimor.

El se întrebă dacă exista vreun compliment ascuns în ultima remarcă, dar apoi se sili să se concentreze să-i explice cine era cu adevărat Barbara.

— Nu sunt exact zece ani. În ciuda încercărilor mele de a o evita, am mai văzut-o de câteva ori de atunci. Femeia întreabă de mine pentru că acum e văduvă.

— Te caută să-i fii amant?

— Bănuiala mea e că mă caută pentru a-i fi soț, pentru că al ei a lăsat-o probabil fără o lețcaie. L-am văzut cu numai doi ani în urmă. Era beat și vorbea foarte nestingherit. A spus că singurul lucru bun pe care l-a obținut din căsătoria cu Barbara a fost cei doi fii. Chiar a spus că nu era deloc sigur că al doilea era al lui, deoarece nevasta avea o aventură cu nepotul lui. A decis că sângele băiatului era al unui MacLean, așa că nu era chiar rău. Se mai plângea că femeia l-ar lăsa sărac lipit dacă ar putea, dar că el a trântit capacul cufărului de bani peste degetele ei lacome și s-a jurat că ea nu va primi nimic mai mult. Cred că s-a ținut de promisiunea asta.

Astea nu erau niște cuvinte prea drăgăstoase, decise Jolene și se relaxă puțin.

— De ce ar crede că te-ai însura cu ea?

— Pentru că acum zece ani eram un băietan fără minte, nebun de poftă, orbit cu totul de asta și, da, flatat de atenția unei fete așa de drăguțe și de familie așa de bună. N-aveam decât vreo douăzeci și doi de ani, dar nu eram atât de versat pe cât îmi plăcea să cred că eram. Își scoase cămașa și arătă spre benzile tatuante pe fiecare antebrăț, semnele care vor fi cu el până când va fi țărână. Mi-am

făcut astea s-o impresionez. Aproape că m-au omorât pentru că s-au infectat și m-a luat fierbințeala. Vezi tu, auzisem niște cuvinte de-ale ei despre astfel de semne, unele pe care le văzuse la alt bărbat, și mi-am dorit să vorbească și de mine cu aceeași admirație. Nu le-a văzut niciodată.

Jolene începu să-și dorească să nu fi întrebat niciodată despre Barbara. Faptul că făcuse așa ceva doar s-o audă pe femeie că îl laudă presupunea o intensitate a sentimentelor pe care nu o arătase niciodată față de ea. Poate că ceea ce ea crezuse că erau vorbe neobișnuite venind de la un iubit erau de fapt provocate de mânie și de o durere persistentă. Era posibil să alini o inimă rănită, dar nu era sigură că avea îndemânarea sau răgazul, în special nu dacă Barbara asta era chitită să-l cucerească din nou pentru ea.

— Le găsesc foarte atractive, spuse ea simțindu-se ridicolă până când el îi zâmbi. A ales alt bărbat?

— Îl alesese deja și se ținea de el în vreme ce se juca cu mine. Bătrânul Lord MacLean, un bărbat mai în vârstă decât ea cu treizeci de ani, aflat în căutarea unei neveste care să-i dăruiască un fiu, și cu o pungă foarte plină. Ea voia doar să se distreze cu câțiva bărbați tineri înainte de a se mărita.

— Câțiva?

— Da, câțiva. Am mers s-o văd după ce m-am făcut bine de pe urma fierbințelii și semnele se vindecaseră. M-am gândit să-i trimit vorbă că vreau s-o văd, dar m-am hotărât să-i fac o surpriză. Chiar i-am făcut una. Și l-am surprins și pe bărbat peste ea.

— Vai de mine!

Era puțin dificil să și-l imagineze pe Sigimor ca un băiat netrecut prin școala vieții, dar putea cu ușurință să compătimească pe oricine ce-și găsisese iubita în brațele altuia.

— Din fericire, momentul-surprizei n-a venit până când nu auzisem destule pentru a-mi da seama cât de prostănac fusesem. Vorbea de căsătoria ei cu MacLean de a doua zi de dimineață și îl asigura pe băiatul solid din

brațele ei că asta nu va schimba nimic din ceea ce era între ei. Primele ei cuvinte când m-a văzut au fost să mă roage să nu-i spun nimic lordului MacLean. I-am spus celui care era cu ea să continue, am aruncat câteva insulte precum că nu voiam așa o muiere folosită și am plecat. M-am gândit să-i spun lui MacLean, dar nu l-am putut găsi, cel puțin nu până când mă scârbisem de moarte de toată trășenia asta și mă hotărâsem să mă întorc la Dubheidland. De câteva ori de-a lungul anilor, a încercat să dea ochii cu mine, dar chiar dacă eram un bărbat care puteam să-i pun coarne altuia, nu mă interesa.

„Ceea ce a făcut-o pe Barbara să fie și mai hotărâtă să pună mâna pe el”, cugetă Jolene. Se decisese să se simtă mai bine, să îngroape acea izbucnire de gelozie pe femeia asta, dar discuția nu izbutise să realizeze asta pe deplin. Nici măcar nu clarificase ce era Barbara pentru el. Vorbea de dorință, nu de dragoste, dar se părea că bărbaților le era teamă de acest cuvânt. Dacă el ar fi simțit ceva mai mult decât poftă și adulație, s-ar putea s-o aștepte ceva necazuri. Barbara nu părea a fi o femeie care să renunțe dacă voia ceva și se părea că acum îl voia pe Sigimor. Jolene fu smulsă din gânduri când un Sigimor gol păși în fața ei, își puse mâinile pe umerii ei și o sărută pe obraz.

— Nu te încrunta, nevastă, spuse el. Nu este decât o amintire neplăcută a nebuliei unui băietan.

— Oare? Jolene simți cum roșește la felul în care el o măsura cu privirea din cap până-n picioare. Te caută pe tine, Sigimor. Din tot ce tocmai mi-ai spus, nu e *genul* de femeie care să renunțe la o urmărire.

— Asta nu înseamnă că o să-și prindă-n plasă prada. Nu mai sunt flăcăiandrul acela, fără experiența vieții și orb la defectele ei. Acum, de unde ai tu flecuștețul ăla făcut să ispitească pe un biet bărbat?

— De la Fiona. E unul din lucrurile alea despre care ai spus că n-au niciun rost.

— Cred că poate o să mă răzgândesc.

Uitându-se în jos spre solida dovadă a excitării lui,

Jolene murmură:

— Văd și eu asta.

Ezitând puțin, întinse mâna să-l atingă acolo. El scoase un geamăt ușor, dar felul în care își mișca șoldurile, împingându-se mai tare în mâna ei îi spunea că era un sunet de aprobare. Jolene își înfășură degetele în jurul lui, intrigată de ce simțea. Era atât de tare și de fierbinte în palma ei, cu toate astea și mătăsos, și catifelat. Părea că se face din ce în ce mai tare și mai mare când îl mângâia. Jolene era încă ușor uimită că lucrul acela se potrivea în ea.

Dacă Barbara era târfa sugerată de povestea lui Sigimor, Jolene bănuia că femeia își amintea foarte bine de atributele virile ale lui Sigimor. Văzuse destui băieți tineri pentru a ști că încă aveau o moliciune băiețească și că mulți din ei nu ajunseseră încă la înălțimea și constituția deplină. Deoarece Sigimor nu arăta ca fiind de peste treizeci de ani, era sigură că acum zece ani arăta mai mult a băiat tânăr decât a bărbat. O femeie ca Lady Barbara probabil că văzuse potențialul lui și acum căuta să vadă dacă și-l atinsese. De fapt, dacă nu trecuse prea multă vreme de când o văzuse pe femeie pentru ultima dată, probabil că ea știa deja. Sigimor părea să creadă că Lady Barbara era în căutarea unui nou soț plin de bani, dar Jolene bănuia că femeia mai avea și alte motive mai concrete pentru a-l urmări.

Jolene se decise că, dacă femeia venea la Dubheidland, va vedea că prada ei nu era una ușoară. Deși era încă nesigură de ce îi aștepta în viitor pe ea și pe Sigimor, acum el era al ei. Faptul că era soția lui Sigimor îi dădea o sumedenie de avantaje față de o intrusă, și Jolene intenționa să se folosească pe deplin de fiecare din ele. Această pasiune pe care o împărtășeau ea și Sigimor era fără îndoială unul dintre avantajele acestea.

Sigimor se bucura din plin de atingerea degetelor subțiri ale lui Jolene, atât timp cât se încumetă s-o facă.

Totuși, când își băgă mâna fină între picioarele lui să-l mângâie ușor, știu că trebuia să pună capăt jocului ei. Dacă n-o făcea, erau mari șanse să termine în mâna ei ca un

băiat neînceput și imberb.

— Destul, nevastă, spuse el îndepărtându-i ușor mâna. Aproape cam prea mult.

— N-ar trebui să fac asta?

Jolene se temu dintr-odată că fusese prea îndrăzneată sau mai rău, îi produsese jenă în loc de plăcere.

— Poți s-o faci de câte ori vrei. Doar că atingerea mâinii tale moi e o plăcere de care nu mă pot bucura prea mult. Zâmbi slab la vederea confuziei de pe fața ei. Aș termina, fătuco, înainte de a-ți oferi vreo plăcere.

— Ah! Roși când el începu să-i descheie cămașa de noapte. N-ar trebui să ne ducem în pat?

— Nu. Simt așa o dorință să te iubesc chiar aici pe blana asta moale de oaie în fața focului.

Ea simți cum o trecu un fior de nerăbdare când el îi scoase cu grijă cămașa. Sigimor și pasiunea pe care o împărtășeau îi înlăturară repede reținerea, nesiguranța și chiar și pudorea. Deși tot mai roșea, nu mai simțea nicio ezitare ori de câte ori o stăpânea dorința. Când o luă în brațe și o sărută, se lipi de el și se bucură de atingerea cărnii lui calde pe a ei. Își dădu seama că nu numai că nu mai simțea nicio ezitare, era mai mult decât doritoare să meargă oriunde o ducea el. Începuse chiar să aibă și idei proprii.

Când el curmă sărutul, ea nu fu surprinsă să se audă protestând pentru că îi iubea săruturile. Curând se schimbă într-un murmur de plăcere când el își croi drum spre sânii ei prin săruturi, în același timp mângâindu-i trupul cu mâinile lui mari și puternice. Atingerea gurii lui pe sâni o făcea să tremure, dorința creștea cu fiecare atingere a limbii și fiecare zvâcnitură a gurii când sugea.

Sentimentele pe care le năștea în ea ar fi trebuit s-o înspăimânte, dar le găsea incitante. Cu fiecare sărut, fiecare mângâiere, Sigimor trezea la viață în ea o dezlănțuire fără limite. Jolene hotărî că îi place acea parte din ea, întâmpină cu bucurie acea femeie care lăsa liberă dorința. Acea femeie nu respecta nicio limită și nu asculta de nicio regulă. Tindea spre plăcerea pe care Sigimor i-o

dăruia cu amândouă mâinile și se desfăta cu ea. Mai încercă și s-o înapoieze bărbatului ei în egală măsură.

Pentru o scurtă clipă, fu nedumerită când Sigimor îngenunche în fața ei, în loc se împingă jos pe blana de oaie. Nedumerirea dispăru când el o sărută pe mijloc și îi frământă ușor fundul. Jolene închise ochii de plăcere când el își strecură mâna între picioarele ei. Își desfăcu ușor picioarele să-i întâmpine mângâierile. Deschise repede ochii, șocată când mâna fu înlocuită de buze.

— Sigimor? Îl strigă pe nume mai mult nesigură, decât protestând.

— Taci, nevastă, murmură el sărutându-i interiorul coapselor. Dăruiește-i bărbatului tău această plăcere. Îți va fi înapoiată îndoit, promit.

Nici nu terminase se calmeze, când orice ezitare îi dispăru, înlăturată de către acea femeie dezlănțuită și senzuală din ea. Jolene se deschise aceluia sărut intim, încheștându-și degetele în părul lui des să se sprijine pe când tremura de puternica plăcere ce o cuprinsese. Îl strigă când simți cum dorința îi ajunge la culme, dar el o ținu nemișcată cu mâinile prinzând-o ferm de șolduri și ducând-o cu gura pe acele culmi amețitoare.

Jolene încă tremura de puterea eliberării, când se găsi întinsă pe spate pe blana de oaie. O clipă mai târziu, Sigimor se împingea în ea. Pasiunea ce se stinsese, reveni din nou la viață. Se înfășură în jurul trupului lui puternic, întâmpinând cu bucurie sălbăticia cu care el făcea dragoste cu ea când o readuse pe acea culme fermecată. De data asta, când îi strigă numele, el fu împreună cu ea, strigătul lui de eliberare contopindu-se cu al ei.

Abia după ce Sigimor îi spală pe amândoi în grabă și o puse în pat, Jolene își veni complet în fire. Acea sălbatică și senzuală Jolene dispăruse într-un loc necunoscut, lăsând-o pe banala Jolene să sufere de pe urma unui puternic atac de umilință. Când Sigimor se urcă în pat și o luă în brațe, ea se lipi cu fața îmbujorată de pieptul lui. Aproape că îl simțea cum se uita la ea, dar nu-și putu aduna puterile să se uite în ochii lui.

— Ah, sărmana mea nevestică, spuse el rânjind pe deasupra creștetului ei. Așa de sălbatică și liberă când ți se înfierbântă sângele și așa de stânjenită când se potolește, așa-i?

Jolene nu era sigură că prețuia cât de precis îi judecase el sentimentele.

— Păi, cum altfel să mă simt după așa o totală neglijare a unei comportări cuviincioase?

— Te simți bine și sătulă? Ți-e cald și ești fericit de vlăguită? Recunoscătoare că bărbatul tău e așa un nemaipomenit de bun iubit că te face să țiți?

— N-am țițat.

— Ah, ba da, ai țițat. Îmi țiuie încă urechile. Cred că au fost câțiva de *mai mult* și *nu te opri* ca și numele meu.

O necăjea mai mult decât putea cineva suporta, gândi Jolene. Se întinse și îl ciupi exact acolo unde piciorul i se unea cu trupul, unul dintre puținele locuri mai sensibile ale trupului său. Geamătul lui de plăcere îi plăcu. Nu se putea tăgădui faptul că el o putea înnebuni cu felul în care făcea dragoste cu ea, dar nu era nevoie să se și laude cu asta.

— Stăpână nemiloasă, spuse el, și începu să-și plimbe degetele în sus și în jos pe spatele ei, savurând urmele dorinței ce încă zăboveau în corpul lui satisfăcut.

Jolene era atât de pasională, se înflăcăra atât de ușor de dragostea lui, îl inspira. N-ar recunoaște niciodată asta față de ea, dar nu fusese niciodată vreun amant deosebit de aventuros sau creativ. Majoritatea femeilor cu care se culcase fuseseră din acelea pe care un bărbat le cumpără. Ajungea la punctul în care foamea după o femeie îl împingea să caute una și o făcea la cel mai apropiat han, tavernă sau bodegă. Alegea o femeie care era și durdulie, și relativ curată, apoi se culca cu ea. Deși se simțea obligat să-i ofere plăcere, făcea doar minimum necesar pentru a obține asta. Acele femei nu fuseseră pentru el nimic mai mult decât un trup cald în multe feluri, și oricât de egoist ar fi fost, mare parte din interesul lui fusese pentru a-și obține ușurarea de nevoia care pusese stăpânire pe el. Dacă n-ar fi aflat că acea satisfacție era mai bună dacă femeia era și

puțin cuprinsă de pasiune, se îndoia că le-ar fi oferit plăcerea după cât de puțină atenție primea.

Dar Jolene îl inspira cu adevărat în atâtea feluri. Fiecare gâfâit pe care îl scotea, fiecare fior pe care îl simțea că trece prin trupul ei zvelt îl făcea să vrea să-i sporească plăcerea. Felul în care îi striga numele și cum părea că fiecă parte a trupului ei resimțea eliberarea, interioară și exterioară, îl făcea și mai mult să vrea s-o aducă pe acele culmi încă și încă o dată. De fapt, dacă ar putea câștiga un mai bun control asupra propriilor nevoi, i-ar fi plăcut să petreacă o noapte văzând de câte ori ar fi putut-o face să țipe. Pentru o clipă, se bucură de imaginea lui iubindu-și nevasta cu mâinile și cu gura până când ea l-ar fi pus jos amenințând să-l călărească atât de tare, încât amândoi să ajungă la extaz împreună.

Nu-și mai folosise până atunci gura pentru a-i dăruii plăcere unei femei, dar era limpede că o făcuse bine. Sigimor bănuia că, știind că era singurul bărbat care făcuse dragoste cu ea, îi sporise bucuria de a-i aduce plăcere în felul ăsta. Mai erau și alte lucruri pe care nu le făcuse niciodată și era nerăbdător să le încerce cu Jolene. Mai erau și câteva lucruri pe care i-ar fi plăcut ca ea să le încerce cu el. Trupul i se întări la acest gând și rânji. Jolene nu numai că îl inspira să devină un iubit grozav, dar îl transforma și într-unul lacom.

Din nefericire, lăcomia lui va trebui să rămână nesatisfăcută, își dădu el seama când se uită la ea. Era întinsă pe el ca o pătură, dormind adânc. Având în vedere prin ce trecuseră în acea zi, nu se miră. Probabil că doar nevoia de a afla cine era Barbara o ținuse trează destul de mult, astfel încât el să capete puțină iubire. Se considera norocos că nu se îmbolnăvise.

Îi plăcuse enorm felul în care se purtase când aflase că o oarecare femeie din trecutul lui îl urmărea. Sigimor recunoscuse sentimentul de posesiune și văzuse licărirea de gelozie din ochii ei. Se obișnuia să fie soția lui, să-l accepte pe deplin drept soțul ei. Un bărbat ar trebui să fie capabil să clădească ceva pe baza asta, să folosească

sentimentul de posesiune și de pasiune arzătoare pentru a da naștere iubirii sau cel puțin unui atașament solid. Îl deranja puțin că dorea asta atât de tare, dar asta era situația și era hotărât să obțină ce voia.

Ținându-și un braț în jurul lui Jolene și celălalt sub cap, Sigimor se gândi la Barbara. Deși nu fusese flăcău când o cunoscuse, ea fusese prima lui dragoste adevărată, prima care să nu fi fost o muiere oarecare, cumpărată cu ora. Fusese prima femeie care îi trezise idei de dragoste și căsătorie. Trădarea ei îl lovise cu putere, dar își dădu seama că îi rănisese doar mândria și dăduse o lovitură aproape mortală brumei de vanitate pe care o avea. Îl și condusese însă înapoi spre genul de femeie care voia să vadă mai întâi banul, o afacere brutală, dar cinstită. Faptul că se gândise întâmplător la Barbara nu însemnase nimic mai mult decât cugetările unui bărbat care dormise singur pentru prea multă vreme și care pentru puțin timp, în tinerețea lui, crezuse că-și găsisese sufletul-pereche. O sărută pe Jolene pe creștetul capului. De data asta n-avea nicio îndoială. Doar că trebuia s-o facă și pe ea să vadă asta.

Și Barbara ar putea să-i facă niște necazuri în această încercare. Sigimor încerca cea mai puternică senzație că Jolene nu era sigură pe feminitatea ei, pe talentul ei de a-și satisface bărbatul. O femeie că Barbara ar simți această slăbiciune cât ai clipi din ochi. Cu ușurință ar putea distruge orice progrese ar fi făcut el în a o lega pe Jolene de el cu inima și mintea, ca și cu trupul ei.

Putea doar să spere că greșea gândindu-se că Barbara îl urmărea pe el, dar se temea că avea dreptate. Sigimor căscă și închise ochii. Dacă Barbara avea încă toate legăturile pe care le avusese, dacă încă era acceptată de către toate neamurile ei și de către aliați, ar fi nehibzuit să refuze s-o primească dacă sosea la porțile din Dubheidland. Poate că nu strica să încerce să afle feluri în care să liniștească o femeie când o veche iubită încearcă să-i învenineze urechea. Desigur, ar putea s-o țină pe Jolene doar în pat până când Barbara ar renunța și ar pleca acasă. Sigimor adormi încă zâmbind cu plăcere, gândindu-se la

acel plan.

Capitolul 13

— Harold încă dă târcoale pe aici.

Jolene oftă și se uită la Sigimor care intra în solariul unde ea și cu Fiona se jucau cu copiii. Se bucurase de ultimele două zile de pace, așa neadevărată cum era. N-o surprinsese că Harold îi urmărise până la Scarglas, dar sperase că neputința lui de a-i ajunge îl va descuraja. Asta sau hărțuiala constantă a celor din clanul MacFingal. Nimeni nu-i spusese exact ce făceau, dar cu siguranță părea că se distrau.

— Poate că e așa pentru că nu mai are cai cu care să plece de aici, spuse ea, așezându-l mai comod în brațe pe Aheam, fiul Fionei. Ce-am văzut eu aseară *erau* caii lui pe care i-ați adus aici?

Se uită oarecum amuzată când Sigimor fu asediat de Reynard, Ciaran și de alți câțiva băieței.

— Da, fătuco, ăia erau, răspunse el, apoi își îndreptă atenția spre gâdilatul și lupta cu băieții.

Privindu-l, Jolene își dădu seama că el iubea copiii și că ei îl iubeau la rândul lor. Ar fi un tată atât de bun, se gândi ea frecându-l pe spate pe micul Aheam și simți o nouă și ciudată dorință ce se mișca în ea. Întotdeauna visase să aibă copii, acum dorea cu ardoare să aibă copilul lui Sigimor. Viața ei devenea din ce în ce mai complicată, se gândi cu tristețe. Harold, un nou soț, o femeie din trecutul lui Sigimor ce-l urmărea și acum, o bruscă dorință de a avea un copil de la un bărbat cu care nu era sigură că putea rămâne.

Râsetul fericit al lui Reynard îi atrase atenția. Era atât de binecuvântat de inconștient de cât de mare era pericolul care îl pândea. Copilul se bucura pe deplin de ceilalți copii, și ea își dădu seama că nu avusese niciodată prea multe ocazii să se joace cu alți copii. Fiind moștenitor, fusese cât

se poate de mult ținut departe de copiii servitorilor. Peter ar fi fost indignat să vadă cum neprețuitul lui moștenitor se joacă cu copiii din flori ai bătrânului lord MacFingal și ai fiilor lui, mulți din ei născuți de femei de rând. În felul lui, Peter fusese puțin prea mândru de locul lui în lume. Făcuse trei copii cu servitoare și țărănci, dar niciodată nu le permisesese să fie lângă fiul lui, la fel cum și tatăl lui își păstrase copiii din flori departe de ei. Îi era rușine că acceptase, judecând acum asta ca fiind extrem de incorect. Lui Reynard i-ar fi plăcut fără îndoială să aibă alți copii prin preajmă și cine alții decât propriii lui frați, nelegitimi sau nu. Dacă va avea vreun cuvânt de spus în viața lui Reynard când totul se va sfârși, va avea grijă ca asta să se schimbe.

Când Fiona veni să-l ia pe copilul ei care dormea, Jolene îl dădu fără tragere de inimă. Scurta privire înțelegătoare pe care i-o aruncă Fiona îi spuse lui Jolene că femeia înțelegea brusc dorința care o cuprinsese. Când Fiona plecă cu copilul, cu alți câțiva băieți urmând-o, Jolene își încrucișă brațele într-o încercare zadarnică de a diminua sentimentul de gol pe care îl resimțea.

Sigimor îi alungă pe băieți și își îndreaptă atenția spre Jolene. Se miră la vederea trecătoarei priviri triste pe care o surprinsese pe fața ei înainte ca ea să-i zâmbească.

Pomenirea numelui lui Harold îi provoca de obicei o privire înfricoșată.

— Deci verii tăi n-au reușit să-l alunge pe Harold? întrebă ea când el se apropie lângă foc și se așează în fotoliul masiv de stejar din fața ei Presupun că asta le era intenția.

— Oarecum, răspunse Sigimor, zâmbind când băieții strigară entuziasmați și ieșiră în fugă din cameră. Au pornit-o să cucerească noi tărâmură, bănuiesc.

— Reynard se bucură de compania altor copii. Mi-am dat seama brusc că a fost ținut foarte mult singur, totuși e limpede că îi place să fie cu alți băieți, să se joace cu ei, să țipe și să se murdărească.

— Nu mai erau alți copii la Drumwich?

— Ba erau, dar niciunul nu era egalul lui prin naștere.

Peter a avut alți trei copii, dar n-a făcut nimic pentru ei în afară că s-a îngrijit să nu moară de foame și să aibă un acoperiș deasupra capului. Tata a făcut la fel cu bastarzii lui. Eu doar mă muștrăm pentru că pur și simplu am acceptat acest aranjament.

— Mă îndoiesc că ai fi putut să-i faci să se răzgândească.

— Probabil că nu. Unchiul tău e un tip foarte ciudat, începu ea.

— N-o să te contrazic la asta.

Ea zâmbi scurt și continuă:

— Ciudat și evident fără rețineri. Cu toate astea, nu-l poți învinovăți pentru felul în care are grijă de copiii lui, de *toți* copiii lui. Majoritatea lorzilor îi ignoră pe acești copii făcuți în afara patului conjugal, sau așa ca Peter și tata, le aruncă câțiva bănuți în cale și se cred cei mai generoși. Totuși unchiul tău îi adună pe toți aici, crescându-i împreună cu fiii legitimi și oferindu-le o șansă la o viață mai bună. Face asta și cu acei oameni care au fost dați la o parte.

— Da, unchiul meu îi adună pe cei răătăciți și pe proscriși. Întotdeauna a făcut-o. Își face și mai mulți dușmani decât prieteni și de aceea Ewan e acum lordul. Sărmanul Ewan a crezut că tatăl lui e oarecum nebun până când Fiona l-a lămurit că nu e, că era doar un copil răsfățat în trupul unui adult. Rânji când ea râse, dar apoi deveni repede serios întinzându-se să-i ia mâna într-a lui. O să ne strecurăm de aici în seara asta, fătuco.

— Ah, m-am întrebat dacă de asta m-ai căutat și ai pomenit de Harold. La urma urmei, a fost în zonă în tot timpul ăsta cât noi am stat aici.

— Da, speram să apară o ocazie clară, dar n-a fost să fie. Chiar și așa, trebuie să plecăm înainte ca Harold să aducă lupta noastră între zidurile astea.

Jolene dădu din cap, știind că el avea dreptate, totuși șovăind să părăsească Scarglas. La început fusese puțin copleșită, dar asta dispăruse repede. Timp de două zile se simțise în siguranță, confortabil și își găsisese o bună prietenă

în Fiona. Toate astea în ciuda prezenței lui Harold. Ura să renunțe la tot, să se întoarcă la neplăcuta corvoadă de a-l evita pe Harold până când ajungeau la Dubheidland unde va trebui să se confrunte cu un alt mare grup de străini.

Se strâmbă ușor, gândindu-se la Reynard. N-o să-i placă să-și părăsească noii prieteni și plăcerea cu care se juca cu ei. Nu ajuta că era efectiv prea mic să înțeleagă pe deplin necesitatea plecării.

— O să-ți placă la Dubheidland, fătuco, spuse Sigimor, încercând să sune mai încrezător decât se simțea.

— Ah, sunt sigură că o să-mi placă. Mă gândeam doar că Reynard n-o să fie încântat de veștile astea.

— Aha, asta era? Vrei să vorbesc eu cu el?

— Asta ar fi laș din partea mea, spuse ea, împotrivindu-se dorinței de a accepta pe loc și de a-l trimite să se ocupe de asta.

— Nu. De ce să vrei să-i dai vești proaste și așa va vedea el asta, în special când va fi foarte greu să-l faci să înțeleagă. E planul meu, așa că eu o să-i spun. Și o să mă asigur că o să fie acolo Ciaran și câțiva băieți când o să-i spun.

— Cum o să ajute asta?

— Cu ceilalți băieți acolo, o să vrea să primească veștile ca un bărbat.

— Ca un bărbat? Abia dacă are trei ani!

— Nu contează. N-o să vrea ca băieții să creadă că este doar un băiețaș. Și băieții mai mari o să știe că așa trebuie să fie, cu mult mai bine decât el. Reynard e un băiat foarte isteț, politicos și capabil să înțeleagă cu mult mai mult decât s-ar aștepta cineva de la un copil de vârsta lui. Totuși, câteodată copiii pot face pe un alt copil să înțeleagă lucrurile mai bine decât ar face-o oricare adult. Așa că ceilalți copii o să-i spună adevărul așa cum îl văd ei, după ce eu o să plec.

— Într-o limbă pe care el o poate înțelege, spuse Jolene și dădu din cap. Atunci aleg să fiu lașă. Poți să-i spui tu.

Sigimor se lăsă pe spate în fotoliu și rânji spre ea.

— Tot mai arăți puțin vinovată. Nu te pedepsi cu asta! A trebuit să-i dai băiatului o mulțime de vești proaste în ultimul timp și să-l convingi să facă o mulțime de lucruri pe care nu voia să le facă sau pe care nu le înțelegea. Mai mult decât s-ar fi convenit. Nu-i niciun rău s-o lași mai moale.

— Bănuiesc că nu, deși nu m-a supărat așa de mult înainte. Cred eu așa, doar că au fost două zile liniștite și el e atât de fericit acum.

— Da, cel mai probabil. Acum, de ce erai așa de tristă când Fiona l-a luat pe copil, și eu am venit să stau cu tine?

Prinsă în gânduri de tot ce sărmanul Reynard era silit să îndure din cauza lui Harold, Jolene rosti tot adevărul fără să stea pe gânduri.

— Aheean stătea așa de bine la mine în brațe. Am douăzeci și trei de ani, fără copii când majoritatea femeilor de vârsta mea au născut deja câțiva. Roși când începu să-și dea seama ce mărturisea. Nu era nimic important.

Sigimor se ridică, se aplecă și o sărută ușor.

— Este important dacă te-a întristat. Simțeai doar o dorință naturală și femeiască după propriul tău copil. Îi făcu cu ochiul îndreptându-se spre ușă. Nu-ți face griji. O să-ți ții curând în brațe copilul. O să-ți dăruiesc câți vei voi.

— Prost lăudăros ce ești, spuse ea, dar el doar râse.

Ea oftă și se uită în jur la camera acum goală. La sosire, n-ar fi crezut niciodată să șovăie atât de mult să plece în doar două zile, dar așa era. Jolene știa că parțial era din cauză că nu putea fi sigură dacă îi va mai vedea vreodată pe oamenii ăștia. Dacă ar fi spus cuiva din Anglia despre Scarglas și oamenii lui, s-ar fi crezut că nu-i în toate mințile pentru că voia să rămână, totuși aici se simțea în siguranță. Și bine-venită, în ciuda veșnicului bombănit al bătrânului lord despre faptul că era englezoaică. În special, îi va duce dorul Fionei, prima prietenă adevărată pe care o avusese vreodată. Erau suflete-pereche și știuseră asta pe loc, un lucru rar la care ura să renunțe.

Apoi se gândi la promisiunea lăudăroasă a lui Sigimor de a-i dăruia câți *copii* voia și aproape că plânse. Deși abia își dăduse seama de această dorință, deja se instalase

adânc în inima ei. Totuși, nu era încă sigură că putea rămâne cu el și deci nu îndrăznea să viseze la astfel de lucruri cum ar fi niște copilași roșcovani. Chiar dacă bunul-simț îi spunea să lase deoparte pentru moment astfel de gânduri, totuși dorința rămăsese. La fel și tristețea legată de riscul de a se îndepărta de astfel de visuri.

Temându-se că se afunda într-o adâncă melancolie, Jolene se ridică și merse să-și strângă lucrurile. Toate astea erau din vina lui Harold, își spuse, agățându-se de o furie îndreptățită și purificatoare pentru a-i alunga durerea din inimă. Dacă nu era lăcomia lui, ar fi fost încă la Drumwich, l-ar fi avut încă pe Peter și s-ar fi pregătit pentru o oarecare căsătorie acceptabilă. Nu i-ar fi cunoscut pe Sigimor sau pe Fiona. Cu siguranță că n-ar fi jelit pierderea unor bebeluși roșcovani pe care încă nici nu-i concepuse. Când ajunsese în dormitor, simțea o furie plăcută, tristețea era uitată și mintea plină de gânduri despre toate felurile în care Harold putea fi silit să plătească pentru crimele lui.

*

— Ai face bine s-o păstrezi pe asta, spuse Ewan venind să stea lângă Sigimor pe zidul de apărare luminat de torțe.

Sigimor își luă privirea de la soția lui și Fiona ce își luau rămas-bun în aerul umed dinaintea zorilor și se încruntă spre Ewan.

— De ce n-aș face-o?

— Treburile nu sunt încă rezolvate, nu-i așa? Chiar și atunci când o să pui capăt amenințării pe care o prezintă Harold, viitorul acestui băiețaș e încă sub semnul întrebării. Din cauza promisiunii pe care soția ta a făcut-o fratelui ei pe moarte, asta înseamnă că și viitorul ei e nesigur.

— Viitorul ei e cu mine. E soția mea.

— Mai este și tutorele copilului, deși nicio lege n-ar recunoaște-o ca atare. Totuși, așa a numit-o fratele ei când a pus viața și bunăstarea moștenitorului lui în micile ei mâini. Să nu-ți închizi ochii în fața acestui adevăr dureros.

— Ea și cu mine o să înfruntăm ceea ce trebuie să facem, atunci când va veni timpul, spuse Sigimor ignorând înjurătura înceată a lui Ewan. Fetele noastre au devenit apropiate foarte repede.

— Da, răspunse Ewan acceptând schimbarea subiectului. Fiona spune că sunt ca sufletele-pereche sau așa ceva și că și-au dat seama de asta aproape imediat. Mai spune că, deși soția ta nu vede asta, a fost foarte singură cea mai mare parte din viață. Fiona mi-a spus după asta că Jolene a găsit adunătura asta de prostovani puțin prea copleșitoare, așa că mai bine să te pregătești că o să simți la fel și când o să pună piciorul prima dată în Dubheidland. Ea și copilul au fost ținuti separat de ceilalți, sau așa crede Fiona. Fratele ei era evident foarte mândru de obârșia lui, păstrând foarte clar distanța între lord și toți ceilalți.

Sigimor dădu din cap.

— Jolene mi-a spus deja asta mai devreme. E de mirare că nu s-a molipsit și ea, nu-i deloc trufașă. Ridică din umeri. Poate că de asta a fost singură. A fost pusă undeva unde nu-i era locul.

— S-ar putea. Păi, acum și-a găsit locul, așa-i? Și Fiona a vrut să-ți spun așa, că dacă n-o păstrezi pe asta, o să te vatăme. Firește, i-am spus că, dacă o pierzi pe fata asta, nu va trebui să se ostenească, că o să fii deja plin de sânge.

Puțin tulburat de intuiția lui, Sigimor doar mormăi. Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla, odată ce se va fi ocupat de Harold. Avea un plan și se va concentra asupra lui deocamdată. Jolene era perechea lui și o să *ajungă* să-l iubească.

— Doare când îl auzi pe Ewan chicotind, apoi își dădu seama că rostise cu glas tare acest din urmă gând.

— Un plan bun, vere, spuse Ewan și îți doresc noroc cu asta. Se uită la Fiona și zâmbi ușor. Dacă o poți face să-ți spună că te iubește, să încerci să spună *pentru totdeauna*. Bărbatul surorii tale e de acord cu mine. E ceva ce nu știi că vrei până când nu auzi. Da, fă-o să spună *pentru totdeauna*.

Sigimor deschise gura să întrebe de ce, apoi o închise

repede. Cuvântul i se cuibărise deja în minte și inimă. O s-o *audă* pe Jolene spunând că îl iubește și o s-o *audă* promițându-i pentru *totdeauna*.

*

— Ascultă-mă cu atenție, Jolene, spuse Fiona ținând amândouă mâinile lui Jolene într-ale sale, cumpănește foarte, foarte bine înainte să faci alegerile. Da, copilul ăla micuț e foarte important, dar la fel e și ce ai tu cu Sigimor.

— Nu sunt sigură ce am eu cu Sigimor, spuse Jolene.

— Și poate că n-o să fii sigură nici când va veni timpul alegerilor Sigimor e ca Ewan al meu și ca fratele meu Connor. La fel și fratele meu Diarmot, în multe feluri. S-au împotrivit din greu dragostei, deși n-au putut renunța la femeile care au trezit așa niște sentimente nedorite în ei. Da, iar la cuvinte dulci nu se pricep. Trebuie să te uiți la ce fac, cum se comportă.

— Dar cum să am încredere în judecata mea? Cu ușurință aș putea vedea doar ce vreau să văd, și nu ce e cu adevărat acolo.

Fiona zâmbi, înțelegând pe deplin.

— E dificil, dar nu imposibil. Și dacă un bărbat ca Sigimor îți dăruiește inima, e a ta pentru totdeauna. Când bărbați ca el iubesc o fată, o iubesc cu adevărat și nu șovăie niciodată. Își găsesc perechea și e cu adevărat pe viață. Puține fete de familie bună ca noi sunt atât de binecuvântate în căsătoriile lor.

— Oh, Fiona, cât mi-ar plăcea o astfel de căsătorie, dar...

— Nu, nu te gânde de ce a spus că s-a însurat cu tine. Începutul nu e important. Oricum, de obicei se mint pe ei înșiși legat de motivul tuturor acestor chestii. Acum, când va veni timpul să faci alegerea, pune-ți niște întrebări. Pasiunea este puternică și reciprocă? Fiona dădu din cap când Jolene roși. Așa credeam și eu. Am putut să văd în ochii lui Sigimor când se uită la tine.

— E doar dorință.

— Sigimor nu e atât de diferit de Ewan al meu. Își hrănește nevoia când devine puternică, dar doar atât. Din când în când își face rost de vreo încăierare. N-a avut vreo prietenă și nici n-a făcut curte fetelor de viță nobilă. Dormea singur. În afară de ceea ce a fost tâmpenia unui băietan cu acea Lady Barbara, n-a făcut niciodată altceva. Cu toate astea, se pare că nu-și poate lua mâinile de pe tine. Nu pretinde că asta e doar dorință.

Acum, se pare că Sigimor e gata de plecare, așa că mai bine să dau drumul repede celorlalte întrebări pe care trebuie să ți le pui. Face tot ce poate ca să-ți asigure confortul? Pare a fi posesiv și suferă de gelozie? Îți vorbește? Se zbârlește la cel mai mic semn de insultă la adresa ta? Îți dă explicații dacă i-o ceri? Te ascultă? Îți cunoaște toanele și te întreabă de ce le ai? Se simte bine în preajma ta și râde cu tine? Și te ține în brațe toată noaptea?

— Lucrurile astea sunt importante? Întrebă Jolene chiar pe când memora întrebările.

— Foarte importante. Mi-aș dori să-ți spun mai multe, dar promite-mi că o să-ți pui întrebările astea înainte de a face vreo alegere între copil și bărbat și că o să te gândești îndelung la răspunsuri.

— Jur!

Fiona o îmbrățișă, apoi se uită înspre Sigimor care veni lângă Jolene și o luă pe după umeri.

— Gata de plecare?

— Da, răspunse Sigimor. Fingal spune că flăcăii îi țin foarte ocupați pe Harold și pe oamenii lui.

— Pare nedrept să fie puși în pericol, murmură Jolene. E necazul meu, nu al lor.

— Nu sunt în pericol, spuse Ewan, stând în spatele Fionei și luând-o în brațe. Doar îl șicanează și-l sâcâie, învârtindu-l pe englezul ăla până când amețește. Da, și o să facă așa până în zori. Până atunci, ar trebui să aveți un avans mare față de prostul ăla.

— Da, încuviință Sigimor și apoi va trebui să-și găsească alți cai.

Faptul că oamenilor le plăcea la nebunie toată întâmplarea asta o făcu pe Jolene să-și dea ochii peste cap, scârbită. Văzu că Fiona făcea la fel, dezvăluind încă o dată cât de bine se potriveau. Apoi Ewan o surprinse, îndepărtându-se de Fiona și dându-i un scurt, dar nu prea frățesc sărut. În clipa când se retrase, Jolene se trezi împinsă spre calul ei și ridicată în șa de către un foarte încruntat Sigimor. Ewan și cu Fiona stăteau ținându-se de braț, zâmbind larg la ceea ce Jolene putea înțelege că e doar reacția de gelozie a lui Sigimor la sărutul de rămas-bun al lui Ewan. Și, se gândi Jolene, n-ar fi deloc mirată dacă Fiona și cu Ewan plănuseră asta doar ca să vadă cum va reacționa vărul lor.

Pe când o porniseră să iasă din Scarglas, Jolene se uită înapoi și o văzu pe Fiona ce ținea ridicat un deget. Jolene nu putu decât să zâmbească, făcând cu mâna, apoi își îndreptă degrabă atenția să țină pasul cu Cameronii. Bănuia că avea răspunsul la una din cele zece întrebări pe care Fiona insistase să și le pună. Asta fusese una din cele ușoare pentru că Sigimor se arătase și înainte posesiv. Cu toate astea, Jolene își dădu brusc seama că răspunsurile la cele zece întrebări îi vor trasa o imagine foarte potrivită a ceea ce soțul ei simțea pentru ea. Îi promisese Fionei că se va gândi la toate cele zece întrebări doar pentru motivul că femeia îi era prietenă, dar Jolene știa că acum trebuia s-o facă și pentru binele ei.

Totuși plecarea pe ascuns din Scarglas îi amintea lui Jolene foarte tare de amenințarea la adresa vieții ei și a lui Reynard, așa încât dădu deoparte nedumeririle astea. Sigimor îl pusese pe Reynard cu Liam, în eventualitatea că s-ar putea întâmpla ceva groaznic și că vor trebui să călărească foarte repede pentru ca Harold să le piardă urma. Un alt semn puternic al nesiguranței care îi înconjura și va continua să-i înconjoare atât timp cât Harold va fi în viață.

— Stai pe-aproape fătuco, spuse Sigimor încetinind puțin ca să meargă lângă ea. Soarele nu va răsări decât peste câteva ore, și nu vrei să ne pierzi în întuneric.

— Nu, o să fac tot posibilul să stau aproape, îl asigură ea. Dacă cred că rămân în urmă, o să-mi leg frâiele de coada calului tău.

— Și dacă ne pierzi din vedere?

— O să mă opresc și n-o să mai fac niciun pas, răspunse ea, spunând lecția pe care el i-o repetase de nenumărate ori de când căzuse în ghearele lui Harold acea singură dată. Poate o să cânt puțin.

— Ah, și te pricepi cât de puțin, ai idee de melodie, da?

— Ceva. Zâmbi la el. Mai mult decât tine, cel puțin.

— Și o broască se pricepe mai mult decât mine. Îi făcu cu ochiul când ea râse, mulțumit să vadă că tristețea îi dispăruse. Ți-a plăcut Fiona, așa-i?

— Oh, da. Ai cunoscut vreodată pe cineva și să știi chiar atunci că te potrivești perfect?

Îl stătea pe limbă să spună că da și că era ea, dar nu era locul și nici momentul.

— Da. Vrei să zici, cineva de care știi că îți e prieten chiar din clipa în care l-ai cunoscut?

Jolene dădu din cap.

— Exact. Genul de persoană care te face să-ți dai seama că mare parte din oamenii pe care îi cunoști și cărora le spui prieteni nu sunt decât niște cunoștințe agreabile. De asta am simțit cu Fiona o legătură adevărată. Mi-am dat seama că până atunci nu avusesem cu adevărat o prietenă. Se strâmbă. Sună destul de jalnic. La urma urmei, l-am avut pe Peter.

— Peter a fost fratele tău și contele. Da, nu mă îndoiesc că ați fost apropiați, dar nu-i același lucru. Fratele meu Somerled e geamănul meu, fratele meu bun și nu cred că doi frați pot fi mai apropiați decât atât. Mai am și o familie foarte numeroasă și suntem apropiați. Cu toate astea, știu ce vrei să zici de acela întâlnit întâmplător cu care simți pe loc o legătură.

— Și ai cunoscut pe cineva de felul ăsta?

— De două ori. Liam, deși e vărul meu, și Nanty. De fapt trebuie să-l includ și pe Ewan. Am simțit, dar cu

ruptura dintre familiile noastre și felul în care a pus mâna pe Fiona, a trebuit să fiu prudent. Asta a însemnat totuși că, deși a luat-o ostatică pe Fiona și s-a însurat cu ea chiar fără să-i cunoască rudele, nu l-am omorât.

— Foarte frumos din partea ta, milord. Bănuiesc că Fiona a fost mulțumită.

— Da, deși fratele ei Connor a fost puțin dezamăgit că nici măcar nu l-am învinețit pe nățărau.

— Ah, vai de mine! N-a făcut-o nici el, nu-i așa?

— Nu, pentru că Fiona îi scrisese deja despre el, că îl alesese pe el.

— Ah și bineînțeles posibilitatea ca Fiona să-ți facă vreun rău dacă l-ai fi atins pe Ewan n-a jucat niciun rol în reținerea ta.

Sigimor râse.

— Ah, da, chiar că ar face-o. N-am nicio îndoială. O văzu că se uită în spatele lor, mijindu-și ochii și încercând să zărească ceva prin întunericul dinaintea zorilor. Nu, fătuco, nu ne urmărește. E adevărul. Bănuiesc că o să fim în siguranță la Dubheidland înainte să-și înceapă din nou urmărirea. Dacă nu de altceva, măcar că el și oamenii lui o să fie pe jos până când părăsesc ținuturile MacFingal.

Jolene zâmbi slab și scutură din cap.

— Simt de parcă mi-a ținut un cuțit la gât de luni întregi, în loc de doar câteva zile. S-a dovedit a fi cu mult mai bun la asta decât mi-aș fi imaginat vreodată să fie.

— La început, a vrut doar să pună mâna pe voi amândoi din cauza planurilor lui mărețe. Acum, cred că a deveni disperat, are nevoie de tine și de băiat pentru a se proteja. Trebuie să știe asta, cu fiecă zi ce trece, crește riscul ca rudele tale să-i fi descoperit jocul și poate că deja îl urmăresc.

— Ah, chiar sper asta.

— Ia aminte, nevastă, dacă Harold descoperă că este căutat de rudele tale, viața ta poate fi m și mai mare pericol.

— Cum poate fi într-un mai mare pericol? Omul vrea să mă omoare.

— Dar nu chiar imediat, nu? Se gândește să te folosească pentru a-și strânge gheara și mai mult pe Drumwich. Totuși, dacă știe că rudele tale au aflat de crimele lui și caută să-l facă să plătească, nu se va salva prin căsătoria cu tine. Apoi fata mea, gândurile lui se vor îndrepta spre răzbunare. N-am nicio îndoială că o să dea vina pe tine pentru toate eșecurile lui.

— Și pe Reynard? Întrebă ea aproape în șoaptă, teama pentru nepotul ei răpindu-i tăria vocii.

— Din tot ce a făcut și tot ce mi-ai spus tu despre omul ăsta, cred că știu bine genul de blestemat cu care avem de-a face și nu, nu și pe Reynard. Odată ce Harold crede că a pierdut jocul, nu se va mai gândi la băiat, decât dacă născocoște un plan să-și răscumpere viața în schimbul celei a băiatului. Nu, o să te vrea pe tine. Tu ești cea care s-a ferit de el, cea care a luat copilul și a fugit din Drumwich și cea care l-a silit să te urmărească prin țara asta până când a pierdut orice șansă pe care ar fi avut-o să câștige tot ce râvnește. Bănuiesc că o să fii văzută drept cauză a fiecărei dureri, a fiecărei vânătăi, a fiecărui moment de strâmtoare, a fiecărui bănuț cheltuit și a fiecărei umilințe și înjosiri.

Dacă n-ar fi știut cum stau lucrurile, Jolene ar fi putut crede că Sigimor îl cunoștea pe Harold de ani întregi, atât de corectă fusese aprecierea lui. Harold ar încerca într-adevăr să dea vina pe ea pentru orice mersese prost de când îl omorâse pe Peter. Ar vrea s-o facă să plătească scump, să sufere pentru propriile lui greșeli. Era un gând înspăimântător și, chiar știind faptul că atenția lui Harold nu va mai fi concentrată asupra lui Reynard, nu ușura prea mult acea groază.

Repede, înlătură teama ce o cuprinsese. Nu era un moment potrivit să șovăie. Într-un fel sau altul, se apropia sfârșitul încercării prin care treceau. Jolene știa că ea și Cameronii făcuseră și făceau încă tot ce puteau să-i țină în siguranță pe ea și pe Reynard. Mai avea și o încredere nețărnută în Sigimor. Dacă el nu-l putea înfrânge pe Harold, se îndoia că altcineva pe care l-ar fi ales ar fi putut

s-o facă. Își va concentra gândurile doar asupra luptei ce se apropia și nu-și va mai face griji de toate posibilele rezultate.

— Ai dreptate, spuse ea. O să vrea să mă facă să plătesc. Harold era întotdeauna cel mai bun la a da vina pe alții pentru greșelile lui. Dar aproape că am ajuns la Dubheidland și atunci va fi rândul lui să se simtă amenințat.

— Da, nevastă, așa va fi. De asta sunt nerăbdător să te duc acolo. Întinse mâna și o bătu pe picior. De asta, de acum o să călărim până când o să ajungem în fața porților, spuse el, apoi se îndepărtă repede să-l ajungă pe fratele lui, Tait.

Jolene oftă și încercă să nu se gândească la cum o să-și simtă fundul la sfârșitul acestei călătorii.

Capitolul 14

— Dumnezeuule! E englezoaică!

Jolene îl privi pe Somerled ce semăna atât de mult cu soțul ei. Tocmai petrecuse aproape două zile în șa pentru că Sigimor îi grăbea tare. Era obosită, murdară, o dureau toate și era flămândă. Privirea îngrozită afișată de bărbat, una ce se repeta pe toate fețele celorlalți Cameroni adunați roată, era mai mult decât putea îndura.

— Da, sunt englezoaică. O străină. De fapt, sunt sora unui lord englez ce apără hotarele². Și ce-i cu asta? izbucni ea și furioasă își dădu la o parte o șuviță rebelă de păr de pe față.

Deși era tentat să râdă, Sigimor se sili să fie serios. Era greu. Acum, rudele lui arătau mai mult uimite decât înfricoșate, ca și cum unui șoarece i-ar fi crescut brusc colți și ar fi sărit la gâtul lui Somerled. Jolene arăta cumva înclinată să omoare pe cineva.

² Marcher lord - lord stăpân pe ținuturi aflate la granițe, numit de rege să păzească hotarele între Anglia și Țara Galilor sau Scoția și care are jurisdicție deplină asupra supușilor săi (n.tr.)

— Haide, Jolene, începu el pe o voce cât putu el de alinătoare.

— Ce?! îl privi scurt, înainte de a-și întoarce privirea spre Šomer led. Sunt foarte, foarte obosită să văd reacția asta de fiecare dată când întâlnesc pe cineva în partea asta de hotar. Cum rămâne cu ospitalitatea scoțiană, hmm? Asta e chiar nepoliticos, exact asta este.

— Ah, iat-o pe Bătrâna Nancy, spuse Sigimor împingând-o ușor pe furioasa lui soție spre bătrâna căruntă și durdulie ce se apropia de Jolene. O să te conducă spre camerele tale unde o să te poți îmbăia și o să-ți schimbi hainele. Putem termina cu prezentările mai târziu, după ce o să te odihnești puțin, bine? Da, un pic de somn înainte de cină e exact ce ai nevoie.

— Nu-mi vorbi ca și cum aș fi nebună, bărbate, șuieră ea spre el. Unde-i Reynard?

— Băiatul dormea, așa că Liam l-a dus sus unde dorm copiii.

— Bine. Făcu o reverență spre bărbații adunați, o luă de braț pe Bătrâna Nancy cea zâmbitoare și se îndreptă spre ieșirea din sala mare și plină de lume. Poate, până când ne adunăm la cină, unii oameni își vor fi găsit bunele maniere.

Sigimor se uită cu atenție până când fu sigur că nu mai poate auzi și apoi începu să râdă. Chicotind, se duse spre masa principală, se așeză și își turnă niște bere. După ce își potoli uscăciunea din gât, frații lui fură cu toții așezați la masă, și verii se adunaseră în spatele lor.

— Poate că am fost, ăăă, grosolan, spuse Somerled, dar, blestemat să fie, e englezoaică! Ce-a fost în capul tău să-ți iei nevastă o englezoaică?

— Că o voiam de soție! Sigimor oftă când familia lui se uită la el și apoi le spuse toată povestea din clipa în care intrase călare pe porțile de la Drumwich și până când ajunsese înapoi aici la Dubheidland. Întrebări?

Înainte să poată cineva spune ceva, Liam intră în sala mare. Rânji la toate fețele mohorâte și se duse spre masa principală, se așeză lăsând liber pentru Jolene scaunul pe

care se așeza de obicei în stânga lui Sigimor.

— Am pierdut obișnuitul *Oh, Doamne, Dumnezeule, e englezoaică!?* Întrebă el luându-și niște bere.

— Da, răspunse Sigimor, și toată povestea micii noastre aventuri.

— Păi, a trebuit să vorbesc cu Nanty. S-a întors doar acum câteva ore crezând că vom fi deja aici. A spus că majoritatea oamenilor au auzit deja de englez și că el călătorește mult și repede. Cu toate astea, o să stea de pază. Nanty a zis că o să-ți spună totul de dimineață. A adormit înainte să ies din cameră.

— Chiar dacă nu ajung la Harold, e bine totuși că au fost avertizați. Dacă ticălosul pune mâna pe Jolene sau pe băiat, o să fugă în Anglia. Atunci, cu toții o să fie de mare ajutor.

— Da, chiar așa s-a gândit și el.

— N-ai nicio problemă că s-a însurat cu o englezoaică? Îl întrebă Somerled pe Liam.

— Nu, răspunse Liam. De ce să obiectez la o fătucă ce m-a salvat de la a putrezi în ștreang?

— Te-a salvat ca s-o poți ajuta.

— Ah, cred că ar fi făcut-o chiar și dacă n-ar fi avut nevoie de ajutorul nostru sau dacă am fi refuzat-o, pentru că știa că fratele ei trimisese după noi. Mai știa și că nu greșisem cu nimic.

— Dar să te însori cu o fată, orice fată, doar s-o împiedici să se mărite cu altul nu pare a fi un lucru foarte înțelept.

— Păi, a fost ceva mai mult decât atât, spuse Sigimor ignorând scurtul acces de râs venind dinspre Liam. E o fetiță frumușică, de viță nobilă, mai puternică decât arată și e o companie plăcută. Sigimor putu vedea că geamănul lui ardea să-l piseze mai mult cu întrebarea de ce, dar își ținu gura.

— E iute la mânie, spuse Somerled și câteva dintre neamuri murmurară aprobator.

— Ai insultat-o, nu-i așa? Într-adevăr ai noroc că s-a înfuriat și nu s-a supărat, pentru că acum ai fi avut de-a

face cu furia mea. Nu înțelege de ce toată lumea arată așa de înspăimântată și nici eu.

— Poate că sunt înspăimântați că un lord scoțian s-ar însura cu o englezoaică, nu cu una de-a noastră. Dacă știau că e rudă cu un lord englez ce apără hotarele, ei ar fi încă și mai mult.

— Cel mai bine e ca *ei* să treacă peste asta, spuse Sigimor, aruncând o privire aspră către toate neamurile lui. E doar o fetișcană. Da, doar o fetișcană ce a văzut cum fratele ei moare urlând de durere, care a înșfăcat copilul și a petrecut trei zile ascunzându-se de ucigașul fratelui ei în măruntaiele propriei sale case și care a petrecut o parte din acel timp ascultând țipetele oamenilor ei pe care îi tortura Harold încercând să-i facă s-o trădeze. Și o fetișcană care mi-a salvat viața, la fel ca și pe a lui Liam, Tait, David, Marcus și Nanty.

— Adevărat, dar a vrut ceva de la tine.

— Da, a vrut. A vrut s-o ajutăm să-l îndepărteze pe copilul acela de mâna criminală a lui Harold. N-a cerut niciodată mai mult decât atât. Și sunt de acord cu Liam. Ne-ar fi eliberat oricum. N-am nicio îndoială. Vreau să-l văd mort pe Harold pentru că așa vreau eu, pentru că a ucis un bărbat ce odată mi-a salvat viața și vrea să omoare o femeie și un copil pentru nimic altceva decât pentru lăcomie. M-am însurat cu fata pentru că așa am vrut eu. Comploturile lui Harold doar mi-au dat un motiv serios s-o târăsc în fața unui preot, unul cu care n-a putut să se certe, deși *a încercat*. Deci, ascultați aici la mine, e *nevasta* mea, o Cameron acum. Fu mulțumit să-l audă pe Liam cum îl aprobă. Tot ce vreau să aud acum sunt niște planuri privind-l pe Harold Uzurpatorul.

În tăcerea încordată ce urmă, o voce tinerească spuse:

— O să-l omorâm pe ticălos înainte s-o atingă pe stăpâna noastră.

Sigimor se uită la cel mai mic frate al lui, Fergus, ce încă nu împlinise treisprezece ani. Înalt pentru vârsta lui și aproape numai oase deșirate, Fergus era singurul dintre

frații lui, în afară de Somerled, care îi semăna foarte bine. Când văzu cum băiatul începuse să se foiască nervos pe scaun sub privirile încruntate ale atâtoră dintre neamurile lor, Sigimor îi aruncă un zâmbet larg. Felul rapid în care o acceptase pe Jolene acest băiat îl înduioșă profund. O să se asigure că niciunul dintre ceilalți nu o să-l facă pe băiat să plătească pentru asta.

— Ei bine, mormăi Fergus încurajat de zâmbetul lui Sigimor, e doar o fetișcană ce încearcă din răspuțeri să-l țină în viață pe băiat.

— Exact, spuse Sigimor ridicându-se. Trebuie să fac baie, să mă odihnesc puțin și să găsesc niște haine curate înainte să ne adunăm pentru cină. Poate că până atunci o să vă lepădați de prejudecățile voastre prostesti și o să aveți niște propuneri despre cum să-mi pot ține soția și copilul ăla să nu ajungă pe mâinile dușmanului lor.

Somerled își fixă privirea pe Liam în clipa în care Sigimor fu plecat.

— Chiar crezi cu adevărat că nu te îngrijorează toate astea?

— Nu, răspunse Liam. Privește-i puțin și o să vezi de ce nu sunt îngrijorat.

— S-o păzească să nu ajungă pe mâna unui alt bărbat e totuși un motiv jalnic să te însori cu o fată.

— Da, doar dacă bineînțeles nu înșfaci motivul ăla cu amândouă mâinile să faci o fată să spună *da*. Liam zâmbi strâmb spre Somerled ce era încă încruntat. Rămâi prudent dacă vrei, dar o să vezi că totul e bine. Încetează să-l mai faci pe Sigimor să vadă că și-a ales prost nevasta. Bătrânul Fingal a bătut într-una apa în piuă, chiar a încercat să-i atragă atenția lui Sigimor spre Lady Barbara MacLean, o văduvă ce întrebase de Sigimor, o fată scoțiană. În clipa de față, Harold e cea mai întunecată umbră asupra căsătoriei lor. Foarte curând o să dea târcoale pe lângă Dubheidland.

— Și o să moară din cauza asta, spuse Somerled, majoritatea neamurilor încuviințând zgomotos. L-ai depășit, nu-i așa?

— N-a fost greu. Omul pare că și-a pierdut caii pe

când era pe pământurile MacFingal. Liam râse împreună cu celelalte neamuri ale lui.

*

Harold bău din cana de bere amară pe care i-o adusese servitoarea durdulie. Toți cei prezenți în cârciuma slab luminată din han îl priveau încruntați pe el și pe oamenii lui, aspra expresie adânc săpată pe fețele lor demonstrând cât sunt de nedoriți. Nu putea să-i învinovățească complet pe oamenii lui că nu voiau să rămână prea mult pe-aici. Dacă nu era nevoia disperată de a face rost de mai mulți cai, nici că s-ar fi oprit.

— Milord, spuse Martin așezându-se grăbit pe banca din fața lui Harold, s-ar putea să fi dat de belele.

— S-ar putea? S-ar putea? Harold sorbi cu sete din bere pentru a-și potoli nevoia de a urla. A trebuit să intrăm în acest cuib de barbari. Ni s-au furat caii și proviziile de către jegoșii ăia de MacFingal. Ne-au furat iar și iar când încercam să facem rost de alți cai și alte provizii. Ah, și fiecare om de-aici s-ar desfăta dacă ne-ar tăia beregatele. Și *acum* vii tu să spui că s-ar putea să fi dat de belele? Ce înseamnă asta, fir-ar dracu' al dracului?

— O mică problemă, dacă ce am auzit e adevărat, răspunse calm Martin pe când servitoarea îi punea în față o cană cu bere.

— S-au hotărât Cameronii să ne înfrunte bărbătește, față în față?

— Nu, dar cineva ne urmărește cu mare ardoare. Umblă vorba că nu suntem singurii englezi ce se îndreaptă spre Dubheidland.

Harold se sprijini cu cotul de masa zgâriată dintre el și Martin și își odihni fruntea în mână. Pentru câteva minute înjură din greu și obscen. Totul se ducea de râpă. Pusese mâna pe Drumwich și se descotorosise de Peter. Totul fusese uimitor de simplu și ar fi trebuit să fie de ajuns. În schimb, se târa prin toată țara asta blestemată, el și oamenii lui din ce în ce mai nemulțumiți, plătind pentru o

iapă știrbă tot atât cât pentru un cal de luptă bine dresat și plătind regește pentru ovăz și brânză. Harold știa cine-l urmărea acum, știa că ceilalți Gerard descoperiseră cumva ce se întâmplase la Drumwich. Gustase pentru scurt timp tot ceea ce visase să aibă vreodată și doar cu atât se va alege și știa exact pe cine să dea vina.

— O s-o omor pe nenorocita aia, șopti pe o voce răgușită de mânie. Încet.

— Ah. Martin dădu din cap. Văd că în cele din urmă dorința a dispărut.

Îndreptându-se din nou de spate, Harold își termină berea și făcu semn servitoarei să mai aducă.

— Nu, mai e încă acolo. Tăcu până când femeia îi umplu cana, își luă banul și plecă din nou. Trebuie să fac niște planuri. Ticăloasa ăia a stricat totul. Aveam tot și ar fi rămas al meu dacă nu era ea. Pe Dumnezeuul meu, mi-a pus viața în pericol, dar cel puțin i-am dejucat planul ăsta. Da, și o să profit de ea cât o să mă țină puterile înainte să-i tai beregata.

— Poate că englezii ăia nu ne urmăresc pe noi. Mai există și alte motive pentru prezența lor și poveștile astea poate că greșesc.

— Știi bine că nu-i așa și știi la fel de bine ca mine că mă urmăresc. Dacă nu pe mine, atunci pe Jolene și pe băiat. Chiar și așa, o să-mi dea un scurt răgaz pentru că ea îi va trimite imediat pe urmele mele. Și acum, ce mai este? mormăi el când la ușă se produse un zgomot ce atrase iute atenția tuturor.

Harold făcu ochii mari când o femeie se îndreptă către focul lângă care stăteau el și cu Martin. Își scoase pelerina și o aruncă spre tânărul subțirel din spatele ei. Era primul lucru plăcut pe care îl vedea în țara asta. Ceva mai înaltă decât majoritatea femeilor, avea forme voluptuoase într-un fel ce făcea un bărbat să se excite pe loc. Avea păr blond deschis, trăsături perfecte și ochii de un albastru limpede și uimitor. Judecând după bogăția rochiei de un albastru închis și după bijuteriile pe care le purta, el bănuie că nu era o femeie de rând. Brusc fu bucuros că-și permisese o baie și

se schimbaseră de haine în vreme ce oamenii lui căutau caii de care aveau nevoie.

— Probabil că putem avea o cameră aici și apoi mâine s-o luăm de la capăt, spuse tânărul. O să fie bine să ne întoarcem acasă.

Atârna pelerina femeii de un cârlig lângă cămin.

— O să ne mai oprim într-un loc, Donald, spuse ea întinzându-și mâinile spre foc pentru a le încălzi.

Donald înjură și o privi.

— N-o să renunți la dorința asta nebunească? Să știi că omul nu-i bogat.

— E mai bogat decât mine.

— Până și eu sunt mai bogat decât ești tu acum.

— O să mergem la Dubheidland, și cu asta basta. Am nevoie de un soț, Donald. Foarte curând o să am nevoie de un acoperiș deasupra capului. Și dacă eu o să am, o să ai și tu.

— Nu. O să merg la sora mea. O să mă lase să stau cu ea atât timp cât o să vreau. Donald scutură din cap. Ar cam trebui să încetezi să arăți așa de optimistă, Barbara. După ce te-ai culcat cu soțul ei, sora mea s-ar bucura nespunând la gândul că ajungi să cerșești pe străzi. Nu-l pot vedea pe Sigimor Cameron urându-ți bun venit cu brațele deschise, nu după felul în care te-ai purtat cu el. Din tot ce am auzit despre bărbat, nu-i din aceia care uită o trădare. Da, și n-ai avut prea mare noroc să-i atragi privirile în cele câteva rânduri când l-ai văzut în ultimii câțiva ani.

— Adu-mi aminte din nou de ce îți suport prezența.

— Chiar și tu știi că e foarte nesăbuit pentru o femeie să călătorească neînsoțită.

— Mergem la Dubheidland. Imediat ce o să mă încălzesc și o să mămânc, o s-o pornim din nou la drum într-acolo. O să ajungem înainte de apus și așa n-o să mai trebuiască să cheltuim vreun ban în locul ăsta jalnic.

— Sigimor Cameron o să ne închidă porțile în față.

— Nu, n-o să facă asta. Barbara zâmbi și își scutură niște praf de pe rochie. O să-și aducă aminte de legăturile pe care le am și cu cine anume și n-o să vrea să riște să

jighească pe nimeni din acești oameni.

— Nu crezi că o să știe că ai rupt aproape toate legăturile astea? Omul nu-i un sihastru, Barbara.

— *O să ne lase* să intrăm. Trebuie doar să mă gândesc la un mod în care să-l fac să ne permită șederea mai mult decât o noapte.

— Poate că vă pot fi de folos, milady, spuse Harold făcând pe cei doi să-l privească șocați.

— Dar ești englez, spuse Barbara. Cum să mă poți ajuta? Și de ce ai vrea s-o faci?

— Pentru că și eu caut ceva la Dubheidland.

— Ce?

— Pe nevasta lui Sir Sigimor Cameron.

— E însurat? Donald scutură din cap. Păi, asta pune capăt fără îndoială tuturor planurilor tale, chiar așa.

Barbara nu-l băgă în seamă pe vărul ei, recunoscând în acest englez o viclenie ce se potrivea cu a ei.

— Ești sigur că vorbim despre același bărbat? Acel Sigimor Cameron, laird-ul de la Dubheidland e însurat?

— Deocamdată.

Harold bău din bere, dându-i răgaz să se gândească la cele spuse de el, înainte de a se prezenta pe el precum și pe Martin. După ce se prezintă și ea, și vărul ei, el spuse:

— Vreți să discutăm, milady?

Harold zâmbi când, după un alt scurt moment de gândire, ea încuviință din cap. Vărul ei se supuse poruncii de a le face rost de locuri, apoi se așeză la masă lângă Harold și Martin. Știa că se putea folosi de femeia asta, că ea era aceea care era gata să facă orice și să sacrifice pe oricine pentru a obține ce voia. Pentru prima dată de când aflase că Jolene se măritase cu lordul de la Dubheidland, Harold simți cum ceva din furie i se domolește. Chiar și bătaia soră cu moartea administrată preotului aceluia nu reușise să realizeze asta. Prin femeie, Harold știa că o să capete o oarecare răzbunare împotriva lui Jolene pentru tot ce îl făcuse să piardă.

Jolene făcu ochii mari când se uită la rochia pe care Bătrâna Nancy i-o ținea în față. Era foarte frumoasă, de un verde-închis. Știa că îi va sta bine în ea și chiar se părea că i se potrivește. Apoi se încruntă, întrebându-se de unde o luase Sigimor și pentru cine.

— Unde ai găsit asta? Întrebă ea știind că bănuielile îi schimbaseră vocea, pentru că Bătrâna Nancy rânji.

— Ești geloasă, ai? Bine. Bătrâna Nancy ignoră negarea mormăită de Jolene. A fost a surorii laird-ului. După ce a născut, a redevenit slabă precum era, dar au fost și niște schimbări discrete în corpul ei. Îndeajuns pentru ca rochia asta ca și încă vreo câteva să nu i se mai potrivească precum odinioară. Le-a lăsat aici pentru că a crezut că poate vor fi de vreun folos și că vor fi bune atunci când nu va avea altceva de îmbrăcat când vine în vizită.

— E frumoasă, spuse Jolene minunându-se de moliciunea lânii de sub degetele ei.

— Și îți va sta tare bine în ea. O să fii o mângâiere pentru ochii stăpânului nostru și o să-i dea pe spate și pe ceilalți nătărăi.

— Poate că ar trebui să mănânc aici. Asta le-ar da rudelor lui Sigimor răgazul să se obișnuiască cu ideea că Sigimor e însurat acum și *pe deasupra* cu o englezoaică.

Jolene se uită în jur la dormitorul cu mobilă puțină și aproape că se strâmbă pentru că singurul detaliu de adevărată finețe din cameră era covorul din blană de oaie din fața șemineului mare.

— Da, are nevoie de o mână de femeie, spuse Bătrâna Nancy în timp ce o trase pe Jolene jos din pat. Mare parte din Dubheidland are.

— Mobila e foarte frumos executată. Jolene se întinse să atingă cu mâna stâlpii groși ai patului, foarte frumos sculptați. Ciudat că mamele nu și-au manifestat mai mult influența.

— O să găsești influența lor în solar, bucătării și coliba de ierburi. Restul castelului l-au lăsat băieților. Ah și puțin în camera Ilsei. Acum e folosită pentru ea și soțul ei când

vin în vizită sau dacă vine pe aici o doamnă oarecare. Puține au venit. Țsta a fost un loc al bărbaților pentru multă vreme. Chiar și mare parte din fetele și femeile care lucrează aici, nu dorm tot aici. Poate că unele vor începe, acum că e o stăpână a castelului. Vino, hai să te îmbrăcăm! Stăpânul s-a îmbrăcat înainte să te trezești și acum te-o aștepta.

Jolene fu mulțumită de noua ocupație. Începuse să se simtă extrem de vinovată când Bătrâna Nancy vorbise despre ce ar putea realiza ea ca stăpână la Dubheidland. Chiar și dacă știa că ar însemna un sfârșit brusc al timpului petrecut cu Sigimor, dori dintr-odată să se termine cu această încercare. Voia ca Harold să fie mort și îngropat. Voia să știe cine va fi ales drept tutore pentru Reynard. Voia să aibă în fața ochilor posibilitățile pentru a putea alege și a termina odată cu tot. O aștepta o mare durere sufletească, indiferent ce drum ar alege și voia să primească odată lovitura, așa încât să înceteze să se teamă de asta.

— Haide, haide milady, nu-i nevoie să fii așa de îngrijorată, ei? spuse Bătrâna Nancy împletind cu pricepere părul lui Jolene, prinzându-l în sus și punându-i un voal verde deschis pe cap ce-i acoperea puțin din păr. Arăți foarte bine. Să nu bagi în seamă încruntăturile și mormăielile pe care le-ai putea auzi în seara asta. Sunt cu toții niște flăcăi buni, dar nu le plac surprizele. Și se îngrijorează de Sigimor, deși probabil că i-ar ciomăgi bine pe toți, dacă ar ști.

Deși știa că femeia doar încerca se facă să se liniștească, ultima afirmație îi strică și mai tare dispoziția. Pe când Bătrâna Nancy o însoțea spre sala mare, Jolene își dădu seama că era pe cale să cunoască o grămadă de neamuri ale lui Sigimor care cu siguranță că o vor urî curând dacă îl va alege pe Reynard în defavoarea lui Sigimor. În cel mai bun caz, Sigimor va fi oarecum umilit când noua lui nevastă îl va părăsi pentru a se întoarce în Anglia. Ea va avea nu numai inima frântă, dar va trebui să accepte că exista o adevărată armată de Cameroni ce-i

blestema numele. Fără îndoială și MacFingalii se vor alătura corului. Doar gândindu-se la furia pe care ar putea-o stârni o făcu să vrea să se întoarcă în dormitor.

Apoi îl văzu pe Sigimor așteptând-o la intrarea în sala mare. Purta un tartan de un amestec bogat de roșu și negru, o cămașă albă și cizme moi din piele de căprioară. Jolene abia se stăpâni să nu ofteze admirativ ca o fată romantică. Arăta așa de masiv, de puternic și doar un pic necizelat. Dacă va trebui ca până la urmă să-l părăsească, știa că așa va rămâne în amintirea ei pentru tot restul vieții. Brusc, Jolene se îndoii că își va putea aminti de el fără a simți durerea pierderii.

Sigimor se uită la ea și ei îi veni aproape să-și umfle pieptul de mândria stârnită de admirația din zâmbetul lui. Asta îi întări curajul ce pălea și pași spre el, strecurându-și mâna într-a lui. Își pierdu din nou curajul când el se uită la capul ei și se încruntă. Puțin nervoasă, atinse vălul ușor ce-i acoperea părul.

— Ce-i asta de pe capul tău? întrebă el. De ce-ți ascunzi părul?

— O femeie măritată trebuie să-și acopere părul, spuse Bătrâna Nancy.

— Nu și femeia asta. Sigimor îi luă repede vălul și îl aruncă în mâinile Bătrânei Nancy. Nu-mi place. Nu era sigur nici dacă îi plăcea felul în care părul lui Jolene era răsucit tot în vârful capului, preferând lungă coadă pe care o avea înaintea, dar se hotărî să lase discuția pe mai târziu. Poți să-mi explici mai târziu, îi spuse el Bătrânei Nancy când ea începu să bolborosească înfuriată. Dacă e un obicei pe care trebuie să-l respecte o femeie măritată, poate că Jolene îl va respecta dacă va trebui să mergem la curte sau undeva asemănător. Nu trebuie să faci asta aici. Nu în familie. Asta e Fergus cel din urmă, îl prezentă el pe cel mai mic dintre frații lui ce se furișase lângă el. Băiatul familiei. Făcu cu ochiul spre Jolene când Fergus se uită la el. A cerut să stea lângă tine.

— Aș fi onorată, spuse Jolene zâmbind spre băiatul imberb ce era cu aproape un cap mai înalt decât ea.

Pe când se îndrepta împreună cu ei spre masa principală, Jolene răspunse calmă întrebărilor lui Fergus despre Reynard. Era îndeosebi fascinat de faptul că așa un băiat mic era în același timp conte și baron. Vorbind, ea îi studia pe bărbații din sala mare. Se părea că șocul dispăruse, dar se instalase neîncrederea. Cel care o interesa cel mai mult, totuși, era Somerled, fratele geamăn al lui Sigimor. Se ridică atunci când ea se apropie și fu cât se poate de politicos când ea se așază la stânga lui Sigimor, dar simți că nu era de acord cu ea, cu locul ei ca soție a lui Sigimor.

Zâmbetele prietenoase și salaturile din partea lui Liam, Tait, David și Marcus o calmară doar puțin. Nu putea conta pe ei să-i câștige aprobarea pe care mare parte din familia lui Sigimor nu și-o manifesta. Când se gândi la felul în care ei s-ar simți dacă ea l-ar părăsi pe Sigimor, dispoziția ei se preschimbă din nou într-una întunecată.

Se strădui să mănânce bucatele pe care Sigimor i le aduna în farfurie și ignoră privirile atente fixate asupra ei. Discuții despre tot ce se întâmplase în vreme ce Sigimor fusese plecat se roteau în jurul ei pe când ea cerceta sala mare. Era bine mobilată, scaunele, băncile și mesele erau toate din cel mai masiv stejar. Erau destul de multe scaune, observă ea, cu mult mai multe decât văzuse chiar și în cea mai elegantă sală englezească. Farfuriile mai bune, tacâmurile și cămile nu erau nici ele doar la masa principală. Câteva arme decorau un perete, mare parte din ele de cea mai bună calitate și o tapiserie mare și bogată înfățișând o bătălie atârna peste masivul șemineu de la capătul sălii. Jolene începu să se gândească la faptul că familia Cameron din Dubheidland poate că nu era considerată bogată după standardele englezești, dar era departe de a fi săracă.

Chiar când Somerled o privea fix, iar Jolene se crispa pregătindu-se pentru o confruntare, se iscă o agitație chiar în fața ușilor sălii mari. Pentru un scurt moment, Jolene se simți plăcut ușurată. Apoi o blondă frumoasă și voluptuoasă fu aproape adusă pe sus de către doi bărbați. O scurtă privire la expresia apărută pe fața lui Sigimor, o expresie

ciudată de consternare și furie îi spuse lui Jolene că femeia era Lady Barbara MacLean. Dintr-odată, să aibă de-a face cu neîncrederea prudentă a unei armate de Cameroni nu mai părea a fi atât de neplăcută.

Apucă mai strâns cuțitul de pe masă când Sigimor se apropie să-și salute oaspeții nepoftiți, după ce-i spuse grăbit lui Somerled cine era femeia și confirmă bănuielile lui Jolene. Felul în care Lady Barbara se înfășură cu totul în jurul lui Sigimor când el o conduse spre un scaun lângă foc o făcu pe Jolene să-și încleșteze dinții. Când femeia continuă să-l țină de mâini pe Sigimor chiar și după ce se așezase, Jolene se ridică încet de la locul ei și se îndreptă spre ei, aproape nebăgându-l în seamă pe Fergus ce era lângă ea.

— Ce o supără? întrebă Jolene atât înfuriată, cât și consternată de frumusețea femeii.

— Spune că ea și cei care o însoțeau au fost atacați de tâlhari, răspunse Sigimor, studiind expresia furioasă a soției lui cu un deosebit interes. În încăierare, și-a lovit glezna. Sau piciorul. Nu e foarte clară.

Femeia scoase un țipăt ce îi zgâria urechile când Jolene îi ridică fusta expunându-i picioarele. Jolene căută o rană, dar nu văzu nimic mai mult decât niște ușoare vânătăi pe piciorul drept. Deși știa că nu era expertă, ceva la vânătăile acelea îi trezi bănuieli. Nu arătau deloc la fel cu genul de vânătăi căpătate de cineva de la o cădere sau de la un atac. O scurtă privire spre cei doi bărbați care erau cu ea îi dezvălui doar haine ușor în dezordine și câteva vânătăi pe față. Jolene se uită la Lady Barbara și știu în adâncul inimii că aici exista ceva ascuns.

— Ce faci, fata mea? se interesă calm Sigimor întrebându-se leneș dacă ar trebui să-i ia lui Jolene pumnalul.

— Apreciam gravitatea rănilor ei, răspunse Jolene și observă că Barbara nu se prea grăbea să-și acopere din nou picioarele. Dacă ar fi ieșit un os prin piele, ar fi trebuit să-i tăiem bucata aia înainte de a-i putrezi tot piciorul. Își miji ochii pe când Barbara îl luă din nou pe Sigimor de

mână. Poate că încă mai e nevoie să tăiem o bucată sau două.

— Poți folosi cuțitul meu, spuse Fergus. E mai mare.

Sigimor își stăpâni cu greu dorința de a râde. Ignorând încruntăturile lor, le porunci lui Jolene și lui Fergus să meargă s-o ajute pe Bătrâna Nancy să pregătească niște camere pentru oaspeții lor. Deși era mulțumit de gelozia manifestată de nevasta lui, era și destul de neliniștit. Barbara însemna necazuri, așa fusese întotdeauna. Nu avea nevoie de alte necazuri acum, în special nu în căsătorie. Odată ce Jolene plecă, se uită înspre Barbara și se întrebă cât de mult timp va trebui să facă pe gazda primitoare pentru a nu-l ofensa pe vreunul dintre puternicii ei aliați sau din familie.

Capitolul 15

— Sigimor, ce cauți aici englezoaica asta? Întrebă Barbara. M-a amenințat cu un pumnal!

— De fapt, doar avea unul în mână. Nu l-a îndreptat încă împotriva ta. Sigimor auzi un slab sunet înfundat lângă el și observă că Somerled și Liam se apropiaseră de el, amândoi bărbații încercând cu greu să nu râdă. Și englezoaica asta e soția mea.

Barbara arăta șocată, dar Sigimor avu brusc dubii că reacția ei era adevărată. Își apăsă o mână pe pieptul generos, dar gestul arăta a fi exersat, unul folosit în mod special pentru a atrage privirea unui bărbat spre sânii ei foarte admirați. Deși nu era sigur cum ea ar fi putut descoperi faptul, Sigimor fu sigur că ea știa deja că el se însurase. Mai era ciudat și faptul că era atât de aproape de Dubheidland, când părăsise Scarglas cu aproape o săptămână în urmă.

— Ce te-a apucat să te însori cu o englezoaică? Întrebă ea.

— Asta chiar nu te privește pe tine, nu-i așa?

Străfulgerarea mâniei pe care ea o ascunde repede era mai aproape de Barbara pe care o știa, și Sigimor se relaxă puțin. Acum, ia vezi dacă-mi poți spune ce s-a întâmplat, dar ceva mai clar, fără toate văicărelile astea. Ascultă cu atenție ce-i povestea, apoi se uită la vărul ei Donald. Asta-i ce-ți amintești tu?

— Da, răspunse Donald, dar nu mai adăugă alte amănunte.

Dându-și seama că bărbatul nu avea de gând să mai spună ceva, Sigimor îl studie cu atenție. Avea aceeași înfățișare care o făcea pe Barbara să fie atât de frumoasă, trăsăturile fine, ochii de un albastru intens și chiar și părul blond, dar el era înalt și suplu. Arăta aproape posac și chiar dacă asta s-ar putea datora faptului că nu se descurcase bine în lupta cu hoții, Sigimor simți că mai era și altceva ce-i strica dispoziția. Era el oare un complice băgat cu sila într-un anume plan al Barbarei?

Pentru că ea își manifestase interesul față de el când fusese oaspete la MacFingali, Sigimor se întreabă dacă se găsea aici pentru a-l prinde în mreje. Părea a fi inutil să creadă că s-ar fi deranjat chiar atât pentru el, în special că nu i-ar fi adus niciun câștig în afară de o tăvăleală adulterină. Era deja însurat și încă simțea că ea știa asta dinaintea sosirii ei aici. Era posibil ca Barbara să nu vadă căsătoria lui ca fiind ceva permanent, pentru că soția lui era englezoaică. Există o anume justificare pentru ca femeia să creadă că tribunalele englezești și biserica engleză ar fi dispuse să acorde unei englezoaice o anulare a oricărei căsătorii făcute cu un scoțian. Înlătură repede acest gând, nedorind să mai zăbovească asupra lui.

— Din ce văd, rănilor tale nu sunt așa de grave, spuse el. N-ai nevoie să stai aici pentru multă vreme. O să vă aduc ceva de băut. Va mai dura puțin până când vor fi pregătite camerele pentru tine.

Ignorând încercările ei nesigure de a-i capta atenția, Sigimor se îndreaptă spre masa principală cu Liam și Somerled urmându-l îndeaproape.

— Cine-i femeia asta? întrebă Somerled.

— O cunoștință de acum zece ani, răspunse Sigimor apucând trei câni goale și ștergându-le rapid cu o bucată de pânză. Nebunia unui tânăr nehibzuit. S-a măritat cu un bătrân bogat care recent a murit.

— Lăsând-o o văduvă bogată?

— Nu cred. Sigimor îi spuse despre discuția pe care o avusese cu bătrânul Lord MacLean cu doi ani în urmă. Cred că a lăsat-o o văduvă foarte săracă.

— Ah, și de asta își caută un alt soț și a pus ochii pe tine. A plănuit acest mic joc pentru a putea intra aici.

— Nici tu nu-i crezi povestea?

— Nu, noi n-avem probleme prea mari cu hoții pe aici. Și ăia care au îndrăznit să tulbure apele prin împrejurimi m-ar fi așa de blânzi cu victimele lor.

— Da, încuviință Liam. I-ar fi lăsat pe cei trei într-o stare cu mult mai rea decât bătaia de care se plâng atât, asta dacă le-ar mai fi cruțat viața.

— Exact asta mă gândeam și eu, spuse Sigimor umplând cânilor cu vin. Mă simt tentat să-i arunc afară.

— De ce n-o faci?

— Din câte știam eu, Lady Barbara are niște prieteni și neamuri foarte puternice. În afară de cazul în care o să aflu altceva, nu îndrăznesc să refuz a-i acorda ospitalitate. S-ar plânge foarte iute dacă aș face-o. Da, și ar face să sune cu mult mai rău decât o simplă impolitețe. Ei nu sunt genul pe care să vrei a-i mânia sau jigni.

— Deci ne-am pricopsit cu muierea asta pentru o vreme, murmură Somerled. Poate că acum, când știe că ești deja însurat, o să termine repede cu jocul ăsta și o să plece.

— Asta mi-ar plăcea, spuse Sigimor, dar mă îndoiesc că se va întâmpla. Adevărul este că eu cred că știa deja că sunt însurat.

— Atunci de ce să joace jocul ăsta la urma urmei? Nu poate câștiga nimic din el. Păi, doar dacă îți încalci propriile reguli și hotărăști că adulterul nu-i așa un mare păcat.

— Asta nu se va întâmpla. În mod sigur nu se va întâmpla cu cățeaua asta. Era consumată de tot când am

cunoscut-o eu și dacă tot ce-am auzit de atunci încoace e adevărat, e o minune că nu-i crăcănată. De vreme ce niciunul din voi n-are nevastă să vă apere de șiretlicurile ei, vă sfătuiesc să fiți prudenți.

— Nu suntem săraci, dar nu suntem nici lorzi și n-avem moșii. Prea săraci pentru una ca ea.

— Asta depinde de cât de disperată este. Aproape că zâmbi la privirile identice de spaimă pe care le afișau amândoi bărbații. Încercați să vă apropiați de vărul ei, Donald. Orice joc s-ar face aici, nu-i priește. Deși a fost protejatul ei de ani întregi, nu-i chiar de teapa ei. S-ar putea ca el să fie veriga slabă. Ceva se petrece aici și nu pot să scap de sentimentul că aici e mai mult la mijloc decât să facă pe vreun prostănac de bărbat să se însoare cu ea.

Odată ce Liam și Somerled încuviințară, Sigimor duse vinul la oaspeții săi nedoriți. Răspunse pe scurt la toate încercările lui Lady Barbara de a-l antrena în discuție. Îl enervă când ea făcu aluzii viclene și cochete la trecută lor relație. Ea părea că ignoră complet posibilitatea ca amintirile lui din acea vreme să nu fie din cele plăcute. Felul în care încerca atât de stăruitor să îl ignore pe Liam și nu izbutea prea des era aproape distractiv. Poate că Barbara îl ochise ca fiind viitorul ei soț, dar era limpede că nu era în stare să reziste nici unui bărbat chipeș și în special unuia atât de chipeș ca Liam. Părea că avea destulă înțelepciune să știe că, dacă se culca cu Liam, i-ar fi distrus șansele să devină stăpână la Dubheidland, dar Sigimor bănuia că nici măcar ea nu era sigură cât de mult va putea rezista tentației pe care o oferea Liam. Dacă m-ar fi fost atât de îngrijorat de necazurile pe care le putea pricinui femeia asta, Sigimor știa că ar fi găsit lupta ei cu propria lăcomie desfrânată extrem de distractivă.

Când sosi Bătrâna Nancy să anunțe că erau gata camerele pentru oaspeți, Sigimor scoase un oftat de ușurare. O clipă mai târziu, se găsi în brațe cu voluptuoasa Barbara. Fu impresionat de cât de repede se mișcase, chiar dacă abia dacă se abținea să n-o lase să cadă la podea. Pe când îi ceda ei victoria de data asta și începu s-o care spre

camera ei, observă încruntarea afișată de neamurile lui și se simți cumva consolată. Poate că familia lui nu se hotărâse pe deplin s-o accepte pe Jolene, dar această manifestare de dezaprobare față de Barbara indica faptul că sămânța acceptării fusese deja semănată. Sigimor era încrezător că Jolene însăși va fi îndeajuns pentru a o face să crească.

Odată ajunși în dormitorul desemnat pentru Barbara, Sigimor descoperi că femeia era mai puternică decât părea. Când o așeză pe pat, ea se agăță mai tare de gâtul lui și abia se putu opri să nu cadă direct pe ea. Acum stătea lângă pat cu ea ținându-l de gât ca într-un laț și se întrebă cum să scape de ea fără s-o lovească. Sigimor se încordă cât putu, ridicându-și mâinile de pe pat și apucând-o de încheieturile mâinilor.

— Dă-mi drumul, Barbara, porunci el, luptându-se să-și controleze mânia ce începuse să-l cuprindă când ea se lipi de el. Acum.

— Ce rece ești față de mine, Sigimor, spuse ea. Nu obișnuiai să fii așa. Nu-ți amintești de toate dățile acelea când am fost împreună?

El se uită la frumoasa ei față și își aruncă o scurtă privire asupra trupului ei plin. Fusese visul unui tânăr, dar el își dădu seama că acel vis murise cu multă vreme în urmă. Sigimor văzu că îi putea recunoaște frumusețea, dar nu era câtuși de puțin mișcat de ea. Acum știa prea bine ce putreziciune i se ascunde sub pielea aceea fină. Chiar dacă ar fi fost un bărbat liber, se îndoia că ar fi fost sedus de ea, atât de indiferent era când fusese părăsit de către ea.

— Sunt însurat, spuse el, și apoi o apucă mai tare de încheieturi.

Ea se vaită încet, dar nu-i dădu drumul.

— Cu englezoaica aia? Copila aia slabă moartă și cu păr negru?

— Atenție, Barbara, nu tolerez nicio insultă la adresa soției mele.

— Știi la fel de bine ca și mine că nu trebuie să respecti căsătoria asta. Oricare din voi o poate anula cu ușurință pentru că tu ești scoțian și ea e englezoaică.

Haide, bravul meu cavaler, lasă-mă să-ți amintesc de ceea ce am avut odată împreună.

Sigimor știa că ea avea de gând să-l sărute și era tentat s-o lase. Știa că va rămâne rece și că asta îi va atinge vanitatea destul ca s-o facă să renunțe la acest joc. Apoi, chiar când buzele ei erau la doar o suflare distanță de ale lui, o văzu cum aruncă o vicleană privire fugitivă spre ușă. Își trase capul înapoi și își încleștă mâinile și mai tare pe încheieturile ei, destul ca s-o facă să geamă. Din nefericire, nu era însă de ajuns s-o facă să renunțe, și el înjură în sinea lui când Jolene se apropie de el.

Lui Jolene îi era clar că soțul ei nu era captiv de bunăvoie, dar asta îi domoli doar puțin gelozia. Cu un alt prilej poate că ar fi putut chiar să-și amintească de expresia îngrozită din ochii lui și să zâmbească. Acum însă încercă să se hotărască pe care din ei voia să-l facă să sufere mai tare. Surprinse o licărire de triumf în expresia Barbarei și hotărî că n-o să-i dea satisfacție femeii.

— M-am gândit că e de datoria mea să vin și să văd dacă oaspetele nostru se simte bine, spuse Jolene, mândră de tonul calm al vocii ei. Văd că te-ai îngrijit să o așezi în pat, bărbate.

— Da, doar că se pare că nu pot să mă eliberez, spuse el, nevăzând vreun semn că ea l-ar crede.

— Ah, înțeleg. E ușor de rezolvat.

Se mișcă atât de repede, încât Sigimor nu fu sigur ce făcuse, dar funcționase. Mâna lui Jolene zbură spre Barbara și fu retrasă într-o clipită. Barbara țipă și îi dădu drumul. În ochii femeii apăru chiar lucirea unor lacrimi. Apoi își băgă mâna la subsuoară, și Sigimor aproape zâmbi, știind exact unde o lovise Jolene și că durea.

— Să te las să te asiguri că oaspetele nostru stă confortabil? Da, cred că așa o să fac, spuse Jolene neașteptând un răspuns și îndreptându-se spre ușă. Să-mi spui dacă are nevoie să i se îngrijească rănile.

O voce atât de suavă, de politicoasă, atât de absolut de furioasă, cugetă Sigimor uitându-se la Jolene cum pleacă. Ochii i se făcuseră aproape negri. Va trebui să fie

foarte bun la a-i explica ce văzuse, dacă voia să doarmă în același pat cu ea în noaptea asta. Barbara deja isca necazuri, se gândi el întorcându-se să se uite la ea. Îmbufnarea afișată de ea nu făcu decât să-l înfurie și mai tare. Cât de prost îl credea?

— Nevasta ta m-a rănit, Sigimor, spuse Barbara suspinând delicat. A fost nemiloasă.

— A fost foarte meritat, spuse el.

— Sigimor! Cum poți vorbi așa de aspru cu mine după tot ce am avut împreună?

— N-am avut nimic împreună, milady, în afară de câteva partide de împerechere transpirată. O privi cum se luptă să-și păstreze cumpătul, orice urmă de flirtare ușoară dispărându-i rapid din privire. Dacă n-ai avea așa niște aliați puternici, rude sau nu, te-aș fi lăsat să zaci dincolo de porțile mele. Crezi că n-am auzit nimic de tine din ziua în care te-am găsit cu tânărul Douglas între picioarele tale? Aduci numai necazuri, Lady Barbara. Oriunde te duci, tulburi apele. Ei bine, aici n-o să-ți meargă. Poți rămâne până când hotărâsc eu că ești mai bine sau până când aflu dacă mai ai vreun aliat sau nu. După aia, o să pleci. Se îndreaptă spre ușă, dar se opri chiar în cadrul ei să adauge: Dacă îi faci rău soției mele, o să-ți dorești să nu fi intrat în jocul ăsta.

Sigimor se duse spre sala mare, simțind nevoia unei băuturi tari înainte de a sta în fața lui Jolene.

— Ai rezolvat-o? întrebă Liam când Sigimor intră în sala mare și, ajungând la locul lui, își turnă pe loc o bere.

— Da, ticăloasa stă în dormitorul ei și, dacă mai are vreun pic de minte, o să rămână acolo până când în cele din urmă o să plece. Sigimor se ghemui în scaun și luă o gură plină de bere. Trebuie să fim mai mult cu ochii în patru, poate chiar să trimitem mai des pe cineva la curtea regelui.

— De ce acest interes brusc pentru astfel de lucruri? întrebă Somerled.

— Dacă aș fi știut cum stă Barbara cu aliații ei sau chiar cu neamurile, poate că n-aș fi fost prins în capcana

asta, răspunse Sigimor. Dacă și-a rupt relațiile cu ei sau dacă a fost îndepărtată de către ei, aş putea s-o arunc afară. Am fost întotdeauna foarte buni în a afla multe despre un lucru, un dușman sau posibil dușman sau chiar un posibil aliat. Cred că trebuie să încetăm să fim atât de pretențioși.

— E o idee. Considerând cât de încurcate și de schimbătoare sunt lucrurile, ar putea fi un mod de a fi în siguranță și solvabili.

— Presupun din toate astea că Lady Barbara a încercat deja să facă probleme, spuse Liam.

— A încercat și poate că a și reușit, răspunse Sigimor. Odată ce-mi capăt curajul de a merge la culcare, o să aflu cu siguranță.

— Ce-a făcut? Liam făcu ochii mari de compătimire amuzată când Sigimor explică ce se întâmplase. Femeia asta nu pierde timpul, nu-i așa? Ești sigur că ar trebui s-o lași pe Jolene singură să se gândească la asta prea multă vreme?

Sigimor ofta.

— Nu, dar o s-o las. Trebuie să mă gândesc și eu la câteva lucruri până când mă duc la nevastă. E posibil că Barbara să caute încă un soț. Faptul că eu am nevastă nu pare s-o tulbure sau s-o descurajeze. N-are sens.

— Poate crede că ar putea s-o alunge pe Jolene. Jolene s-ar înapoia în Anglia, nu-i așa?

— Dar ar fi încă nevasta mea.

— Nu pentru multă vreme. Oricare din voi ar putea probabil obține cu ușurință anularea căsătoriei. Poate că Jolene nu știe încă, dar odată înapoiată în Anglia va afla destul de repede.

— Posibil. Și Barbara a spus cam același lucru. Sigimor ura într-adevăr să se gândească cât de ușor s-ar putea descotorosi Jolene de el dacă ar voi. Totuși, sunt surprins că Barbara știe de astfel de lucruri. Cu toate astea, nu pot scăpa de sentimentul că aici se ascunde mai mult decât nevoia Barbarei de un soț și faptul că mă crede destul de prost să-i cad în capcană.

— Femei ca Barbara sunt foarte vanitoase. Și atâția bărbați au căzut în plasa ei de atâta vreme, încât probabil nu poate crede că n-o să faci la fel. I-a prostit pe atâția, încât nu-i de mirare dacă crede că suntem cu toții niște idioți.

— Așa cum eram odinioară. Da, poate că există o justificare pentru faptul că este încredințată că va câștiga jocul ăsta.

— N-ai explicat exact ce era ea pe vremuri pentru tine, spuse Somerled. Nu-mi aduc aminte s-o fi pomenit.

— Asta era pe când tu colindai prin țară încercând să găsești moduri în care să ne umplem vistieria. Ceea ce ai și făcut, mulțumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Acum, spune-ne totul despre Barbara. Dacă știm ce a fost, s-ar putea să înțelegem mai bine de ce crede că are vreo șansă de a te câștiga drept soț.

Sigimor trase adânc aer în piept și foarte pe scurt le spuse ce se întâmplase între el și Barbara. Fu plăcut surprins să afle că nu mai era atât de stânjenit de toate astea. Îl ajuta și faptul că nu vedea milă sau dispreț în ochii lor, doar o fugară simpatie pentru băiatul nesăbuit care fusese, precum și mânie. Sigimor bănuia că amândoi bărbații aveau probabil o poveste asemănătoare pe care o țineau pentru ei.

— Ea crede probabil că nu trebuie decât să-și repare niște greșeli din trecut și că tu o să cazi înapoi în brațele ei, spuse Somerled. Bănuiesc că motivează dățile când ai respins-o după aceea prin faptul că tu erai doar vrednic de reputația ta de bărbat care nu vrea să aibă nimic de-a face cu femei măritate.

— Ah, nu m-am gândit la asta. E, de asemenea, clar că nu se așteaptă să-mi respect jurămintele de la nuntă.

— Probabil că femeia asta a cunoscut mult prea mulți bărbați care nu și le-au respectat.

— Așa-i, așa-i. Sigimor își termină băutura și se ridică. Așa n-ajung nicăieri. Nu pot deloc să scap de sentimentul că e ceva aici ce nu pot vedea, ceva mai mult decât evident, dar pur și simplu nu-mi pot închipui ce ar putea fi.

— O să stăm pe-aproape de Donald așa cum ne-ai cerut. O să începem să-l căutăm și pe Harold de dimineată. Somerled se încruntă. Chiar crezi că o să vină aici, că n-o să renunțe la urmărire, să se grăbească spre casă?

Sigimor încuviință.

— Da. Așa cred. Acum în mintea omului domnește răzbunarea, sunt sigur de asta. Are nevoie s-o pedepsească pe Jolene pentru tot ce a suferit. Ah, încă se mai gândește să-și strângă mai mult lațul pe tot ce a furat, căsătorindu-se cu ea și apoi reducând-o la tăcere, dar acum urmărirea asta înseamnă mult mai mult. Mult mai mult. De fapt, ar fi trebuit să rămână la Drumwich, să țină cu dinții de el și să plănuiască cum s-o prindă sau să-i dejoace planul când sau dacă ea s-ar fi înapoiat să încerce să-i facă necazuri. Cred că el știe că a făcut o mare greșală, dar dă vina pe ea pentru asta. Bănuiesc că acum devine disperat, și asta îl face să fie într-adevăr foarte periculos.

— Păi, acum îl putem noi urmări, spuse Liam.

Era un gând plăcut, și Sigimor nu renunță la el pe când se îndrepta spre dormitor. Scoase ușurat un oftat ușor când văzu că ușa nu era zăvorâtă. Spunându-și că n-are de ce să se simtă vinovat, intră cu îndrăzneală în cameră și închise ușa în urma lui. Când o văzu pe Jolene stând pe covorul gros de blană de oaie din fața șemineului, periindu-și părul, se relaxă puțin. Poate că era furioasă, dar nu-i închisese ușa și nu se dusese la culcare în altă parte. Sigimor decise să vadă asta drept un semn bun, drept o indicație că era dispusă să audă ce avea el de zis.

Jolene se încordă când Sigimor se apropie și se așează în fața ei. Nu se uită înspre el, ci continuă să-și perie părul. Din clipa în care îl lăsase cu Barbara, sucise și răsucise de multe ori ce văzuse în acea cameră. El nu părea doritor să se afle în brațele femeii, de asta era sigură. Problema era că o mică voce din minte îi tot șoptea că *atunci* nu părea doritor, dar mai târziu? Cum va fi data viitoare? Mai era greu să ignore faptul că îi trebuise destul timp să ajungă la ea. Cât din acest timp fusese petrecut cu Lady Barbara?

Când în cele din urmă se uită la el, îl surprinse

uitându-se cum își peria părul cu o foarte cunoscută lucire în ochi și se încruntă la el.

— Ia să nu te uiți tu la mine așa.

— Cum adică? Întrebă el.

— Privirea aia galeșă. Nu e un moment potrivit să-mi arunci priviri galeșe, nu după ce-am văzut...

El ridică mâna, mulțumit că ea tăcu pe loc.

— Nu după ce m-ai văzut în brațele altei femei? N-am vrut să fiu acolo, fătuco, și cred că tu știi asta.

— Încerci să mă faci să mă simt vinovată pentru că sunt furioasă?

— Ah, nu. Dacă te-aș fi prins eu într-o situație asemănătoare cu un alt bărbat, și acum încă l-am fi adunat de pe jos bucată cu bucată. Nu, poți fi furioasă, doar pentru că am fost destul de tâmpit să mă apropii destul de mult de femeie, acum sau cu zece ani în urmă. Am căzut în plasă, silit s-o duc în brațe până în camera ei și acolo n-a vrut să-mi mai dea drumul. Era mai puternică decât aș fi crezut. S-a agățat ca o lipitoare. Chiar mă gândeam cum s-o îndepărtez fără s-o rănesc, când ai intrat tu.

— Erai pe cale s-o săruți, cu voie sau fără voie.

Jolene strânse mânerul periei așteptându-i răspunsul.

— Da, eram. Se strâmbă când ea păli. Era foarte insistentă, refuza să accepte că aș putea fi rece față de ea. Mi-a trecut repede prin gând că, dacă o las să mă sărute, ar fi văzut că răceala nu era prefăcută. Îi scoase peria din mână și îi luă amândouă mâinile într-ale lui. Am fost complet neimpresionat de ea, Jolene.

— Dar e atât de frumoasă, tot ce și-ar dori un bărbat ca înfățișare și trup.

— Cu siguranță că e foarte plăcută văzului. Am văzut asta și ai spune că sunt un mincinos dacă aș fi zis altceva. Dar am mai putut vedea și că sub pielea aia fină nu zace decât urâțenie. Egoism, vanitate, lăcomie și o neputință de a înțelege sau de a-i păsa cum faptele ei ar putea să-i rănească pe ceilalți. Vrea un soț și crede că eu sunt același zănatec orb ce am fost cu ani în urmă. Femeia e atât de vanitoasă, că nu sunt sigur că o pot convinge de contrariul.

— Atunci de ce n-o dai pur și simplu afară? întrebă Jolene. Amândoi știm că vătămarea ei nu merită nici măcar o alifie de salvie pe ea. Nu cred că povestea ei cum că a fost jefuită e adevărată.

— Nici eu, nici Liam, nici Somerled nu credem. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât s-o zvârl afară chiar acum, dar nu pot. Are niște prieteni și neamuri foarte puternice, sau a avut. Numai Dumnezeu știe ce poveste falsă le-ar spune dacă aş arunca-o afară, dar nu îndrăznesc să risc. Aici trebuie să fiu prudent. Nu merită necazurile pe care le-ar pricinui dacă ar începe să țipe despre insulte sau violență din partea mea.

Jolene oftă și dădu din cap. El avea dreptate. Nu se îndoia cătuși de puțin că Barbara voia să iște probleme între ea și Sigimor, dar putea reuși doar dacă i se permitea. Pe de altă parte, dacă i s-ar da chiar și cel mai mic motiv să se ducă să se plângă la aliați sau la neamuri, s-ar putea lăsa cu vărsare de sânge. Trebuia să fie de acord că femeia nu merita toate astea.

— Cât crezi că va trebui să suportăm prezența ei pentru a evita să jignim pe cineva?

— Doar câteva zile, nu mai mult. Așa cum ai spus, rănilor ei sunt minore, mai degrabă vânătăi. Dacă descopăr că și-a pierdut aliații puternici, a fost renegată de către ei, va fi expediată de aici neîntârziat. E ciudat, dar într-un anume fel, ceva bun poate ieși de aici. Sigimor zâmbi la privirea ei exagerat de neîncrezătoare. Așa-i cum spun. M-a făcut să-mi dau seama că trebuie să fim mai bine informați despre cine sunt aliați cu cine, cine se războiește cu cine, cine este bine văzut și cine a căzut în dizgrație. Toate lucrurile pe care le-am ignorat până acum, le-am considerat niște zvonuri nefolositoare și care nu mă priveau.

Jolene dădu din cap.

— Poate fi bine să știi cât de mult posibil despre astfel de lucruri.

— Da. Somerled și cu Liam sunt de aceeași părere. Mă tem că asta înseamnă să trimit pe unul din băieți la curte.

— Pe Liam, spuse Jolene și zâmbi ușor. Ar fi perfect,

dacă ar vrea să accepte sarcina. Este educat, poate fi extrem de fermecător și e foarte chipeș. Dacă curtea voastră e la fel cu a noastră, fața lui frumoasă va fi foarte bine-venită.

— De către femei, mormăi el, dar sugestia ei era de mare valoare.

— În ciuda tuturor mormăielilor și a nemulțumirilor în ceea ce-l privește, Liam are mulți prieteni. Bărbații chiar îl simpatizează. Și să nu desconsideri femeile ca sursă de informații valoroase. E adevărat că unele par a fi interesate doar de modă și de alte subiecte feminine, dar nu toate. Chiar și cele care par a pălăvrăgi și a bârfi despre nimicuri pot dezvălui cele mai interesante lucruri.

Sigimor îi zâmbi.

— În cazul ăsta, Liam să fie, dacă consimte. Și încă unul pentru acele momente în care Liam va vrea să ia o pauză ca să se distanțeze de toate astea. O trase de mâini până când ea îi căzu în brațe. Acum, că toate sunt rezolvate...

— Ești gata să mergi la culcare, termină ea pentru el.

— De fapt, mă gândeam la covorul din fața focului de la Scarglas, cel care e foarte asemănător cu ăsta de aici.

— Sigimor, șopti ea șocată, știind că el se gândea la ce făcuseră pe acel covor, dar șocul se preschimbă iute într-un nerăbdător entuziasm când el o sărută.

*

Jolene își frecă leneș obrazul de pieptul lui Sigimor, bucurându-se somnoroasă de ultimele urme ale pasiunii pe care o împărtășiseră pe acel covor din fața focului. Nu era foarte sigură cum ajunseseră în pat, dar era prea fericită și stătea prea comod pentru a-și pune atâtea întrebări. Sigimor scoase un sunet mormăit ce nu era chiar sforăit, și ea zâmbi. Sărmanul om se ostenise peste măsură. După toate cele prin care trecuseră în ultimele câteva zile, era puțin surprinsă că era încă trează. O sâcăiau însă câteva lucruri refuzând să-i lase mintea în pace.

Lady Barbara MacLean era o problemă ce refuza să-iasă din minte prea repede. Deși Jolene nu se îndoia că femeii i-ar plăcea să-l prindă în laț pe Sigimor, Jolene simțea că era ceva mai mult. Câțiva oameni îi spusese că femeia știuse că Sigimor era însurat cu o englezoaică și că șocul ei foarte bine jucat era doar atât – bine jucat. În special servitoarele fuseseră pline de dispreț. Din ce auzise fără să vrea că îi zicea femeia lui Sigimor când se agățase de el ca o lipitoare, Barbara mai știa și că această căsătorie putea fi anulată cu ușurință. Întrebarea era: cum de știa? Lipsa unui răspuns clar și precis la această întrebare o îngrijoră pe Jolene.

Hotărî că va trebui să discute cu Sigimor și aproape că zâmbi când simți că începea să se relaxeze. Pentru un minut se temuse că era prea slabă, că aruncă cu prea multă ușurință toate necazurile ei în brațele lui Sigimor. Jolene respinse repede acea temere. Deși asta nu se rostise cu glas tare, știa că Sigimor și ceilalți erau conștienți de faptul că ea l-ar fi eliberat chiar dacă ar fi refuzat s-o ajute. Aveau și ei de plătit o poliță lui Harold. De asemenea, nu era o slăbiciune să vrei să împărtășești îndoielile tale sau să ceri ajutor în găsirea de răspunsuri. Era întotdeauna mai bine să fie doi oameni care să lucreze la o problemă. În cele din urmă, simțind că o prinde somnul, Jolene își promise că va vorbi cu Sigimor de dimineață cât mai repede ai putință, despre toate aceste întrebări tulburătoare. Își mai promise că, indiferent de aliații cei puternici, dacă Lady Barbara MacLean se va atinge cu mâinile alea albe și drăgălașe de Sigimor, o s-o bată pe femeie.

Capitolul 16

Jolene împături îngrijit cămașa pe care o cârpise pentru tânărul Fergus și se uită în jur prin sala mare. Era aproape pustie, doar trei femei tinere din sat mergeau de colo-colo, curățând încăperea. Bărbații își terminaseră masa

de prânz și ieșiseră grăbiți să-l urmărească pe Harold, așa cum făcuseră după ce-și luaseră micul dejun de dimineață. Ar trebui să fie mulțumită că Harold nu fusese de găsit nicăieri, dar în loc de asta, se simți neliniștită. După ce ajunsese atât de departe, de ce să renunțe acum? Există posibilitatea ca toate necazurile pe care le suferise la Scarglas să-l facă să renunțe, că plecase înapoi spre Drumwich, sperând să salveze ce mai putea din mărețele sale planuri, dar nu se putu convinge să creadă. Totul în sinea ei îi spunea că era prin preajmă, complotând, așteptându-și ocazia. Se înfioră.

— Ți-e frig, Jolene? Întrebă Fergus.

Puțin speriată pentru că nu-l auzise când se apropiase, Jolene zâmbi spre băiat. O să fie la fel de mare și de chipeș ca și frații lui, Sigimor și Somerled. Mai era și singurul, în afară de Cameronii care călătoriseră cu ea de la Drumwich, care o acceptase pe deplin. Își spuse că este încă devreme, că încă nu petrecuse nici două zile pline în prezența lor. Și în amândouă zilele, bărbații stătuseră puțin timp la Dubheidland pentru că urmărirea lui Harold începuse imediat.

— Nu, nu mi-e frig. Am avut doar un gând întunecat, asta-i tot, spuse ea.

— Despre femeia ce se văicărește sus?

— Ah, nu, despre Harold. Sunt neliniștită de faptul că pare că a dispărut.

— O să-l găsească și o să fie cu vărsare de sânge.

Băieții, hotărî ea, sunt niște ființe în mod special însetate de sânge. Jolene bănuia că Fergus spusese asta s-o facă să se simtă mai bine, așa că zâmbi, dându-i cămașa abia cârpită. El îi mulțumi și plecă. La fel ca și ceilalți, se gândi ea, apoi se muștră. Erau plecați pentru că îl urmăreau pe dușmanul ei. Era ridicol să se simtă ca și cum ar fi fost părăsită. După atâtea zile permanent în compania altora, îi era greu să fie atât de singură.

Nesiguranța propriului ei viitor făcea totul și mai dificil. Dacă ar ști că avea să rămână la Dubheidland, că va rămâne soția lui Sigimor, ar putea începe să-și clădească

un cămin. Cu siguranță că erau multe de făcut, cum ar fi să plănuiască niște moduri în care să cizeleze aspectul dezolant al locului, sentimentul aproape copleșitor că Dubheidland era doar domeniul unui bărbat. Cu toate astea, știa că ar fi nedrept să își adauge micile retușuri la Dubheidland dacă avea să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Sigimor nu va voi să vadă lucruri care să-i amintească de ea după ce îl părăsise.

Își îndreptă gândurile spre Barbara și se încruntă. Discuția pe care avea de gând s-o aibă cu Sigimor nu avusese încă loc. În momentele când fusese cu el, discutaseră de urmărirea lui Harold sau făcuseră dragoste și adormiseră. Totuși, întrebarea cum de femeia știuse atât de multe încă o neliniștea pe Jolene. Pentru că nu putea vorbi cu Sigimor, ar trebui să vorbească cu însăși Barbara. Exista o mică șansă ca ea să-i ofere răspunsurile de care Jolene avea nevoie.

O altă întrebare ce avea nevoie de un răspuns era de ce femeia asta se mai găsea încă la Dubheidland. Sigimor o evita pe femeie, la fel și aproape toată familia lui. Singura tovarășie de care se bucura femeia era cea a celor doi bărbați ce veniseră cu ea și ajutorul nervos dat ocazional de Bătrâna Nancy care nu făcea niciun secret din antipatia ei față de femeie. Barbara stătea confortabil și i se dăduse politicos tot ce ceruse, cu excepția lui Sigimor, dar nimic altceva. Jolene începu să se întrebe dacă femeia se hotărâse să zăbovească doar pentru asta, totuși de ce ar fi făcut-o, în afară doar dacă n-avea de ales.

Lăsând deoparte cârpitul, singura treabă pe care o putea face fără a se simți vinovată, Jolene se ridică și merse prin sala mare doar pentru a o întâlni în ușă pe Bătrâna Nancy cea încruntată.

— S-a întâmplat ceva?

— Pe lângă faptul că trebuie s-o slugăresc pe javra aia blondă? Întrebă Bătrâna Nancy.

— Da, în afară de asta. Jolene fu mulțumită să vadă că ceva din furia femeii începuse să dispară. Lady Barbara este o pacoste, dar mă tem că nu prea avem de ales decât

s-o suportăm. Cel puțin, încă pentru câțva timp.

— Da, știu. E doar felul în care cere mereu câte ceva ca și când n-aș avea și altceva de făcut.

— Acum ce a mai cerut?

— Niște vin, pâine și brânză. Păi, nu știu, pentru că a mâncat o masă întreagă doar cu câteva ore în urmă. I-am spus că, dacă nu se oprește să mănânce atât, o s-o dăm de-a dura din Dubheidland când o fi timpul să plece. Bătrâna Nancy scutură din cap. Femeia aia are o limbă spurcată și hulitoare.

Jolene râse și o îmbrățișă pe femeie. Nan, așa cum Jolene se hotărî să-i spună, era la fel de directă ca și oricare dintre bărbații Cameron. Mai fusese și singura figură maternă constantă în viețile bărbaților, chiar dacă era doar cu zece ani mai mare decât Sigimor. Dacă rămânea cu Sigimor, Jolene știa că Nan va fi atât prietenă, cât și aliată.

— Sărmana Nan, murmură ea, dându-se înapoi. Dacă nu m-aș teme că femeia l-ar azvârli pe dușumea pe Sigimor și ar sări pe el, i-aș spune să se îngrijească el însuși de oaspetele nostru nedorit. Zâmbi când Nan râse. Cu toate astea, pentru că tocmai mă duceam sus să vorbesc eu însămi cu doamna, o să iau eu tava cu mâncare și băutură. O luă pe Nan de braț și se îndreptară spre bucătărie.

— Ești sigură, milady? întrebă Nan, chiar dacă, odată ajunse în bucătărie, aduse o tavă și începu să adune lucrurile cerute de Barbara. Femeia are o limbă otrăvită și îți vrea bărbatul. Nu-mi place să mă gândesc la ce ți-ar spune, ce minciuni ți-ar mai putea șopti.

Oprindu-se din a admira din nou bucătăria uriașă, curată și foarte bine mobilată pe care i-ar plăcea s-o pună la treabă, Jolene se uită la Nan.

— Da, am câteva întrebări la care vreau răspunsuri.

— Haide, haide, a fost doar prima poftă trupească a unui flăcău, hei?

— Ah, nu despre ea și Sigimor. Aveam de gând să vorbesc cu Sigimor despre asta, dar a fost prea ocupat. Deși nu mă îndoiesc că Barbara spera să-l prindă în capcană pe Sigimor, am sentimentul ăsta că mai e ceva

aici.

— Păi, eu încep să am sentimentul că s-a stabilit aici pentru mult timp, ca și cum n-ar avea unde să se ducă.

— La fel simt și eu. Totuși, a fost măritată cu un om atât de bogat. Sigimor spunea că omul i-a zis odată că ea era așa de mână spartă că ar fi sfârșit sărac lipit și că și-a închis băierile pungii pentru ea. Totuși, asta nu înseamnă că nu i-a lăsat câte ceva când a murit și, ca mamă a moștenitorilor lui, ar avea un cămin, nu-i așa?

— Dar n-ar fi stăpâna casei dacă el ar fi pus băieții sub autoritatea unei rude.

— Ah! Și dacă ruda asta n-o plăcea și dacă soțul nu i-a lăsat niciun ban...

— Atunci nu devine decât o rudă săracă și nedorită. Poate că a fost chiar izgonită.

— E ceva la care să ne gândim, dacă familia soțului ei a izgonit-o și n-a avut de suferit pentru că făcut așa ceva, atunci se poate presupune că nu mai are acele legături puternice de care se îngrijorează Sigimor. Înseamnă că putem s-o dăm afară.

— Ei, da, iată un gând drăguț. Dar nu de asta ești agitată, nu-i așa?

— Nu, răspunse Jolene. Doar că mă nedumerește că știa că Sigimor se însurase cu o englezoaică. Dacă ne luăm după cei care au văzut-o, a jucat foarte bine rolul de surprinsă, dar juca doar teatru.

— Da, da, am auzit și eu la fel.

— Păi, acum sunt sigură de asta. Deci cum de a știut?

— Zvonurile pot circula ca un vânt puternic peste ținuturile astea, spuse Nan, dar se încruntă.

— Posibil. Jolene scutură din cap. Nu, nu cred că este așa de simplu. Vezi tu, mai știa și că o anulare a căsătoriei ar putea fi obținută cu ușurință și chiar și motivul acesteia.

— O anulare? Dar ați consumat-o, nu-i așa?

Jolene roși.

— Da, dar asta n-ar avea importanță în cazul ăsta. Eu sunt sora unui conte englez, și el e un lord scoțian. Mai e și faptul că niciunul dintre neamurile mele n-a aprobat și

există multe motive pentru care ar trebui s-o faci, deși am douăzeci și trei de ani. Întrebarea aici este – cum de a știut lucrurile astea?

— E un mister, dar dacă e ceva, cum să zic, rău în asta, nu sunt sigură că o s-o faci pe aia să mărturisească.

— Probabil că nu, dar nu-i nimic rău dacă încerc. Jolene luă tava cu mâncare și băutură și se îndreptă spre ieșire. Presupun că-și are protejații cu ea.

— Da, cei doi bărbați sunt acolo. Întotdeauna sunt. Donald ăla nu-i așa un băiat rău, dar nu-mi place de celălalt, Clyde. La fel ca și Lady Barbara, e frumușel, dar pe sub înfățișarea aia frumoasă se târăște ceva periculos.

Și ăsta era un gând înfiorător ce i se băgase în cap, se gândi Jolene îndreptându-se spre dormitorul Barbarei. Totuși, deoarece fusese de acord cu părerea lui Nan, era imposibil să scape de el. *Era* ceva rece și înfricoșător legat de Clyde. Jolene avea sentimentul că ar face orice i-ar cere Barbara și, având în vedere ce fel de femeie era, asta era destul de alarmant.

— Mătușă Jo, strigă Reynard trecând în fugă chiar prin fața ușii Barbarei. Ce faci?

— Duc mâncare și băutură oaspeților noștri, răspunse ea.

— Ajut și eu.

Jolene deschise gura să-i spună că nu, să-l trimită de acolo, dar el deja bătea la ușă. Își spuse să nu fie atât de ridicolă. Oamenii ăștia nu-i puteau face nimic ei sau lui Reynard aici în Dubheidland, și dacă va crede că discuția devenea prea dură, o să-l trimită pe băiat de acolo.

În clipa când Jolene intră în dormitor, hotărî că ar fi mai bine dacă Reynard ar pleca, dar copilul se grăbise deja să vadă ce făcea Donald. Omul stătea la o masă lângă foc, ciopind ceea ce părea a fi o piesă de șah. Arăta tulburat să îi vadă pe ea și pe Reynard, dar expresia dispăru repede și îi zâmbi băiatului. Zâmbetul slab de pe fața întunecată și chipeșă a lui Clyde fu cel care o îngrijoră cu adevărat pe Jolene, în special că fu completat de cel ce-i arcui buzele pline ale Barbarei.

— Deci ai binevoit în fine să-ți vizitezi oaspeții, spuse Barbara, ridicându-se de pe pat unde stătea tolănită, în vreme ce Clyde îi citea.

— Am câteva întrebări pe care aș vrea să ți le pun, spuse Jolene așezând tava pe masă și încruntându-se puțin văzând cât de repede se mișcase Clyde, ce se puse exact în spatele lui Donald și al lui Reynard.

— Despre mine și Sigimor? Despre ce am fost odinioară unul pentru celălalt? Ce am putea fi din nou?

— Știu tot ce trebuie să știu despre voi doi și trecutul vostru. Sigimor mi-a spus.

Barbara chicoti încălțându-se.

— Și l-ai crezut? E bărbat, copilă. Minte.

Ultimele griji în ce-i privea pe Barbara și pe Sigimor dispărură. Femeia nici măcar nu-l cunoștea.

— Sigimor nu minte, milady. Nu pe mine și nu despre tine.

— Atunci ce anume ai avea să-mi zici?

— Eram curioasă de unde știai că Sigimor era însurat, și însurat cu o englezoaică. Și încă ceva, cum ai aflat că o astfel de căsătorie ar putea fi cu ușurință anulată?

Decise că scurta expresie surprinsă de pe fața femeii era un fel de compliment.

— Dar n-am știut. N-ai văzut că am fost surprinsă?

— Nu, dar mulți alții au văzut și au spus că era doar teatru. Unul foarte bun, dar totuși prefăcătorie. Știai totul înainte să intri pe porți. Se spune că bârfele zboară repede pe aici, dar cred eu, nu chiar așa de repede. Deci cum de ai știut?

Barbara zâmbi și se întinse să-și ia pelerina căptușită cu blană de la capul patului.

— Păi, vezi bine, Harold mi-a spus, nu-i așa?

Jolene se uită la femeie, toată nesiguranța, toate îndoielile și temerile preschimbându-se într-un nod înghețat în stomac. N-avea motiv de bucurie că găsisese dovada bănuielilor sale. Mai explica încă un motiv pentru care femeia asta nu se străduise să încerce a-i despărți pe ea și pe Sigimor. N-avea nevoie pentru că Barbara știuse că

Jolene va fi plecată în curând. Femeia nu renunțase, doar așteptase ca piedica din calea planurilor sale să fie îndepărtată. Jolene trase adânc aer în piept și deschise gura.

— Eu n-aș țipa dacă aș fi în locul tău, spuse Barbara, arătând spre bărbați și spre Reynard și ducându-se să închidă ușa.

Înghițindu-și strigătul pe care era pe cale de a-l slobozi, Jolene se uită îngrozită la bărbați. Clyde îl ținea aproape de el pe Reynard cu un cuțit lucitor la gâtul acestuia. Donald arăta palid cu ochii lucind nefericiți, dar nu făcu nicio mișcare să-l ajute pe Reynard. Sărmanul Reynard arăta îngrozit, cu lacrimile ce-i șiroiau pe obraji, dar nu se zbătea și nu scotea niciun sunet.

— Ești mamă, îi spuse ea lui Lady Barbara chiar când îl privea pe Reynard drept în ochi, încercând să-i insuflă puterea de a fi curajos. Cum poți permite ca un copilaș să fie amenințat astfel?

— Ah, da, am adus pe lume două mici ființe, spuse Barbara. Țasta a fost prețul pe care a trebuit să-l plătesc pentru un soț bogat. Arată gânditoare pentru o clipă. Poate dacă cineva ar fi ținut un cuțit la gâtul unuia din ei aș fi simțit o tresărire sau două, dar Țasta nu-i al meu, nu-i așa? Nu, e plodul unui englez oarecare.

— Aș putea să întreb ce se va întâmpla după ce ne dai pe mâna lui Harold?

— O să mă întorc să-l consolez pe sărmanul Sigimor, soțul umilit.

— Și te aștepți să creadă așa ceva? Să creadă că mi-aș risca viața și pe cea a lui Reynard fugind, în vreme ce omul care ne vrea morți e încă pe undeva pe-acolo?

— O să creadă, când o să-i spun că ai fugit să te întâlnești cu alte neamuri de-ale tale ce-l urmăresc acum pe Harold.

Deși era mulțumită că familia ei ar fi putut descoperi crimele lui Harold și acum îl urmărea, veștile îi mai aduseră și o teamă înfiorătoare. Dacă era adevărat, ea și cu Reynard nu îi mai erau de niciun folos lui Harold, poate doar

ca niște obiecte ale răzbunării, o persoană asupra căreia să-și reverse furia. N-avea nimic de negociat, cu excepția micii șanse ca el să se gândească să-i folosească pentru a-și salva propria viață. În funcție de cât de turbat era din cauza a tot ce pierduse, asta poate că nu era de ajuns. Și mai grav, Sigimor s-ar putea s-o creadă pe femeie.

Jolene înlătură repede acest gând. Sigimor va veni după ea, n-o va crede pe femeia asta. Dacă nu de altceva, va simți că e de datoria lui să se asigure că ea și cu Reynard au ajuns în siguranță la rude. Jolene trebuia să se agațe de credința că Sigimor va veni în ajutorul ei sau știa că teama ce-i încleștase măruntaiele o va copleși.

— Îți pui prea mari speranțe că Sigimor o să te creadă, în special când i-ai arătat nesăbuința acestui gest acum zece ani, spuse Jolene, mulțumită că în vocea ei nu se auzea niciun pic de teamă. Chiar și acum crede că îl minți.

— Dacă așa stă treaba, de ce ne-a permis să stăm aici?

— Pentru că ai o familie puternică și prieteni la fel de puternici. Știe că ai putea să-i faci mari necazuri și pur și simplu nu merită. Dar încep să cred că se înșală. Cred că nu mai ai prieteni puternici sau neamuri. La urma urmei, dacă aveai și îl voiai cu adevărat pe Sigimor, ai fi încercat să-i folosești pentru a ți-l aduce. Sau să pui mâna pe cineva mai bogat. N-ai fi forțată să joci astfel de jocuri înjositoare dacă ai fi avut o rudă bogată la care să te duci.

— Niște nătărăi bisericoși cu toții! izbucni Barbara. Am făcut așa cum au vrut ei, m-am măritat cu bătrânul ăla dezgustător și i-am dăruit moștenitorul dorit. Și care îmi e răsplata? Niciuna! Nătărăul ăla bătrân nu mi-a lăsat nimic! N-am nici măcar un acoperiș deasupra capului. Ah, prostul ăla bătrân mi-a lăsat o cocioabă mică, un loc jalnic înconjurat de oi și o nimica toată din care să trăiesc. Mă ajută neamurile? Nu! Mi-au spus că sunt o târfă, o rușine, o pată pe numele lor! Mi-au închis cu toții ușa-n nas! Ah, o să plătească pentru asta, ține minte ce spun. O să plătească.

Jolene se sili să rămână calmă privind-o pe Barbara cum spumegă, ca apoi să se cufunde într-o tăcere posacă și

gânditoare. Dacă Barbara găsea vreun prostănac s-o ia de nevastă, fără îndoială că s-ar folosi de el ca să se răzbune. Într-un fel, femeia semăna destul de bine cu Harold. Era evident că nu își dădea seama că își făcuse toate astea cu mâna ei.

— Și banii pe care Harold a promis că-i plătește pentru voi doi vor fi fără îndoială de ajutor, spuse dintr-odată Barbara și zâmbi, furia și proasta dispoziție risipindu-se cu o ciudată rapiditate.

— Dacă te încrezi în Harold să-și țină cuvântul, atunci ești proastă, spuse Jolene.

— Eu și omul ăla avem o înțelegere. Eu îi dau ce vrea el și primesc ce vreau eu – bani și cale liberă spre Sigimor. Ce îmi dă Harold o să-mi asigure un trai confortabil până când îl aduc pe Sigimor în fața unui preot.

— Singurul mod în care o să-l aduci pe Sigimor în fața unui preot e dacă o să participe la înmormântarea ta. Și dacă te încrezi în Harold, asta e foarte posibil.

— Ah, ești așa de plictisitoare! Harold n-o să ne trădeze. Suntem deja destul de apropiați. Dacă n-ar fi englez, l-aș considera o bună alegere pentru a-mi fi soț. Cu siguranță că ar înțelege nevoia mea să răzbun insulta pe care am suferit-o. Își legă pelerina și își trase gluga pe cap. Mai bine să ne vedem de drum. Vreau să mă întorc aici pe când sosește și Sigimor.

— Și cum plănuiești să ieși de aici?

— Păi, Clyde a găsit o ascunzătoare. Toate castelele au așa ceva, și Clyde e foarte bun în a le descoperi. A găsit una unde o să mergem noi. I-a găsit lui Harold un loc bun unde să se ascundă. Sunt sigură că s-a distrat să știe că toți Cameronii îl caută peste tot fără succes.

Barbara merse spre șemineu, întoarse o sculptură ciudată de la capătul poliței și în peretele gros din piatră apărură încet o deschizătură. Clyde luă o făclie din suportul de pe perete și cu cuțitul la spatele lui Reynard îl împinse pe băiat înaintea lui în coridorul întunecos. Zâbind dulce, Barbara făcu semn cu mâna lui Jolene să-l urmeze. Știind că nu are de ales, Jolene se îndreptă spre ușa încastrată adânc

în perete. Se opri totuși după ce intră, pentru că Barbara luă o lumânare, apoi se încruntă la Donald care nu făcuse nicio mișcare s-o urmeze.

— Ei? Haide, vino, îi porunci ea vărului ei. Pierdem timp.

— Nu. Eu o să rămân aici, spuse Donald cu ochii strălucind pe fața pământie.

— De ce?

— Pentru că nu mă bag mai departe în treaba asta.

— Donald, dacă mă trădezi, o să plătești pentru asta.

— Ah, da, știu. Acum înțeleg clar de ce ești în stare, verișoară. Nu-ți fie frică!

— Bine. Vorbesc serios. Dacă Sigimor întreabă unde a plecat nevasta lui, ai face mai bine să nu-i spui nimic. Juri?

— Jur! Dacă Sigimor mă întreabă asta, n-o să spun o vorbă. O să te las pe tine să minți. Ești mai bună la asta.

— Păi, da, firește că sunt. Tu n-ai fost niciodată așa de bun ca mine. Barbara se întoarse spre Jolene. Mișcă! Nu pot să lipsesc prea mult.

Jolene aruncă o ultimă privire spre Donald, apoi intră în coridor. O clipă mai târziu auzi cum Barbara o urma. Era la fel de întunecos și de îngust precum cel pe care îl folosisese să fugă din Drumwich și de Harold. Se gândi că era cumva ironic să apuce pe un drum asemănător, exact înapoi înspre pericolul din care scăpase.

Donald se ridică și închise intrarea în coridor, apoi își sprijini fruntea de piatra rece. După o clipă, se duse înapoi la locul lui și se apucă din nou de cioplit. De data asta, Barbara mersese prea departe. O să aștepte. Cameronii se vor întoarce în curând. Era sigur că unul din ei o să dea peste el și o să-l facă să le spună ce știa fără ca el să-și încalce jurământul făcut față de Barbara. Spera doar să supraviețuiască confruntării. Era aproape sigur că Barbara nu va supraviețui celei către care se îndrepta.

*

— Cred că omul a plecat înapoi spre Anglia, spuse

Somerled, aruncând pânza cu care se ștersese și întinzându-se să ia haine curate.

Sigimor oftă uscându-și părul și uitându-se în jur la bărbații care călăriseră cu el în acea zi. Erau adunați cu toții într-un șopron pentru îmbăiat pe care îl construise cu câțiva ani în urmă exact pentru scopul ăsta, sosirea neașteptată a aproape douăzeci de bărbați murdari, nerăbdători cu toții să-și curețe noroiul de pe ei. Fiecare dintre ei aștepta răspunsul la vorbele lui Somerled. Faptul că nu putuseră da de Harold și de oamenii lui după două zile părea să dea de înțeles că omul renunțase în cele din urmă.

— Nu, spuse el. Nu cred că a renunțat. Își atârnă hainele la uscat pe unul dintre numeroasele cârlige de pe perete și începu să se îmbrace. S-a dat la fund.

— Atunci ar fi trebuit să-l găsim. Știm ținutul ăsta mai bine decât el.

— Da, dar asta nu-nseamnă că n-a putut da peste o ascunzătoare bună. Sunt destule pe-aici. Se uită la fratele lui geamăn și ridică din umeri. Nu pot să explic, dar sunt sigur că e pe-aici și încă aproape.

— Ai avut o vedenie, nu-i așa, Sigimor? îl întreabă fratele lui Ranulph.

Sigimor încuviință tăcut pe când Tait și cu Nanty îl aruncară pe Ranulph într-una dintre căzile mari folosite pentru îmbăiat.

— Cred doar că un om care ne-a urmărit cu atâta înverșunare, care s-a îndepărtat de casă și astfel riscă să piardă tot ce a câștigat ucigând, n-o să își bage coada între picioare plecând acasă acum.

— Nu, probabil că nu, încuviință fără tragere de inimă Somerled, ieșind din șopron alături de Sigimor. E doar puțin umilitor că se pare că nu putem găsi un dușman ce se ascunde pe pământurile noastre.

— Știu. Sigimor simți cum se încordează când Fergus ieși alergând din castel.

— Ce-i, băiete? întreabă el când băiatul se poticni oprindu-se în fața lui. Pistrii lui Fergus se vedeau limpede pe fața lui palidă.

— Au dispărut! Fergus îl înșfăcă pe Sigimor de mână și îl trase spre castel. Jolene și cu Reynard au dispărut! Au mers să vorbească cu femeia aia și acum au dispărut.

Pe Sigimor îl trecu un fior. Pentru o clipă nu putu face mai mult decât să-l lase pe Fergus să-l tragă. Doar când intrară în castel și o văzu pe scări pe Bătrâna Nancy, la fel de palidă, își recăpătă cumva controlul.

— Ești sigură că au dispărut? o întrebă el.

— Da, milord, răspuse ea. Atât ea, cât și băiatul. Da, la fel și Lady Barbara și unul din acoliții ei, omul ăla, Clyde. Vărul ei este încă aici, dar nu vrea să răspundă la întrebări.

Sigimor alergă pe scări și se îndreptă direct spre camera Barbarei. Putea auzi cum ceilalți îl urmează, dar nu așteptă să-l ajungă din urmă. Când năvăli în camera Barbarei, se uită în jur și simți cum acel fior de teamă se înteeți. Singurul din cameră era Donald. Stătea la o masă lângă foc lucrând la o mică sculptură. Apoi, spre mirarea lui contrariată, tânărul îi zâmbi.

— Era și timpul să ajungi aici, spuse Donald. Ai întârziat puțin la întoarcere.

— Unde e nevasta mea? întrebă el când Donald așeză cu grijă pe mijlocul mesei piesa pe care o cioplise.

— Ah, ce să zic, nu pot răspunde la întrebarea asta.

— Ba o să răspunzi dacă vrei să ieși de-aici viu și nevătămat.

— Ah, da, vreau asta chiar foarte mult. Foarte mult. De asta stau aici. Aștept doar să pui întrebarea corectă.

Sigimor își înăbuși mânia ca și sentimentul de disperare pe care îl simțea. Donald nu îl înfrunta efectiv, își dădu el seama. De fapt avea sentimentul limpede că tânărul spera să poată ajuta. Exista o cheie care dezvălora adevărul, dar Sigimor n-avea chef de cimilituri și nu era dispus să dezlege vreuna. Când Fergus, Bătrâna Nancy și Somerled se strânseseră în jurul lui, Sigimor im spiră adânc și rar de câteva ori pentru a-și căpăta o cât de mică urmă de calm.

— Unde a plecat Lady Barbara? întrebă el cu mâna strângându-se pe teaca sabiei, dar, spre surpriza lui,

tânărul zâmbi din nou.

— Ei, asta e o întrebare la care *pot* răspunde. Mă tem că i-a dus pe Lady Jolene și pe băiat la omul ăla, Harold. Donald se lăsă în scaun când Sigimor făcu câțiva pași înspre el. I-am spus că nu e bine, chiar am avertizat-o în legătură cu bărbatul.

— Dar n-ai făcut nimic s-o oprești, nu-i așa?

— Nu. Am crezut că o s-o fac să se răzgândească, exact până când soția ta și cu băiatul au intrat în cameră. Odată ce a început totul, mi-am dat seama dintr-odată că n-aș putea avea încredere în Barbara nici măcar că mă lasă în viață, că există o mare șansă să-i spună lui Clyde să-mi taie gâtul dacă aș fi încercat s-o opresc sau dacă o trădam în fața ta. Harold i-a promis o adevărată avere. Ea crede cu adevărat că el se va ține de cuvânt și că ea va putea după aceea să se strecoare aici și să-ți facă avansuri. Au plecat către catacombe.

Sigimor se uită înspre Somerled când fratele lui blestemă.

— Am crezut că sunt închise.

— Eu și Liam le-am deschis de curând. Somerled ridică din umeri. Curiozitatea. Au fost închise încă de pe vremea când tata era flăcău.

— Dar cum de Lady Barbara și cu Clyde au plecat fără a fi văzuți? Biserica unde sunt catacombele astea e la cel puțin cinci kilometri distanță.

Sigimor observă dintr-odată cum Donald continua să se joace cu figurina pe care o cioplise și înjură, întorcându-și privirea spre figurina asemănătoare de la colțul șemineului.

— Am uitat de ascunzătoare. Se uită înapoi spre Donald. De câtă vreme a plecat Lady Barbara?

— Acum vreo două ore și pe jos. Milord! strigă Donald când Sigimor vru să plece.

Încet, Sigimor se întoarse să se uite din nou spre bărbat.

— Știi ce tare vreau să te omor?

— Da, cred că da.

- Atunci de ce mai ești încă aici?
- Vreau să iau cadavrul Barbarei acasă, răspunse el încet.

Capitolul 17

Jolene simți un gust amar în gură uitându-se la trupul lui Clyde și al lui Lady Barbara, neputând să-și ferească privirea. Nu văzuse niciodată pe cineva ucis atât de repede și cu atâta sânge rece. Barbara fusese din fericire inconștientă de pericol chiar până în ultima clipă. Pe fața lui Clyde apăruse o expresie ciudată în fracțiunea de secundă între momentul când își dăduse seama că cineva se apropiase în spatele lui și cel când i se tăiase gâtul. Îi aruncase lui Harold o privire ce putea fi numită doar admirativă. În ultima clipă a vieții lui, omul făcuse totuși o singură faptă bună. Îl împinsese pe Reynard spre Jolene. Ea îl prinsese pe nepotul ei și îl acoperise cu fustele pentru a-l împiedica să vadă neașteptata execuție.

Când cei doi bărbați care ucisese răpădură să înceapă să târască cadavrele, ea se uită în cele din urmă la Harold.

- Curând o să rămâi fără aliați dacă te porți așa cu ei.
- V-au vândut pe tine și pe copil către mine. Mai apoi m-ar fi vândut pe mine către Cameroni, spuse Harold și ridică din umeri.
- Așadar, i-ai acuzat de o crimă înainte chiar de a o fi făcut?

— Femeia era hotărâtă să devină stăpâna castelului ăluia blestemat al cărui nume nu-l poate pronunța nicio ființă civilizată. Ar fi făcut orice să-l facă pe Sir Sigimor să se însoare cu ea. L-a trădat pe el în fața mea ca să scape de tine. Ca să intre în grațiile lui, m-ar fi trădat pe mine. Se încruntă spre cele două cadavre acum aruncate unul peste celălalt în colțul îndepărtat al vastei încăperi. Mă deranjează că vărul ăla tinerel al ei n-a venit și el.

Jolene îl frecă ușor pe spate pe Reynard ce tremura și

se întrebă dacă Donald ghicise ce se va întâmpla, simțise cumva pericolul de a avea de-a face cu Harold.

— Cât de dezamăgit trebuie să fii.

— O să plecăm de aici de îndată ce se lasă întunericul, spuse el ignorându-i sarcasmul. Nu m-am hotărât încă ce să fac cu voi, dar cred că îl voi putea folosi pe băiat să-mi cumpăr ceva. Viața mea pentru a lui. Rudele noastre vor fi dornice să-l ia înapoi viu și nevătămat. Mă tem că tu n-o să fii atât de norocoasă. Se uită în jur. O ascunzătoare excelentă, nu-i așa? Tipul ăla, Clyde, a găsit-o. Am stat aici comod, fără să ne plouă și în siguranță, în vreme ce toți Cameronii s-au istovit, ei și caii lor, să ne caute.

— Clyde a fost profund impresionat de felul în care ți-ai arătat recunoștința, sunt sigură. Se uită în jur la ceea ce evident era principalul cavou în care bănuia că erau câteva străvechi catacombe. Mă întreb de ce Sigimor nu s-a gândit să caute aici.

— Martin crede că au fost deschise doar de curând și după foarte multă vreme.

— Milord, spuse Martin, îndreptându-se spre Harold. Am un mesaj de la rudele dumneavoastră.

— Nu trebuia să luăm legătura cu ei până mâine.

— Au prins pe unul dintre oamenii pe care îi trimisesem să-i urmărească și i l-au dat să-l aducă.

— Ei bine, ce zice?

— Solicită o întâlnire, milord. Ruda dumneavoastră, Sir Roger, vă trimite salutul lui și cere ca dumneavoastră sau altcineva la alegere să se întâlnească cu el mâine de dimineață.

— Unde și când?

— Cam la trei kilometri sud de aici, într-un luminiș. La o oră după răsărit. E ușor de găsit. La doar câțiva metri de aici se poate vedea vârful unui vechi turn. Drept înainte spre el, dai de luminiș.

— Câți oameni are? întrebă Harold după ce se încruntă o clipă.

— Douăzeci, răspunse Martin, și doi scoțieni. Cred că

s-ar putea să fie din clanul MacFingal. Au înfățișarea ticăloșilor ăloră. Ei au fost cei care l-au prins pe omul nostru.

Harold înjură și își trecu mâna prin păr.

— Trebuie să cuget la asta. Se cere răspuns?

— Nu. Răspunsul va fi dacă mergeți la întâlnire.

Dând din cap, Harold se uită dintr-odată spre Jolene.

— Ia-l pe plodul ăla smiorcăit și du-te să stai undeva!

Trebuie să mă gândesc.

Mai mult decât bucuroasă să plece de lângă Harold, Jolene îl luă pe Reynard în brațe și se duse să caute un loc unde să se așeze. Se îndepărtă de cadavrul Barbarei și al tovarășului ei spre un mare sicriu de piatră sprijinit de peretele mai îndepărtat. După ce se gândi puțin, se așeză la capătul lui, cu spatele la perete, trăgându-se la întuneric. Jolene se uită cum Harold se plimba de colo-colo. Îl ținu aproape pe Reynard și speră ca orice ar fi atras atenția lui Harold avea s-o facă pentru multă vreme.

Vărul Roger era aproape, se gândi ea și lăsa s-o inunde bucuria acestor vești. Jolene era sigură că asta îi va da o șansă lui Reynard. Având iminenta ocazie de a negocia viața lui pe a lui Reynard, ea era sigură că va profita de aceasta. Era puțin probabil să respecte orice înțelegere ar fi făcut, dar cel puțin Reynard va fi scos din mâinile dușmanului. Era sigură că Roger va face tot ce era necesar pentru a-l determina pe Harold să-i dea băiatul.

Se sili să ignore posibila ei soartă. Jolene știa că, dacă își permitea să înceapă a se gândi la ce i-ar face Harold, ar pierde rapid controlul deja fragil asupra fricii pe care o simțea. Trebuia să fie curajoasă de dragul lui Reynard, să încerce să rămână calmă, și asta însemna să ignore care i-ar fi fost locul în planurile tenebroase ale lui Harold. Sigimor o s-o caute curând, își spuse ea și se agăță de acea speranță ca de un scut împotriva lui Harold și a propriei sale frici.

Pentru a nu se mai gândi la ce o aștepta în curând dacă nu fugea de Harold, ascultă cu atenție la ce se vorbea. Nici Harold, nici Martin nu se oboseau să vorbească încet, și

vocile lor răsunau cu putere în încăpere. Furia lui Harold, observă ea, nu mai era atât de bine stăpânită.

— Băiatul o să ne aducă libertatea, milord, spuse Martin.

— Da, da, dar dacă aş putea să-l duc înapoi la Drumwich eu însumi, mai există o şansă să pot obține controlul. Băiatul e cheia la toate astea, Martin, izbucni Harold, când Martin scutură din cap.

— Singurul lucru la care băiatul constituie cheia e libertatea noastră. Sir Roger are douăzeci de oameni cu el. Deoarece îi are și pe doi din clanul MacFingal și ăștia nu încearcă să-i fure caii, asta înseamnă că a fost ajutat de aliații clanului Cameron. I-au adus aici să se alăture Cameronilor împotriva noastră. Mă gândesc că asta înseamnă că Sir Roger știe totul și poate că are și ceva putere în spatele lui. Răscumpărați-l pe băiat pentru libertatea noastră, pentru viețile noastre și poate pentru ceva bani pe care i-ar avea omul.

— Și după aia, ce? Unde o să mergem?

— Franța sau o altă țară unde să ne putem vinde săbiile. Martin se uită cum Harold umbla de colo-colo. Și poate ați avea în vedere să dați la schimb și femeia.

— Niciodată! urlă Harold. Ea e cauza pentru care ne aflăm în necazul ăsta! Ea a stricat totul și vreau s-o fac să plătească pentru asta. Vreau s-o fac să sufere pentru asta. Se uită prin încăpere până când o văzu pe Jolene și se holbă la ea. Te-ai măritat cu scoțianul ăla.

— Cum de ai descoperit asta? întrebă ea.

— Preotul. Te-am urmărit acolo, răspunse Harold, apropiindu-se, strângând și desfăcând pumnii. El ne-a spus după ce am făcut uz de puțină convingere și și-a dezlegat limba. Da, și a plătit scump pentru rolul jucat în asta.

— Ai omorât un preot? Jolene era surprinsă că Harold putea încă s-o șocheze, dar asta reușise.

— Nu. Cel puțin nu era mort când l-am lăsat acolo, deși probabil că și-a dorit să fi fost mort.

— Preotul acela era un Cameron, Harold, spuse ea, și îl auzi pe Martin cum înjură. Un văr. Tocmai le-ai dat încă

un motiv să vină după tine. Probabil că o să-l poți folosi pe Reynard pentru a negocia cu Sir Roger, dar Cameronii o să vină după tine tot drumul până la mare.

Harold arată neimpresionat de amenințarea ei, dar ea observă că Martin își miji ochii, cugetând.

— De ce ar trebui ca asta să mă îngrijoreze? Până acum nu au fost o amenințare. Nu fac decât să fugă de noi și să se ascundă.

— Da, și te-au dus chiar până la porțile lor, te-au dus adânc în ținuturile lor, în mijlocul aliaților și al neamurilor lor.

Harold sări spre ea și, spre surprinderea ei, Martin îl înșfăcă. Pentru câteva minute, cei doi bărbați se împleteciră prin încăpere pe când Harold înjura și îl amenința pe Martin, dar în ciuda loviturilor încasate, Martin nu-i dădu drumul. În cele din urmă, Harold se opri în loc. Martin îi dădu încet drumul și se dădu înapoi. Harold își scoase sabia și o îndreptă înspre Martin atât de repede încât Jolene icni. Își puse mâna la ceafa lui Reynard și îi ținu fața apăsată de ea, sigură că avea să mai fie o crimă. Ori Martin avea mai multă încredere în valoarea lui pentru Harold decât avea ea, ori pentru motive știute doar de el, refuză să scoată și el sabia, pentru că doar sta acolo. Apoi zări lucirea unei lame tăioase lângă sold și își dădu seama că omul avea un cuțit în mână. Știa că Martin putea da o lovitură mortală cu arma asta înainte ca Harold să apuce să-și folosească sabia. Toți oamenii stăteau încordați urmărind scena, și Jolene avu sentimentul puternic că loialitatea lor înclina mai mult în favoarea lui Martin decât a lui Harold.

— Ai apăra-o pe târfa aia mică? întrebă Harold pe o voce răgușită de furie.

— Pentru moment, răspunse Martin. Fie și numai pentru că ea îl are pe băiat, și el nu trebuie atins.

Harold ridică ușor din umeri și închise ochii, apoi încet își băgă sabia înapoi în teacă.

— O să mă ocup de ea mai târziu.

Martin dădu din cap și cuțitul dispăru.

— Dacă vreți. Poate v-ați gândi și la posibilitatea de a

o folosi pentru a-i opri pe Cameroni să ne măcelărească.

Se auzi o șoaptă de aprobare din partea celorlalți oameni din încăpere.

— Cameronii? Nu sunt o amenințare adevărată. N-au făcut nimic decât să fugă de noi, nici măcar n-au încercat să ne înfrunte sau să lupte cu noi.

— Nu încă. Martin se uită la Harold până când bărbatul începu să se încrunte, evident gândindu-se la cuvintele lui Martin. Nu erau decât șase și o aveau pe ea și pe băiat cu ei. Poate că unora li s-ar fi părut o lașitate că n-au făcut decât să ne evite, dar eu n-o văd așa. A fost o mișcare inteligentă și alegerea corectă a tacticii. Ea are dreptate. Acum ne aflăm adânc în ținuturile lor, înconjurați de neamurile și de aliații lor. Noi suntem cei depășiți numeric, cei care se ascund de urmăritori.

Jolene se uită în jur la oamenii din încăpere care cu toții îl priveau cu atenție pe Harold. Era foarte limpede că toți erau de acord cu Martin și așteptau să vadă dacă și Harold va fi. Înțeleseseră că fuseseră prinși într-o plasă din ce în ce mai strânsă și voiau să iasă din ea. Jolene avea un puternic sentiment că, dacă Harold nu începea să arate că era mai interesat să iasă din capcană decât să se răzbune, va ajunge să fie lipsit de orice sprijin. Jolene înăbuși neașteptata speranță că o revoltă a lor ar putea să-i ofere o șansă să evadeze, dar încă aștepta apariția uneia.

— Așa, și bănuiesc că ai un plan? întrebă Harold rostind fiece cuvânt apăsător, în bătaie de joc.

— Da, am, răspunse Martin ignorând zeflemeaua. Îl folosim pe băiat pentru a băga săbiile englezilor în teacă și o folosim pe ea să ne scoată teferi din blestemata asta de țară. Martin oftă și se frecă pe față. Ea e soția lui Sir Sigimor. Dacă nu de altceva, onoarea îi va cere să facă ce trebuie pentru a o proteja și a o ține în viață. Între a-l răscumpăra pe băiat la englezi și pe ea la scoțieni, am putea ieși din încurcătura asta mai bogați. Cel puțin avem o șansă să ieșim de aici în viață. Gândiți-vă la asta, așa cum fac și eu; cealaltă posibilitate pe care o văd este să ne străduim măcar, astfel încât să le fie mai greu să ne

măcelărească.

Un zgomot slab îi atrase atenția lui Jolene, dar se sili să nu-i dea atenție. Ce se petrecea între Martin și Harold era prea important pentru a-i scăpa din vedere. Era în joc soarta ei. Știa că Harold trebuia se facă să plătească pentru tot ce pierduse, pentru eșecul tuturor comploturilor lui, dar dacă Martin îl convingea că ar putea să le fie de folos, îi creștea șansa de a supraviețui. Se rugă în tăcere ca Harold să dea ascultare sfatului lui Martin, s-o țină drept scut între ei și Cameroni până când puteau ajunge la un port să fugă în Franța. Gândul de a petrece zile întregi fiind captiva lui Harold era unul înspăimântător, dar ar fi rămas în viață și știa că Sigimor ar fi venit apoi după ea.

*

Sigimor lăsa încet la pământ trupul omului pe care tocmai îl omorâse și apoi se îngruntă spre vechea biserică. Sub dărăpănătura aceea se afla Jolene. Se afla în mâinile lui Harold de o oră, poate mai mult. Gândul la ce i-ar fi putut face deja îl făcu să simtă noduri în stomac. Îi trebui toată stăpânirea de sine și ocazionala intervenție promptă a lui Liam pentru a nu coborî în cavou, pentru a-l spinteca pe Harold.

Din clipa în care Fergus îi spusese că Jolene dispăruse, îl trecuseră fiori reci, se temuse pentru ea. Chiar și mai mult, se temuse că o s-o piardă, că n-o să fie în stare se salveze. Era aproape imposibil să nu-i vină în minte imagini sumbre cu ceea ce spusese Harold că i-ar face. Îl tot auzea pe bărbat cum vorbea de planurile lui pentru ea. Logica îi spunea că Harold nu putea să facă prea multe în puținul timp pe care îl avea, dar Sigimor nu reușea prea bine să gândească logic în acele momente. Era nevoie doar de o clipă să ucizi pe cineva, îi tot șoptea mintea.

— Paza e înlăturată, afară și înăuntru, spuse Liam când i se alătură lui Sigimor.

— Da, spuse Somerled când veni de cealaltă parte a lui Sigimor. Scoțienii ăia doi au fugit înspre munți, nici

măcar nu i-au avertizat pe oamenii ăștia de aici.

— Hoții n-au onoare, murmură Tait, lăsându-se pe vine lângă cadavrul bărbatului pe care îl omorâse Sigimor și cercetându-l îndeaproape. Cred că sunt mercenari. Dacă-i putem încolți sau înconjura, s-ar putea preda.

— Cum intrăm? întrebă Sigimor știind că doar gândindu-se la lupta ce-i aștepta îl putea ține cu mintea întreagă.

— În trei feluri, răspunse Liam. Erau gărzi doar la două intrări, așa că putem presupune în liniște că nu știau de a treia.

— Poate că unul dintre scoțienii ăia iuți de picior trebuia s-o păzească.

— Nu. Fuseseră puși afară să se uite după noi, probabil să-l avertizeze pe Harold dacă ajungeam prea aproape de ei cu căutarea. Când ne-am îndreptat direct aici, mișcându-ne cumva pe furiș, și-au dat seama că nu-i mai căutăm și au hotărât că partida e pierdută. Au hotărât să-i lase pe englezi în plata Domnului și să-și salveze pielea. Care e planul nostru?

— Spune-mi unde sunt intrările și unde crezi că s-a instalat Harold?

Sigimor închise ochii și ascultă atent, relaxându-se puțin când atârta Liam, cât și Somerled subliniară că există doar o singură încăpere dedesubt unde Harold și oamenii lui ar fi putut face tabără în condiții oarecum bune. După ce se gândi puțin, începu să-i împrăstie pe cei aproape treizeci de bărbați pe care îi avea, șapte la fiecare intrare și pe restul îi lăsă să rămână deasupra ca să se asigure că niciunul dintre oamenii lui Harold nu va scăpa și de asemenea ca să le asigure spatele. Calculară cât timp ar fi fost necesar pentru fiecare grup să se ducă la locul său, și Sigimor alese un semnal pentru a anunța atacul. Nanty rămase la suprafață cu gărzile, Somerled luă șase oameni la intrarea principală din biserică, Liam se postă cu încă șase oameni la intrarea ascunsă din interior, și Sigimor și alți șase rămaseră la intrarea exterioară la doar câțiva metri de omul pe care îl omorâse.

Mersul prin coridor se desfășura încet și tot drumul Sigimor înjură întunericul. Apoi începu să se zărească o lumină slabă ce străpungea negura, și el zâmbi. Harold era aproape și îi trebui toată stăpânirea de sine pe care o avea să continue să meargă încet. Oamenii lui bine antrenați n-aveau nevoie de vreun semnal să se țină aproape de pereți atunci când începură a auzi zgomot de voci. Înaintând puțin câte puțin până când ajunse la capătul coridorului, Sigimor riscă să arunce o privire înăuntru. Numără șase bărbați și Harold împreună cu bărbatul cu care stătea, unul de care Sigimor își aminti de la Drumwich, numit Martin.

Chiar când era să se retragă în întuneric, Sigimor auzi un ușor smiorcăit. Se uită înspre dreapta și aproape că se dădu de gol cu un brusc strigăt de bucurie. Jolene stătea pe dușumea la aproape un metru distanță. Era ghemuită într-un colț sprijinită de peretele camerei și înghesuită după un mare sicriu de piatră, ținându-l pe Reynard în poală și uitându-se atentă la Harold. Sigimor se dădu repede înapoi în întuneric și își închise ochii, simțindu-și genunchii moi de ușurare. Jolene nu părea să aibă nici măcar o vânătaie.

— Ideea ta e destul de bună, spuse Harold. Trebuie să mă gândesc la asta.

— Ce e de gândit?

— Trebuie să mă gândesc la un fel de a face așa cum spui tu, dar s-o păstrez pe Jolene.

Martin înjură.

— Nu merită să muriți pentru femeia aia!

— N-am de gând să mor pentru ea.

Sigimor dădu semnalul de atac, zâmbind satisfăcut când primi drept răspuns două ecouri rapide la chemarea ușoară ca de mierlă. Părăsi repede culoarul, așezându-se în fața lui Jolene. Se uită cu plăcere și mândrie când alți douăzeci de Cameroni apărură dintr-odată, înconjurându-l pe Harold și pe oamenii lui. Cu fețele posomorâte și cu săbiile scoase, arătau foarte bine, decise el. Când Harold se uită uimit spre el, Sigimor zâmbi spre bărbat.

— Mă tem că intențiile tale nu-s bune de nimic, Harold, spuse Sigimor. O să mori. Chiar aici. Chiar acum.

Sigimor se bucură când brusc Harold urlă de furie și își scoase sabia. Sperase că bărbatul nu va voi să se predea. Îndepărtându-se de Jolene și simțind că unul dintre oamenii lui îi luă repede locul ca s-o protejeze, Sigimor înaintă ca să răspundă provocării lui Harold înainte ca bărbatul să-și vină în fire și să se retragă.

Jolene îl ferea pe copil, ca să nu vadă confruntarea, iar Reynard se zvârcolea și tresărea la zgomotul săbiilor ce se ciocneau una de alta răsunând prin încăperea de piatră. Îl privi pe soțul ei și pe Harold pentru doar o clipă, înainte de a simți cum calmul i se instalează în trup, alungând răceala spaimei. Harold era bun, dar Sigimor era mult mai bun. Harold *urma* să moară. Chiar aici. Chiar acum.

Se uită în jur să vadă ce se mai întâmplă. Martin și doi dintre ceilalți oameni se predaseră imediat. Stăteau neînarmați lângă Liam uitându-se la luptă. Alți patru făcuseră greșeala să-și scoată săbiile. Doi erau deja morți și, deși nu se pricepea la lupte, ea fu sigură că și ceilalți doi aveau să fie în curând. Cameronii făceau față atacurilor unu contra unu, dar oamenii lui Harold erau evident depășiți numeric.

Chiar când își întoarse privirile spre Sigimor, lupta luă sfârșit. Harold se mișcă stângaci, lăsându-se descoperit, și Sigimor profită rapid, împlântându-și adânc sabia în pieptul bărbatului. Felul rapid în care Harold muri, abia dacă icnise când sabia îi pătrunsese în trup, îi spunea lui Jolene că probabil fusese o lovitură direct în inimă. Sfârșitul celorlalți doi bărbați fu aproape tot atât de brusc și de lipsit de zgomot. Se uită când Sigimor își curăță sabia pe haina cu complicate broderii a lui Harold și apoi și-o vârî înapoi în teacă. Sigimor se uită la ea, apoi dădu din cap când zâmbi spre el și își întoarse atenția înspre Martin și ultimii oameni ai lui Harold.

— Pentru că femeia mea e neatinsă mă simt puțin milos, spuse Sigimor. Ieșiți de aici. Să nu vă opriți să-i jefuiți pe morți, să nu zăboviți nici măcar să vă adăpați caii până când nu sunteți departe de pământurile mele. Țineți-o tot într-o goană până când ieșiți din Scoția. Buna mea

dispoziție poate să dispară. Ranulph, condu-i afară, așa încât oamenii noștri puși acolo să nu-i omoare. Tait, Gilbert, urmăriți-i și, chiar dacă doar clilesc, omorâți-i.

Acesta era Sigimor-războinicul, se gândi Jolene când auzi vocea lui rece, aspră ce răsună prin încăpere. Chiar cuvântul milă îl rostise pe un ton ce nu arăta niciun fel de milă. Știind că oamenii pe care îi pusese afară Harold erau probabil morți și văzând cu câtă ușurință și sânge rece îl omorâse pe Harold, Jolene bănuie că ar trebui să fie agitată. În multe feluri, bărbatul acesta era un Sigimor pe care nu-l cunoștea, un bărbat pe care nu-l mai întâlnise înainte. În schimb, se mândrea cu el și cu ea însăși, pentru că el era al ei. Îi zâmbi din nou când el se ghemui în fața ei și cu blândețe și tandrețe o mângâie pe obraz cu aceeași mână cu care doar cu câteva clipe mai înainte mânuiuse o sabie letală. Era greu să domolească dorința puternică de a i se arunca în brațe și de a-l săruta.

— Nu ești rănită? Întrebă el.

— Nu. Martin a încercat să-l convingă pe Harold că ar fi foarte utilă în târguiala cu tine. Martin voia să iasă viu din toate astea. Cel puțin el a căpătat ce a vrut. Se uită înspre peretele unde zăceau cadavrele Barbarei și al lui Clyde. Mă tem că Lady Barbara și tovarășul ei n-au reușit.

Sigimor tresări când văzu trupurile și repede le făcu semn oamenilor lui să le scoată afară.

— Donald le vrea pentru a le duce acasă.

— Am simțit că el a ghicit cum s-ar fi sfârșit treaba cu Harold.

— Totuși n-a riscat un deget să te ajute.

— Dar cu toate astea, te-a ajutat, nu-i așa?

— Da, după ce am ghicit ce întrebare să-i pun. Poți zâmbi la așa ceva?

Ea zâmbi când Tait îl luă pe Reynard și plecă cu băiatul.

— Acum, da, răspunse ea. Am auzit cât de atent îmi exprima promisiunea Barbarei și am crezut că e făcută dinadins. Nu-l învinovățesc pentru că n-a ajutat când am fost luați cu sila. Și el era în pericol, cred.

Sigimor dădu din cap și o ajută să se ridice în picioare. O luă în brațe și o țină pentru o clipă, doar inhalându-i mireasma părului. Încet, ultima urmă de teamă pentru ea dispăru. Ținând-o de umeri, o conduse afară din încăpere, luând o torță să le lumineze calea și lăsând câțiva oameni să ia cadavrele și tot ce mai era de valoare.

Jolene îl luă de mijloc și se lipi de el pe când mergeau. Îi spuse tot ce se întâmplase de când ea și cu Reynard intraseră în dormitorul Barbarei. Singurul lucru pe care nu-l spuse era vestea că, nu foarte departe, se afla vărul ei Roger. Prezența lui însemna că o decizie urma să se ia curând și, pentru moment, voia doar să se bucure că este în siguranță, liberă și din nou împreună cu Sigimor.

— Ah, vărul tău William, preotul, a fost cel care i-a spus lui Harold de căsătoria noastră, spuse ea pe când ieșeau din coridor, și amândoi se opriră să ia o gură de aer proaspăt. Harold a spus că a trebuit să-l convingă să facă asta și că i-a dat o bătaie soră cu moartea după aceea. N-a mai zăbovit să vadă dacă sărmanul om a supraviețuit sau nu.

— O să iau câțiva oameni să-i trimit la el, spuse Gilbert. Dacă e nevoie, îl putem lua la Scarglas și să le lăsăm pe Fiona și pe Mab să aibă grijă de rănilor lui. Curând o să-l pună înapoi pe picioare.

— Bun băiat, spuse Sigimor și oftă când Gilbert plecă grăbit. N-aș fi surprins dacă ar mai fi vreo câțiva de-a lungul drumului pe unde a mers Harold care au încasat-o de la el, dar nu putem face nimic în privința asta.

— Nu, încuviință Jolene. Harold chiar avea un talent de a lăsa o dâră de sânge în urmă pe oriunde mergea. Cineva ar fi trebuit să-l omoare cu ani în urmă. Totuși n-a existat niciodată vreo dovadă, și era dintr-o familie suficient de nobilă pentru ca treaba asta să fie destul de dificilă.

— Da, un om sărman poate fi spânzurat pentru nimic mai mult decât o bănuială. Bogatul trebuie să fie prins cu sângele pe mâini și chiar și atunci s-ar putea să nu plătească pentru crima lui. O puse pe Jolene pe calul lui și încălecă în spatele ei. Mă simt încă puțin milos, așa că o să-

I las pe Donald să rămână noaptea asta aici și o să-l dau afară dimineată.

— Ești un adevărat sfânt, bărbate, spuse ea, și schimbă un rânjet cu el.

Se strânse lângă el pe când pleacă călare, punându-și mâinile pe brațele lui. Era greu de crezut că totul se terminase, că Harold nu mai era o primejdie. Nu trecuse prea mult timp de când fugise din Drumwich, dar apăsarea acestei amenințări făcuse ca timpul să se scurgă cu mult mai greu. Nu mai era o umbră constantă în spatele ei, cu cuțitul la gâtul lui Reynard, sau cel care ar fi putut de fapt s-o facă să-și dorească moartea.

Totuși acum apăruse o nouă umbră, dar refuză să se gândească la ea deocamdată. Roger și nevoia de a face o alegere apărură la hotarele fericirii pe care o simțea în clipa aceea. Mai avea răgaz până în zori. Pentru încă câteva ore o să pretindă că totul era bine.

Capitolul 18

Cu toate că inspiră adânc aroma subtilă de lavandă ce se ridica din baia ei, încordarea pe care o simțea Jolene nu dădea semne să dispară. Reușise cât putuse de mult să ignore ce o aștepta acum. Îndoielile îi pătrunseseră în minte chiar în momentul când se întorseseră de la ceea ce era acum mormântul lui Harold, și toate încercările ei de a înlătura aceste gânduri n-o făcură decât să fie puțin absentă. Era sigură că Sigimor observase asta, dar probabil considera că era doar o consecință a lucrurilor care i se întâmplaseră în vreme ce era captivă.

Era ultima ei noapte cu el, se gândi ea, și se sili să nu plângă. Chiar nu avea de ales. Reynard era un copil, nevoile lui erau mai mari decât ale unui bărbat sau ale ei. Jurase față de fratele ei pe moarte că va avea grijă de copilul lui. Nu prea se putea numi grijă dacă pur și simplu îl dădea cuiva să-l ducă înapoi la Drumwich și apoi nu-i mai păsa.

O parte din ea o îndemna să vorbească cu Sigimor

despre asta, să-i spună despre Roger și întâlnire, dar n-o băgă în seamă. Se temea că ar convinge-o să rămână cu el, să se lepede de jurământ, datorie și de micul Reynard. Chiar și mai rău, se temea că el nici măcar nu va încerca.

Ieșind din cadă, se șterse. Când luă cămașa de noapte delicată pe care i-o dăduse Fiona, trebui să-și stăpânească din nou lacrimile. N-o s-o mai vadă niciodată nici pe Fiona. N-o să mai vadă fața pistruiată a lui Fergus.

N-o s-o mai audă vreodată pe Bătrâna Nancy spunându-i unuia dintre uriașii bărbați Cameron că se poartă ca un copil. N-o să-i mai vadă vreodată pe niciunul dintre Cameroni sau MacFingali.

Și n-o să mai simtă niciodată bucuria sărutului lui Sigimor, se gândi ea, și trebui să se așeze pe pat. Îi trebuiră lui Jolene câteva minute să-și stăpânească sentimentul de nemărginită durere. Sigimor l-ar observa, l-ar simți, dacă nu se va stăpâni. Se va ocupa de el mai târziu. Într-adevăr, va avea ani în șir la dispoziție, ani pustii, să-și plângă de milă pentru tot ce pierduse.

Când se simți puțin mai stăpână pe sine, își trase pe ea cămașa de noapte. În seara asta avea să-și creeze amintiri. Avea să se istovească pe ea și pe Sigimor, să facă dragoste până când nu se vor mai putea mișca. Jolene avea niște idei despre ce voia să facă. O făceau să roșească doar gândindu-se la ele, dar în seara asta nu va permite pudorii s-o oprească. Femeia aceea sălbatică și senzuală din ea, cea care ieșea la iveală când Sigimor făcea dragoste cu ea, va fi la cârmă în seara asta.

Stând în fața focului, își pieptănă părul ca să-l usuce și așteaptă. Aceasta era imaginea de care voia ca Sigimor să-și amintească după ce ea va pleca. Jolene știa că va fi furios, cu mândria rănită, dar la un moment dat în viitor va putea fi în stare să se gândească la ea cu o oarecare blândețe. Când se va gândi, ea voia să-și amintească de ea stând acolo, așteptând să facă dragoste cu el.

Sigimor intră în cameră și închise încet ușa în spatele lui. Imaginea lui Jolene îl făcu să-și piardă respirația. Simțise că ceva o neliniștea încă de la întoarcerea lor de la biserică,

dar ea nu spusese nimic. Hotărî că ea era șocată de uciderea Barbarei și a lui Clyde, că un astfel de act de cruzime făcut cu sânge rece o afectase, dar nu era pe deplin mulțumit de răspuns. Era aproape ca și cum ascundea ceva de el, dar nu se putea gândi la ceva ce ea ar putea să țină secret față de el.

Înaintând spre ea, decise că se putea gândi la asta mâine. Felul în care sângele i se înfierbântă, și trupul i se întări dovedea că în curând nu-și va mai aminti nici cum îl cheamă, îi luă peria din mâini, o luă în brațe și o sărută. În sărutul ei era o urmă de disperare, dar el crezu că e pentru că în acea zi se confruntase cu moartea. Un astfel de lucru făcea întotdeauna pe cineva să fie lacom după bucuriile vieții.

Când se retrase și începu să se dezbrace, ea își puse mâinile peste ale lui și preluă sarcina. Sigimor scrâșni din dinți când mâinile ei catifelate îl atinseră. Ea profita de fiecare ocazie să-l mângâie când îi scoase hainele, și el nu era sigur cât mai putea îndura acest joc.

Jolene îngenunche la picioarele lui să-i desfacă cizmele. Odată ce fu complet gol, ea evită încercarea lui de a o lua în brațe când se ridică în picioare. Își apăsă buzele pe scobitura de la gâtul lui, mângâindu-i trupul mare și puternic, încercând să memoreze fiecare cută și adâncitură. La fel de încet, începu să-l sărute mergând în josul trupului lui, folosindu-și din când în când limba pentru a alina o durere pricinuită de o mică mușcătură din dragoste pe ici, pe colo. Felul în care începuse să respire greu îi spuse că lui îi plăcea atenția ei la fel cum și ei îi plăcea s-o ofere.

Îi scăpă un mormăit ușor când ea nu băgă în seamă ce ieșise dintre picioarele lui și începu să îl sărute pe un picior în jos ca apoi să urce cu săruturi pe celălalt. Pe când ea îl mușca și îl săruta pe interiorul coapselor, își înfășură degetele pe tăria lui și îl mângâie blând. El înjură încet, și ea zâmbi cu gura pe coapsa lui. Fusese unul din micile ei visuri să-i ofere plăcere în felul în care și el o făcuse de câteva ori și acum știa că și el voia asta.

— Fătuc, ești pe cale să mă înnebunești, spuse

Sigimor.

— Poate că asta și vreau, murmură ea pe abdomenul lui încordat, desenând cercuri cu limba în jurul buricului.

— Păi atunci ai reușit să-ți depășești cele mai îndrăznețe visuri.

— Ah, bărbate, habar n-ai care sunt cele mai îndrăznețe visuri ale mele.

El se pregătea să răspundă la asta, când ea îl linse pe vârful mădularului erect și primul cuvânt al comentariului ieși ca un scârțâit. Sigimor își trecu degetele prin părul ei și gemu încet când ea începu să-l iubească cu gura. Felul în care simțea buzele ei calde și moi și atingerile fierbinți ale limbii îl orbeau de dorință. Se luptă să-și stăpânească pasiunea, hotărât să se bucure de plăcerea asta cât de mult putea. Apoi ea îl luă în gură, și el simți cum controlul i se spulberă.

Deși dorea cu disperare să se desfete cu felul în care ea îl făcea să se simtă, Sigimor trebui în cele din urmă să pună capăt acestui moment. Era prea aproape de a termina și trebuia să fie în ea. Împingând-o pe covor, îi dădu jos cămașa de noapte. O sărută cu toată foamea pe care o simțea și își strecură mâna între picioarele ei. Spre surpriza și ușurarea lui, era deja fierbinte și udă. Complimentele pe care încercă să i le șoptească la ureche se auziră ca un ușor geamăt când își uniră trupurile. Când fierbințeala ei strâmtă îl înconjură și trupușorul ei se ridică în întâmpinarea lui, el hotărî că nu era nevoie nici de vorbe, nici de gânduri, trebuiau doar să se lase în voia pasiunii.

— Nevastă, reuși el să spună după ce în cele din urmă se trezi dintr-o îndestulată amorțeală și o duse în pat, prăbușindu-se lângă ea, chiar vrei să mă omori?

— Doar prin plăcere, spuse ea, cuibărindu-se lângă el și mângâindu-i abdomenul.

— Ha! Aș putea să te fac să-ți dai ochii peste cap, dac-aș vrea.

— Mă provocă, asta e?

Simțindu-se proaspăt înviorat, Sigimor o împinse pe spate și se ghemui lângă ea.

— Chiar așa, o provocare. Pun rămășag că pot să te fac să te simți prea slăbită ca să ridici măcar un deget, înainte ca tu să mă aduci în starea asta.

— Ah, nu, nu cred.

— Ești sigură că vrei să accepți provocarea asta, nevastă?

— Ești sigur că poți suporta o înfrângere?

— N-am nicio intenție să pierd.

— Nici eu.

*

Sigimor deschise un ochi și observă că focul ardea încet, apoi mormăi și îl închise când Jolene îi mișcă un deget în față.

— Mă dau bătut, spuse el.

— Era și timpul, spuse Jolene întinsă pe spate lângă el și își lăsă mâna să cadă lângă ea.

Făcuse asta cu efort, dar el o luă pe după umeri și o trase lângă el.

— Cred că mai bine restrângem provocările astea, nevastă, spuse el, apoi căscă.

— Ar fi înțelept.

— Mi-ar *plăcea* să ajung la o vârstă înaintată. Zâmbi somnoros, când ea râse.

Jolene simți curând cum trupul lui se relaxează. O clipă mai târziu, el scoase acel sunet ciudat ce nu era chiar un sforăit. Era ciudat că o făcea să plângă, se gândi ea, când se desprinse din brațele lui pentru a se așeza lângă el.

Trupul ei se simțea sătul și mulțumit, dar inima îi era plină de durere. El era tot ce voia de la un soț și totuși trebuia să-l părăsească. Privind spre fereastră, știa că nici măcar nu putea rămâne aici să-l vadă cum doarme pentru un timp. Va trebui să se furișeze foarte atent, să iasă din Dubheidland fără a fi văzută, iar asta poate mânca mult timp. O mai aștepta și un drum lung. Se mai uită la Sigimor și se luptă cu dorința de a-l săruta, temându-se să nu-l facă să se miște.

Tresări puțin, simțind că o durea câte puțin tot corpul, se dădu cu grijă jos din pat. Neluându-și ochii de la el, se îmbracă și își luă mica desagă cu lucruri de sub pat de unde o ascunsese mai devreme. Pentru o clipă, doar stătu acolo, neputând să facă acel prim pas, dar se sili să se gândească la Reynard și la promisiunile pe care le făcuse. Ieși din cameră cât putu de încet.

Fu destul de simplu să-l ia pe Reynard. Dormea lângă ușă în cameră cu câțiva băieți ce dormeau buștean. Îl înfășură în pătură, îi luă săculețul cu haine și se grăbi să iasă din încăpere.

Strecurându-se în camera pe care o folosisese Barbara, îl puse pe pat pe Reynard ce încă dormea și îl îmbracă. Abia începu să facă ochi când ea îl puse într-un ham din pătură apoi îl săltă pe spate și îl prinse peste piept. Cu coada ochiului, văzu că își deschide ochii mari când se uită în jur și își dădu seama unde erau.

— Taci, dragul meu, șopti ea. Nu-i nicio primejdie. O să mergem în vizită la cineva.

— La cine?

— Mergem la vărul Roger.

— Ah. Îmi place de vărul Roger.

— Și el te place.

Luă săculeții într-o mână și se duse către cămin să deschidă coridorul.

— De ce mergem pe aici?

Luând o torță în mâna liberă, răspunse:

— Pentru că e foarte devreme și nu vreau să deranjez pe toată lumea. Sunt cu toții foarte obosiți după ce ne-au salvat ieri.

El tăcu, și ea se strecură în coridor. Minciuna pe care tocmai o spusese se adăuga apăsător la vina pe care deja o simțea. Înlătură orice gând la vinovăție, minciuni, un soț ce dormea liniștit care se va trezi singur și ignoră felul în care durerea i se făcea din ce în ce mai mare cu fiecare pas pe care îl făcea pe drumul ce o ducea departe de Dubheidland. O aștepta un drum lung și, doar pentru a fi sigură că nu se va rătăci din nou, trebuia să se gândească la drum și numai

la drum.

Cam la o oră după răsărit, Jolene intră în luminișul unde urma s-o aștepte Roger. Pentru o clipă, se temu că renunțase și plecase, dar apoi, dintre copacii din jur, apărură unul după altul niște bărbați. Îl căută pe Roger și zâmbi când îl văzu. Arăta absolut uluit, dar după o clipă o luă în brațe.

Se făcu focul cu o admirabilă eficacitate, Reynard fu îngrijit, și Jolene se găsi așezată pe o pătură îndoită în fața focului, bând vin. Îi spuse lui Roger totul despre moartea lui Harold, și el îi spuse tot ce făcuse de când auzise despre uciderea lui Peter. Când îi spuse că fusese numit tutore al lui Reynard și că soția lui era deja la Drumwich în așteptarea băiatului, ea fu uluită. Își termină vinul, se ridică în picioare și se uită în direcția unde se găsea Dubheidland.

— Sper că ești mulțumită, spuse Roger apropiindu-se de ea.

— Foarte mulțumită, răspunse ea. E exact așa cum voiam să fie.

— Despre soțul ăsta pe care am auzit că îl ai acum. Va fi posibil să obținem o anulare, să știi.

Se încruntă când ea scutură din cap.

— Mă duc înapoi, spuse ea, și în ciuda faptului că va trebui să-l părăsească pe Reynard, simți cum nodul greu al mâhnirii pe care o simțise din ziua anterioară începe să se risipească.

— Te întorci la Sir Sigimor? Dar, Jolene, e scoțian.

— Da, un scoțian mare, aspru și roșcovan. E soțul meu. Zâmbi dintr-odată cu bucurie de propria prostie. Și îl iubesc.

— Ah, păi, Roger își trecu mâna prin păr, după toate prin câte ai trecut poate că te înșeli asupra sentimentelor tale. Dacă o să stai puțin la Drumwich o să vezi că asta nu e căsătoria potrivită pentru tine. Înjură ușor, când ea scutură din nou capul. El te iubește?

— Poate. Devine gelos și e foarte posesiv.

— Mare parte din bărbați sunt așa, dar asta nu înseamnă mult.

— Întotdeauna se îngrijește să mă simt bine și nu suportă să fiu insultată.

— La fel ca oricare gentleman.

— Ah, Sigimor nu prea e gentleman.

— Păi vezi, o femeie de rangul tău ar trebui să aibă drept soț un adevărat gentleman.

— El vorbește cu mine despre multe lucruri și ascultă la tot ce am să-i spun.

— Jolene...

— Dacă îl întreb, îşi explică spusele. Încearcă să-mi înțeleagă toanele și mă întreabă de ce sunt așa.

— E scoțian!

— Se simte relaxat cu mine la fel cum e cu frații lui și râde cu mine.

— Pare a fi un bun prieten, dar...

Jolene se uită la vărul ei și, deși roși, șopti:

— Și pasiunea e fierbinte și puternică și mă ține în brațe toată noaptea. Fu surprinsă când Roger roși și el.

— Chiar ai de gând să te întorci?

— Da, trebuie să mă întorc la el. Îl iubesc, deși s-ar putea să mai treacă un timp până să-i spun. Cred că ar putea ajunge să mă iubească și el, poate că deja mă iubește într-un anume fel. Nu contează. Trebuie să mă duc înapoi la el. Chiar dacă acum nu mă iubește, e totuși unicul soț pe care îl vreau.

— Dar cum rămâne cu Reynard?

Jolene se uită spre nepotul ei ce veni să stea cu ei.

— Reynard, va trebui să fii un băiețel curajos. Eu o să mă întorc la Dubheidland să stau cu Sigimor și tu o să te duci acasă să stai cu vărul Roger și cu verișoara Emma.

— Nu, nu-mi place asta.

Ea se ghemui în fața lui și îl sărută pe obraz.

— Nu vreau să te părăsesc, iubitul meu, dar trebuie. Acum am un soț. Trebuie să fiu cu el, dar tu trebuie să fii în Anglia.

— E pentru că sunt moștenitor?

— Da, ești moștenitor, ești conte și baron și sunt mulți oameni ce depind de tine să fii acolo, să crești și să fii lordul

lor. Sigimor e lord și are nevoie de mine să am grijă de el. Asta face o soție.

Îl luă în brațe pe când el începu să plângă. Era greu să nu plângă cu el, dar știa că trebuia să rămână calmă. Repeta întruna ce spusese deja. După câteva minute, el își trase nasul și plecă să stea cu ceilalți bărbați. Ea se ridică și se uită la Roger.

— O să doară, șopti ea.

— Firește că o să doară, spuse el, și o luă în brațe.

— Aș vrea să fiu două ființe, așa încât să pot fi și cu el, și cu Sigimor.

— Asta vrem cu toții câteodată.

— O să plâng puțin, dar dacă Reynard se apropie, să-mi spui ca să mă opresc.

Roger râse ușor și o ținu în brațe pe când ea plângea încet. O mângâie pe spate și se uită în direcția unde se uitase și ea când vorbise despre soțul ei. Încet, făcu ochii mari când din întunericul pădurii, apărură bărbați. O privire de jur-împrejur îi arătă că oamenii lui erau încordați și gata de luptă dacă era cazul. Reynard se uită la oamenii ce acum îi înconjurau, zâmbi, și făcu semn cu mâna spre unul din ei, dar acel semn de recunoaștere nu-l făcu pe Roger să se relaxeze deocamdată. Unul din acei voinici bărbați roșcați era fără îndoială soțul lui Jolene, dar niciunul dintre bărbați nu arăta a fi deosebit de prietenos.

Capitolul 19

— Jolene!

Când strigătul furios al lui Sigimor încetă să mai răsună prin săli, acesta se dăduse jos din pat și aproape terminase de îmbrăcat. Liam și cu Nanty se poticniră intrând în cameră, pe jumătate îmbrăcați, aproape adormiți și cu săbiile în mână, pe când Sigimor se întinse să-și ia cizmele. Felul în care priveau de jur-împrejur să descopere amenințarea, apoi se încruntau spre el l-ar fi amuzat cu alt

prilej. La fel și apariția unui număr crescând de membri ai familiei, la fel de ciufuliți, somnoroși și înarmați, înghesuindu-se în sală în spatele celor doi bărbați. Pe moment, totuși, nimic nu-l putea amuza.

— Ce te supără, omule? izbucni Liam. Ai dat alarma pentru nimic?

— Jolene a dispărut, spuse Sigimor terminând de încheiat cizmele și întinzându-se să-și ia sabia.

— Ce i-ai spus de ai făcut-o să plece?

— De ce crezi că eu am făcut-o să plece? Poate că cineva a luat-o.

Liam scutură din cap.

— Nu, asta nu s-a întâmplat.

— Cum poți fi așa de sigur?

— Tu ești încă în viață.

Un argument grăitor, cugetă Sigimor, deși mai degrabă s-ar târî gol pe cioburi de sticlă decât să recunoască asta.

— Cred că a plecat spre Anglia, luându-l pe băiat înapoi la Drumwich.

— Singură? Aș fi crezut că are mai multă minte decât atât.

Avea, dar convingerea lui Sigimor că se îndrepta spre Drumwich rămase în picioare. Acum era sigur că toate complimentele dulci și pasiunea lacomă din noaptea trecută nu fuseseră indicii că se obișnuise să-i fie soție, așa cum crezuse el. De fapt, își lua rămas-bun. Dacă credea că va permite asta, va avea o surpriză. Își găsisese perechea în cele din urmă și pur și simplu refuza să creadă că Jolene n-ar fi acceptat planul destinului.

Mai refuza să creadă și că îl părăsise fără un plan ferm de acțiune. Deși poate că ar fi mormăit niște scuze istețe când ar fi greșit drumul, Jolene știa că n-are nicio urmă de simț de orientare. Dacă nu luase pe cineva s-o conducă, atunci știa că cineva se găsea în apropiere într-un loc unde *putea* ajunge. Jolene se întâlnea cu cineva și se întorcea în Anglia cu acesta.

Pentru o scurtă clipă, fu cuprins de o puternică

gelozie, apoi se calmă. Dacă Jolene avea în Anglia un bărbat pe care îl iubea, nu s-ar fi măritat niciodată cu el. De asta era sigur. Că s-ar putea întâlni cu vreun aliat englez pe care îl pomenise Harold era totuși foarte posibil. Asta ar explica sentimentul pe care îl avusese că Jolene era preocupată de ceva după ce o salvase, că ascundea ceva de el. Din nefericire, permisesese pasiunii să-l distragă. Gândul că Jolene folosisese pasiunea pe care o împărtășiseră doar pentru acel scop îl mânie și-l răni mai mult decât și-ar fi dorit. Dădu acest gând deoparte și se îndreptă spre ușă, mulțumit de felul în care toată lumea se ferea din calea lui.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Liam.

— Să mă duc să-mi iau nevasta înapoi, răspunse Sigimor.

— Nu singur, nu te duci singur.

Sigimor se uită cum membrii numeroasei sale familii se împrăștiară, grăbindu-se spre camerele lor pentru a se pregăti de plecare. Se gândi să-i ignore și să plece la drum imediat, dar apoi ridică din umeri în sinea lui. Ar fi făcut o impresie deosebită dacă ar fi apărut la locul întâlnirii lui Jolene cu o mulțime de oameni înarmați. Dacă vreun aliat sau rudă de-a ei îl urmărise pe Harold, fără îndoială că ar fi avut luptători cu el. Sigimor merse în sala mare să mănânce de dimineață, așteptându-i pe ceilalți. Totuși, n-o să aștepte prea mult. Era dispus s-o urmărească pe nevasta lui tot drumul până la porțile de la Drumwich, dar asta nu însemna că-și dorea așa ceva.

Când în sfârșit Sigimor ieși călare din Dubheidland, trebui să se întrebe dacă mai rămăsese cineva să păzească castelul. O privire atentă aruncată peste oameni îi arăta că fratele lui geamăn și cu Ranulph rămăseseră acasă, dar ceilalți zece frați ce trăiau la Dubheidland erau cu el, inclusiv Fergus cel din urmă. Aproximând rapid, bănuie că îl însoțeau aproape o duzină din verii lui și, desigur, Nanty. Când o să ajungă la nevasta lui, Sigimor își dădu seama că nu vor avea prea multă intimitate. Ce va trebui spus va trebui să aștepte până când ajungeau înapoi la Dubheidland. Avea de reglat o poliță cu nevastica lui și nu

intenționa să-și permită asta în fața a jumătate din rudele lui.

Simți cum îi apăru un nod dureros în piept. Asta făcu să-i sporească furia. Fusese atât de concentrat s-o facă pe Jolene să i se predea trup, minte și suflet, încât nu-și dăduse seama cât de mult i se predase el ei. Toate planurile lui atât de atent gândite de a fi el cel ce conduce eșuaseră jalnic. Singura lui speranță de a evita acum umilința era să se asigure că Jolene îi va fi alături în această stare de confuzie a minții și a inimii, una ce părea a fi deopotrivă încântare și chin. Cineva ar fi trebuit să-l avertizeze în legătură cu dragostea, se gândi el supărat.

Sigimor fu atât de uimit de acest gând, încât smuci tare din hățuri făcându-și calul să se dea ușor înapoi și apoi s-o ia în lături. Își potoli repede animalul și ignoră privirile uimite și curioase ale neamurilor lui. Pentru o clipă, încercă să ia în derâdere gândul ce-i trecuse prin minte, dar acesta refuză să plece, instalându-se comod așa cum adevărului îi era în obicei.

O iubea pe Jolene. Cumva îi prinsese inima cu degetele ei mici, în vreme ce el era preocupat de gândurile de a-și găsi perechea potrivită și de a-i păstra siguranța. Așa cum căutase s-o lege de el cu pasiune, ea îl prinsese într-un fel mult mai complicat și mai complet. Fusese atât de absorbit de gândul că ea era perechea lui, că ea era cea potrivita, încât nu se gândise de fapt de ce era așa. Nici nu se gândise la motivul pentru care Jolene îl putea face pe el, un bărbat experimentat, de treizeci și doi de ani să tremure și să nădușească precum un băiat neînceput. Acum că *acei* cuvânt i se cuibărise în minte, înțelegea totul. O iubea pe Jolene. Iubea o englezoaică micuță, brunetă, ce nu tremurase în fața mâniei lui, ce niciodată nu-l urma orbește, probabil nici chiar sub amenințarea unei torturi îngrozitoare și care era la fel de obraznică cum era și Ilsa, sora lui. Sigimor n-ar fi surprins dacă Dumnezeu și Ursitoarele s-ar fi tăvălit pe jos de răs în tărâmurile lor cerești. Exista, firește, doar o singură soluție la această problemă. Va trebui să-i răspundă și ea iubirii. Fusese

planul lui de la bun început s-o facă să-l iubească, dar fusese un plan bazat în principal pe părerea lui că o nevastă ar trebui să-și iubească bărbatul. Decisese că ar fi un avantaj frumos, unul ce i-ar face viața mai ușoară. Acum era o necesitate, ceva vital pentru el la fel ca apa.

Ea ținea la el, își spuse. Sigimor nu credea că mândria sau vanitatea născuse această credință. Nu putea crede că o femeie putea să-și dăruiască pasiunea atât de liber și de puternic decât dacă *chiar* ținea la bărbatul cu care era. Desigur, chiar și el putea cultiva acest sentiment până când afecțiunea devenea dragoste. Putea continua să-i mențină pasiunea fierbinte și puternică, dar se părea că nu reușise încă să-i cucerească pe deplin inima. Cuvinte dulci, complimente și dovezi de dragoste ar putea ajuta, dar nu se pricepea să facă curte așa cum trebuie, cugetă el privind-l pe Liam. Orgoliul i-ar avea de suferit dacă ar fi cerut sfaturi, dar Sigimor nu cunoștea pe nimeni altcineva mai priceput în a face curte decât Liam.

— De ce te holbezi la mine? întrebă Liam când observă privirea fixă a lui Sigimor.

— Păi, te urmăresc cu toții, nu-i așa? ridică din umeri Sigimor. Mă întrebam doar dacă știi cu adevărat unde ne duci.

— Merg pe niște urme foarte clare. Jolene îi dă băiatului niște pâine să mănânce, și copilul scapă pe jos la fel de multă pe cât mănâncă, așa după cum pot eu să văd.

Uitându-se în jos la o bucată de pâine pe care i-o arăta Liam, Sigimor mormăi:

— Bănuiesc că băiețelului îi place să vină păsărelele după pâine, spuse el, arătând cu capul înspre un punct aflat la câțiva metri mai în față unde câteva mierle scormoneau după ceva pe pământ.

— Da, asta l-ar interesa pe băiat. Liam zâmbi ușor spre Sigimor. Cu toate astea, nu cred că ăsta era motivul *pentru* care te holbai la mine. Până acum, mai pus la îndoială niciodată felul în care iau o urmă.

— Până acum, n-ai urmărit-o pe nevasta mea.

— Ah, bineînțeles, în afară de acel moment când a

fost prinsă de Harold, mormăi Liam. Își îndemnă calul să meargă ceva mai repede, apoi își dădu ochii peste cap când Sigimor veni lângă el. L-am trimis pe Nanty înainte să vadă dacă poate descoperi această întâlnire la care tu crezi că ea s-a dus.

— Bine. Sigimor înjură în sinea lui, supărat că fusese atât de afundat în propriile gânduri încât nu observase asta și nici nu o propusese el însuși.

— Dacă ai ceva de spus sau de întrebat, fă-o! E limpede că ceva te roade.

— Ar fi posibil ca nevasta mea să fi fugit?

Liam se strâmbă.

— Nu cred că *a fugit*, nu așa după cum vrei tu să zici. Cred că uităm cu toții locul copilului în toate astea. El este lordul de la Drumwich, singurul moștenitor al fratelui ei mort. Bărbatul care a vrut copilul mort voise să fure tot ceea ce de drept era al lui Reynard, iar acum e mort. Nu mai e nevoie ca băiatul să se ascundă acum în Scoția, nu-i așa? Într-adevăr asta l-ar putea costa scump.

Sigimor mormăi o înjurătură. Într-un fel, Liam avea dreptate. Deși nu uitase niciodată cu adevărat cine și ce era Reynard, se gândise prea puțin la ce trebuia să se întâmple după ce Harold fusese înfrânt. Era prea ușor să-l vadă pe Reynard doar ca pe un copil, nu ca pe stăpânul unui castel englezesc. O dată sau de două ori, se gândise la ceea ce ar trebui făcut odată ce amenințarea asupra băiatului dispăruse, dar doar superficial și în linii mari. Nu făcuse vreun plan pentru viitor. Și mai rău, nu discutase acest viitor cu Jolene. Devenise atât de preocupat se facă să fie cu totul a lui încât ignorase responsabilitatea ei față de băiat și jurământul făcut fratelui ei pe moarte să aibă grijă de fiul lui. Fusese o greșeală gravă și nu era sigur cum se repara.

Din prostie, ignorase faptul că pe Jolene o aștepta o alegere dificilă odată ce Harold era înfrânt. Avusese grijă de Reynard încă de când acesta se născuse și se vedea clar legătura dintre ei doi. Deși n-ar fi acceptată drept tutore al lui pentru că era femeie, asta nu însemna că l-ar fi părăsit

pur și simplu. În inima lui, Sigimor știa că poate își dăduse seama de toate astea. Ar fi explicat ceva din nevoia puternică pe care o simțise să încerce s-o lege de el în orice fel ar fi putut. Încercase să încline balanța în favoarea lui pentru clipa în care ea trebuia să facă o alegere. Ceea ce se temea acum Sigimor era că ea făcuse alegerea și nu-l alesese pe el.

Își închise ochii pe când o durere arzătoare îl cuprinse. Își vedea viitorul în față ca un șir de ani triști și singuratici. În ciuda mulțimii de neamuri cu care va fi mereu înconjurat, știa că se va lupta cu sentimentul de pustietate lipsită de pasiune pentru tot restul vieții.

— Sigimor?

— Da? Sigimor se uită la copaci fără să-i vadă pe când călăreau pe lângă ei.

— A trebuit să rămână cu băiatul.

— Păi da, poate. Fără îndoială că a trebuit să facă niște alegeri dificile.

— Le-a făcut.

— Nu poți fi sigur de asta.

— Nu? Dacă voia să rămână cu mine, de ce a plecat pe furiș? De ce nu mi-a spus că trebuia să se întâlnească cu cineva, să-mi ceară să merg cu ea să stabilească viitorul copilului?

Liam înjură încet.

— Nu știu. Poate că n-a vrut să te aibă în preajmă pentru că a-i fi tentat-o să rămână. Cine poate spune ce a fost în mintea și inima ei când și-a dat seama că este timpul să aleagă? Îl iubea enorm pe fratele ei, a văzut cum e omorât cu cruzime și i-a făcut un jurământ pe când el murea în chinuri. Îl iubește pe băiețel, l-a crescut de mic și era dispusă să facă orice să-l țină în siguranță. Are un soț, un bărbat care trebuie să rămână în Scoția, în vreme ce tot ce are Reynard este în Anglia.

— Și nu mă iubește. Sigimor spera să nu sune prea jalnic când rostea acel amar adevăr.

— Ah, păi cine poate spune? Ține la tine. Liam ridică mâna, împiedicându-l pe Sigimor să protesteze. O fată ca

asta nu te-ar fi lăsat s-o ademenești în căsătorie și în patul tău decât dacă simțea ceva pentru tine. Și nici n-ar fi plecat pe furiș așa. Te-ar fi privit drept în ochi și ți-ar fi spus că e vremea să se întoarcă la Drumwich cu Reynard. Dacă n-ar fi ținut la tine, n-ar fi evitat această confruntare. Nu, a făcut așa pentru că s-a temut că ai fi putut-o convinge să renunțe la ceea ce ea vedea a fi drept datoria ei, drept îndeplinirea unui jurământ făcut unui iubit frate ce trăgea să moară.

Amândoi își opriră caii văzându-l pe Nanty călărind spre ei, și Sigimor se gândi la ceea ce-i spusese Liam. Jolene nu era lașă, totuși această fugă pe ascuns avea stigmatul lașității. Mai trebuia să se gândească la noaptea de pasiune pe care o petrecuseră împreună. Existase acea atmosferă de disperare lacomă. El crezuse că era pentru că ea văzuse moartea cu ochii, dar acum se întrebă dacă nu cumva totul apăruse dintr-o nevoie de a încerca să păstreze niște amintiri prețioase. Ce nevoie ar fi avut ea de acestea, dacă doar datoria o silea să plece de lângă el? Era cumva un gând consolator, dar nu-l ajută să rezolve problema. Ea îl alesese pe băiat, și Sigimor nu era sigur că o confruntare cu ea ar fi modificat alegerea. Poate doar să-i mărească durerea lui și poate și pe a ei.

Trebuia să existe o cale mai bună, se gândi el oarecum disperat. Trebuia cumva să existe o soluție care să-i satisfacă datoria ei față de băiat și totuși să-l țină lângă el. Totuși când Nanty își opri calul în fața lor, Sigimor știa că nu i se va da ocazia să se gândească la acea soluție. Îl aștepta confruntarea.

— S-a întâlnit cu niște englezi chiar la marginea pădurii, anunță Nanty.

— Câți? întrebă Sigimor mai mult decât dispus să lupte pentru a-și recăpăta soția, dar nefiind sigur că i se va oferi opțiunea. Chiar și el știa că măcelărirea neamurilor ei nu era o cale potrivită pentru a-i face curte.

— Cam douăzeci. Toți bine înarmați, dar nu sunt o amenințare pentru Jolene sau băiat.

— Așadar, aliați sau neamuri?

— Neamuri. Cel puțin, câțiva sunt. Seamănă cumva

între ei. Părul acela negru.

— Asta trebuie că a aflat de la Harold când a ținut-o captivă. Ar explica și acțiunea ei disperată. El știa că neamurile ei au aflat în cele din urmă ce s-a întâmplat la Drumwich și au venit în ajutorul lui Jolene. Șansa lui Harold să pună mâna pe Drumwich zburase.

Nanty dădu din cap.

— N-a avut timp s-o ia de nevastă, să le dea de rezolvat o problemă și mai mare. Tot ce-i mai rămăsese era o răscumpărare, viața ei și a lui Reynard pentru a lui, sau reducerea la tăcere a singurului martor al crimelor lui pe care ceilalți l-ar putea efectiv asculta.

— Putem să ajungem la ei fără a fi văzuți?

— Da. Așa că îi poți ataca.

— Oricât de tentant ar fi, cred că nu i-ar plăcea nevestei mele, vorbi tărăgănat Sigimor făcându-i atât pe Liam, cât și pe Nanty să rânjească. Se pregătesc de plecare?

— Nu, răspunse Nanty. Se pare că se odihnesc și stau de vorbă.

Sigimor putu vedea că toată lumea aștepta ordine de la el ce să facă, dar dintr-odată deveni nesigur. S-ar părea că Jolene făcuse alegerea, datoria și dragostea față de Reynard și Drumwich primând față de a rămâne cu el. Era drept sau bine ca el să se amestece în asta? Și mai rău, dacă ar încerca să se amestece, s-ar fi expus la o umilință și mai mare, și mai dureroasă decât aceea suferită din partea mâinilor catifelate ale Barbarei? Nu multe dintre neamurile lui știau de acea situație stânjenitoare, puținii cărora le spusese păstrasera tăcerea, dar acum erau peste douăzeci de martori la aceasta.

Mândria îi zicea să spună că Jolene făcuse alegerea și apoi să plece acasă și s-o uite. Tot restul ființei lui îi spunea că nu erau șanse s-o uite vreodată. Pentru că înțelegea situația dificilă în care ea se găsea, știa că nici măcar n-ar putea să-și transforme durerea într-o furie purificatoare. Apoi, brusc, știu că dacă pleca acum se va întreba veșnic dacă renunțase la o șansă, întorsese spatele unei ocazii de

a o face să se răzgândească și de a o duce înapoi la Dubheidland. Deși se întrevedea amenințarea unei respingeri în fața tuturor, știa că n-ar putea trăi cu acea îndoială.

Trăgând adânc aer în piept pentru a-și întări hotărârea, începu să le dea ordine oamenilor lui. Cu ajutorul lui Nanty, trimise oameni în diferite direcții ce îi aduceau pe ascuns aproape de locul de întâlnire într-un cerc strâns. Le dădu ordine stricte să nu atace, să nu rănească pe nimeni decât dacă erau siliți să-și apere viețile. Sigimor nu dorea deloc să încerce a-și recupera nevasta peste trupurile neamurilor ei. Curând rămase doar cu Liam, amândoi călărind înainte spre locul unde Sigimor era încrezător că vor închide cercul Cameronilor strâns în jurul lui Jolene și al aliaților ei.

— Poate că plănuia să se întoarcă, spuse Liam.

— Nu, n-ar fi fost așa de vicleană și secretoasă dacă nu intenționa să se întoarcă în Anglia cu oamenii ăștia, răspunse Sigimor. Dacă doar plănuia să-l dea pe Reynard în grija lor, mi-ar fi spus de asta, chiar ar fi întrebat dacă puteau veni ei la Dubheidland.

— Nu pari a mai fi atât de mânios de asta.

— Ah, sunt mânios, dar știu că e atât inutil, cât și nedrept. Mi-am închis ochii la asta, nu m-am gândit la ce s-ar putea întâmpla – la ce trebuia să se întâmple – odată ce s-a rezolvat problema cu Harold. Ar fi trebuit să se facă planuri, să se discute, să se stabilească ceva. Da, ar fi trebuit să vorbească cu mine, dar prin tăcerea mea, poate că am determinat-o să creadă că nu vreau s-o ascult. Și avea dreptate să creadă asta. N-am vrut. Așa cum spui tu, fata a avut de făcut o alegere foarte dificilă.

— Da. E destul de greu pentru orice femeie să-și părăsească familia, dacă e una apropiată. Jolene a trebuit să-și părăsească și țara, s-o părăsească pentru un ținut ce n-a fost prea primitiv.

— Și să-l părăsească pe băiatul pe care l-a crescut de la naștere. Reynard e ca și fiul ei. A încercat să-l împiedice pe băiat s-o vadă ca pe mama lui, dar a și reușit? Și-a

convins propria inimă? Nu-i decât un băiețel care tocmai și-a pierdut tatăl. Poate s-o lase să-l părăsească și ea? Poate ea să reziste unei rugăminți pe care i-ar face-o el? Nu, nu e o simplă chestiune de alegere între copil și soț. Și nu sunt sigur că vreau să vină cu mine dacă este doar din cauza unui simț al datoriei, de a onora jurămintele făcute.

— Ah, bănuiesc că ar fi mai mult decât atât dacă l-a părăsit pe băiat.

— Poate, dar ar fi de ajuns s-o împiedice să regrete mai târziu? Îndeajuns să împiedice durerea de a-l fi părăsit pe băiat de a crește până când devine o mânie puternică sau un resentiment împotriva mea?

— Ah, și asta e ceva de luat în considerare. Păi, va trebui să-i spui c-o iubești.

— De ce să-i spun asta?

— Și de ce nu? E adevărul.

— N-am spus niciodată așa ceva. Sigimor nu era sigur de ce se simțea tentat să nege, doar că găsea a fi puțin neliniștitor că Liam putea recunoaște un sentiment în adâncul sufletului lui pe care el însuși abia acum îl conștientizase. Se mai întrebă cum de un astfel de bărbat aproape frumușel putea scoate cu atâta măiestrie un sunet atât de grosolan și de disprețuitor.

— E soția mea. Nimic altceva nu contează.

— Ba contează dacă vrei s-o ții lângă tine și s-o faci să fie mulțumită că se află acolo.

— Era mulțumită că era acolo, i-am ținut pe ea și pe băiat în siguranță, am avut grijă de nevoile ei materiale și am făcut dragoste cu ea până când s-a uitat cruciș.

— Păi, ce ar mai putea cere o fată? Se uită cruciș, zici? E o imagine ciudată ce ar trebui să fie alarmantă, cu toate astea, e ciudat de fascinantă. Și totuși, ești sigur că faci bine ce faci? Poate că...

— Poate că mai bine încetezi să-ți verși găleata aia de batjocură pe capul meu. Sau cel puțin dacă ai de gând să mai ajungi până la viitoarea ta zi de nume. Bineînțeles că o făceam bine. Poate că n-am făcut curte și nu m-am împerecheat cu jumătate din fetele din țară așa ca tine, dar

nu-mi lipsește nici mie îndemânarea. Fata e topită după mine.

— Da, aici nu te contrazic. Era ușor de văzut. Cu toate astea, nu poți să ții o fată lângă tine doar cu asta, vere. Orice fată istească – și amândoi știm că Jolene e mai istească decât s-ar cuveni – știe că pasiunea unui bărbat poate fi un lucru trecător, fără a avea profunzime sau un sentiment adevărat. Trebuie s-o faci să știe că are un loc în inima ta, în viața ta, nu doar în patul tău.

Sigimor știa că Liam avea dreptate, dar încă simțea nevoia să se apere.

— Ea n-a spus nimic.

— Era o englezoaică de neam nobil ce te-a luat de bărbat pe tine, un scoțian, spuse Liam. Asta spune multe. Și nu tu ești cel care trebuie să renunțe la ceva. Jolene trebuie să renunțe la Reynard și la casa ei, la țara ei natală. Trebuie să existe ceva mai mult decât desfătarea din dormitor se determine să facă asta. Trebuie să-i faci curte.

— Păi, e cam târziu pentru asta, șopti Sigimor pe când se apropiau de luminișul unde Jolene se întâlnise cu englezii.

— Niciodată nu-i prea târziu. Încă e la-ndemână. Spune-i fetei câteva cuvinte dulci.

— În fața a patruzeci de oameni și mai bine?

— Ar avea mai multă greutate dacă sunt rostite așa de deschis, în fața atâtor martori.

Asta era foarte adevărat, dar Sigimor știa că trebuia să fie foarte tare strâns cu ușa să urmeze acel sfat bun. Nu era un bărbat priceput la a rosti cuvinte dulci sau a vorbi deschis despre ce simțea. Jolene ar trebui să înțeleagă asta. Sigimor simțea nodul din piept cum se strânge când el și cu Liam își ocupară locurile în cercul Cameronilor acum format în jurul lui Jolene și al englezilor. Mai avea o singură șansă să-și păstreze soția, dar doar dacă o putea vrăji cu cuvinte blânde și dulci de dragoste – un talent pe care nu-l dobândise niciodată.

Se uită la Jolene, și toate gândurile de a o curta îi zburară din minte. Era în brațele altui bărbat, unul înalt și

chipeș. Bărbatul era brunet, ceea ce însemna că putea fi un văr, dar Harold fusese și el văr și aceea legătură de sânge nu-l împiedicase pe bărbat s-o dorească. Nu se dovedise o adevărată piedică nici în calea căsătoriei. Sigimor simți cum gelozia îl cuprinde și îl orbește cu totul în afară de dorința de a o smulge din brațele acelui bărbat.

— Cuvinte blânde, vere, murmură Liam când îl văzu pe Sigimor că descalecă.

— N-o să ții la ea.

Liam oftă.

— Ai spus că nu trebuie să omorâm niciun englez.

— N-o să-l omor. Doar o să-i rup mâinile.

Capitolul 20

— Avem oaspeți, Jolene.

Jolene se îndepărtă de trupul încordat al lui Roger și se uită în jur. Făcu ochii mari când văzu cât de complet erau înconjurați de Cameroni. Cu toții se uitau urât la ea, chiar și micul Fergus. Chiar când își dădu seama că ei nu puteau ști că Roger era vărul ei, că îmbrățișarea pe care o văzuseră era complet nevinovată, îl văzu pe Sigimor. În ciuda privirii încruntate de pe fața lui, simți cum îi tresare inima, transmițându-i că simțea plăcere doar la simpla lui vedere.

— Bărbatul acela e soțul tău? Întrebă Roger, uitându-se cum Sigimor descălecă pornind-o spre ei.

— Da, este Sir Sigimor Cameron, Lordul de la Dubheidland.

— Arată ca un taur înfuriat.

Văzând felul în care Sigimor se apropia de ei, Jolene trebui să-i dea dreptate vărului ei. Capul lui Sigimor era ușor aplecat, umerii lui lați erau ridicați și pășea spre ei cu mâinile strânse în pumni. O privire iute spre Cameroni și cei doi MacFingal arăta limpede că se așteptau la o luptă. Se mișcă repede să stea față în față cu Sigimor, trupul ei

așezat exact între el și Roger.

— Dă-te imediat la o parte, nevastă, spuse el oprindu-se în fața ei.

— Nu, nu-l poți lovi pe Roger. E vărul meu.

— Încep să cred că verii tăi sunt cu mult prea prietenoși.

Jolene își dădu seama că Sigimor era gelos și aproape icni, își ascunse repede surpriza și plăcerea, știind că n-ar fi încântat de descoperirea ei. Totuși, îi dădu speranțe că luase decizia corectă.

— Roger mă consola, nimic mai mult. E căsătorit. Ignoră sprâncenele ridicate ale lui Sigimor ce arătau că nu vedea asta drept motiv suficient să aibă încredere în bărbat. Harold știa că Roger și oamenii lui îl urmăreau, începu ea.

— Ceva ce ai omis să-mi spui. Nu puteai să pui puțin stavilă lăcomiei tale pentru mine noaptea trecută pentru a-mi spune că aveai mai multe neamuri ce se furișau prin ținut?

— Sigimor! Jolene putu simți cum roșește pe toată fața. Se uită spre MacFingalii ce hohoteau de râs, dar n-avu niciun efect asupra lor, așa că se întoarse spre Sigimor. Nu-i nevoie să fii atât de... să fii atât de necuviincios.

— Necuviincios? Mi se pare că necuviincios e să faci dragoste cu un bărbat până când nu se mai poate mișca, apoi să te streкори din patul lui înainte de răsăritul soarelui pentru a te întâlni cu douăzeci de bărbați în păduri.

— Dacă nu încetezi să vorbești de astfel de treburi, o să-l pun pe Roger să te pocnească.

— Haide, dă-i drumul! Chiar mă gândeam să-i rup mâinile când l-am văzut întâia dată cum te ținea în brațe, dar ar putea să-mi facă o oarecare plăcere doar să-l dobor la pământ. Încă simt că trebuie să bat pe cineva.

Jolene privi uimită spre soțul ei, apoi spre vărul ei.

— N-ai de gând să spui nimic?

Roger ridică din umeri.

— Chiar dacă înțeleg ce ai făcut, Jolene, mă tem că îl înțeleg și pe el. Dacă Emma a mea mi-ar fi făcut una ca

asta, nici eu n-aș fi fost prea bine dispus.

— Bărbații! Sunteți toți o apă și-un pământ. Tu... Jolene icni șocată când dintr-odată apăru Reynard și îi trase lui Sigimor una peste fluierul piciorului. Reynard! De ce ai făcut asta?

— Pentru că e rău! spuse Reynard luptându-se în strânsoarea lui Roger și uitându-se cu ochii plini de lacrimi către Sigimor care își freca absent piciorul lovit. O să mi te fure. Vreau să-i trag un picior în fund!

Sigimor se uită atent la copil, văzând furia și lacrimile. Apoi se uită spre Jolene. În ochii ei văzu atâta durere și mâhnire, încât trebui să se lupte cu dorința de a o alina. Ori judecase greșit situația și pe ea, ori ea se răzgândise în legătură cu ce avea de făcut, între momentul când părăsise patul și cel în care se întâlnise cu vărul ei. Se simți puțin vinovat de senzația de bine care îl cuprinse când se uită din nou spre Reynard. Băiatul era puțin mai mare decât un prunc, totuși i se cerea să accepte atâtea pierderi și schimbări. O privire rapidă spre fața lui Roger îi spuse că băiatul va fi bine îngrijit.

— Cred că noi trei trebuie să vorbim, spuse Sigimor, apoi se întoarse spre oamenii lui. Mai bine stați liniștiți, le spuse el, pentru că va lua ceva timp. Fără lupte cu englezii. Prinse privirea pe care cei doi MacFingal o aruncară spre Nanty și Liam și adăugă: Sau cu netoții ăștia doi. Se lăsă jos în fața lui Reynard. Acum, băiete, ai ocazia să le urezi drum bun prietenilor tăi înainte de a pleca. Cred că ar trebui să profiți.

— Și lui Nanty? Întrebă Reynard pe o voce tremurată.

— Da, omulețule, și lui Nanty.

— Vreau să-mi păstrez prietenii.

— O să ți-i păstrezi. Nu poți pierde niciodată prietenii cei buni, băiete. Da, poate că nu vor fi aproape, dar nu-i poți pierde. Dacă vreodată o să ai nevoie de ei, vor fi alături de tine. Acum, du-te și ia-ți rămas-bun! Se ridică, pe când băiatul alergă spre Nanty și se uită la Jolene. Hai, vino să discutăm! O porni spre colțul îndepărtat al luminișului.

— Cât de arogant este, murmură Jolene.

Uitându-se în jur când o luă pe Jolene de braț și îl urmă pe Sigimor, Roger spuse:

— Din ce mi-ai spus tu despre viața lui, a trebuit să fie. N-a fost tocmai ușor să se găsească stăpânul tuturor oamenilor ăstora la o vârstă tânără, mare parte din ei fiind doar nimic mai mult decât niște flăcăi. Un bărbat nu poate ține în frâu oamenii ăștia fiind blând și drăguț sau stând cu ei la o discuție amicală. Dădu din cap spre locul unde Nanty și cu Liam schimbau vorbe de duh cu cei doi MacFingal. Există un spirit nestăpânit în Cameronii ăștia. Cu toții niște oameni buni, sunt sigur, dar nu chiar împlânziți, cred eu.

Vărul ei era un bărbat perspicace, decise Jolene.

— Nu, nu chiar împlânziți, dar, da, cu toții niște oameni foarte buni.

Se încruntă la Sigimor care stătea și se uita la ei, cu brațele încrucișate pe piept. Bineînțeles, câțiva dintre ei ar putea fi împlânziți prin câteva lovituri zdravene la cap. Ignoră râsul încet al lui Roger stând față în față cu Sigimor, încrucișându-și brațele peste piept și încruntându-se la fel de tare ca și el.

— Începe cu ce ai aflat de la răposatul și neregretatul Harold, porunci Sigimor.

— Știa că Roger îl urmărea asiduu și bănuia că faptele sale reprobabile nu mai erau un secret, răspunse Jolene. Pe când eram captiva lui, unul dintre oamenii lui venise să spună că Roger voia să se vadă cu el, unde și când.

— Să se vadă cu el? Sigimor se uită înspre Roger. Aveai îndoieli în ce privește vina lui?

— Nu, răspunse Roger, dar era ruda mea de sânge. Am crezut de cuviință să audă acuzațiile împotriva lui și să-i fie permis să răspundă la ele.

— Răspunsul lui ar fi fost să încerce să te ucidă împreună cu toți oamenii tăi.

Roger încuviință.

— Niciodată n-am avut încredere în el și eram pregătit pentru o trădare. Odată ce mă ocupam de el, intenționez să te găsesc pentru că bătrânul Thomas mi-a spus cu cine fugiseră Jolene și cu Reynard.

— Nu te temeai de toți acei aliați importanți cu care se lăuda Harold?

— Nu, pentru că eu am unii și mai mari. Harold nu m-a văzut niciodată decât ca pe un baron mic, averea mea ca una mică și soția mea doar fiică de cavaler. N-a privit niciodată mai departe și asta a fost prostia lui. Filiația soției mele merge până la rege și e foarte iubită de aproape toți. Filiația mamei mele e aproape la fel de bogată în rude și putere. Am câștigat repede dreptul de a fi tutorele lui Reynard de la însuși regele. L-am cerut în clipa în care unul dintre servitorii lui Peter a sosit să-mi spună ce se întâmplase la Drumwich, la doar câteva ore după moartea lui Peter. Am sosit la Drumwich la doar o zi după ce Harold plecase în urmărirea voastră.

— Atât de aproape. Bineînțeles că, dacă am fi așteptat, eu și oamenii mei am fi atârnat în ștreang când ai fi ajuns tu. Sigimor văzu cum Jolene pălește la față și dădu din cap în tăcere, mulțumit în sinea lui de reacția ei la acea imagine. Harold n-a știut că ai fost numit tutore, nu-i așa?

— Nu, de asta voiam să negociem. Credeam că ar trebui să știe că deja pierduse orice șansă de a avea Drumwich, că nu câștiga nimic dacă le făcea rău lui Jolene și lui Reynard. Apoi trebuia să-i iau să-l duc în fața regelui pentru judecată.

— Vor fi probleme când regele vostru va afla că Harold a plătit aici pentru faptele lui?

Roger scutură din cap.

— Nu. Deși puțini se îndoiau de vinovăția lui, sabia lui nu era însângărată, ca să spun așa. Ar fi fost judecat, dar ar fi fost o chestiune complicată. Aliații lui Harold poate că n-ar fi fost egali cu ai mei, dar sunt destul de puternici încât regele ar fi trebuit să trateze asta cu mare grijă. Va fi ușurat că a scăpat de asta. Puțini vor contesta dreptul tău de a-l ucide pe omul ăsta. Te-a amenințat pe tine și pe ai tăi și ți-a luat soția. Ca tutore al lui Reynard, sunt singurul care poate spune de ce Reynard era aici și, chiar de când am plecat, am început să răspândesc povestea că asta nu schimbă cu nimic situația. Nu, problema asta s-a sfârșit aici.

Sigimor dădu din cap, apoi se uită înspre Jolene.

— Tu n-ai venit aici doar să i-l dai pe băiat, nu-i așa? Nici nu știai că a fost numit tutore. Așa că te-ai furișat de lângă soțul tău legitim ca un hoț laș. Nu te-ai gândit că poate aș fi vrut să știu că eram pe cale să-mi pierd nevasta?

Jolene făcu o grimasă în sinea ei. Remarca legată de lașitate o lovise, dar o acceptase pentru că o merita, pentru că exact așa fusese. Nu voise să-l privească drept în ochi și să-i spună planurile ei. Se temuse că ar putea-o convinge să rămână când datoria o silea să plece și îi mai era și teamă că nici măcar n-ar fi încercat s-o facă să rămână. O parte din ea sperase că o va urmări așa cum făcuse, dar nu se gândise că va schimba ceea ce avea de făcut. În loc de asta, o făcuse să se răzgândească, să-și dea seama că nu-l poate părăsi. Cu toate astea, nu era un subiect pe care ar fi vrut să-l discute în fața atâtor bărbați.

— Aveam de gând să-ți trimit vorbă când ajungeam la Drumwich, spuse ea.

— Ce amabil din partea ta, mormăi satisfăcut când ea tresări. Ce aveai de gând să faci în legătură cu mine și căsătoria noastră? Căsătoria noastră consumată și binecuvântată de către preot?

— Ei bine, pentru că sunt fiica unui conte englez, iar tu ești un lord scoțian și n-am cerut permisiunea nici uneia dintre rudele mele sau a regelui meu...

— Ar trebui să cerem anularea căsătoriei. Da, am auzit cum funcționează asta în mai multe rânduri. Nu te-ai gândit niciodată că chiar în acest moment poate că îmi porți în pântec copilul? Că o anulare l-ar marca pe acest copil drept bastard?

Nu se gândise decât acum, când Sigimor pomenise de asta, însă Jolene n-avea de gând să recunoască.

— Aș fi așteptat să fiu sigură că nu există niciun copil, înainte de a face ceva. Se întrebă de ce el arăta atât de nemulțumit de vorbele ei.

Sigimor voia s-o scuture până când îi venea mintea la cap, deși știa că niciodată nu s-ar putea lăsa convins să-i

facă vreun rău. Fiecare cuvânt pe care ea îl rostea îl lovea pe piele ca un bici cu noduri. Nu era prea sigur ce voia să audă de la ea, dar nu era redarea calmă a planurilor ei de a-l înlătura de lângă ea. Nu-i dăduse nici măcar vreun indiciu real că se răzgândise. El și cu Jolene trebuiau să aibă o discuție serioasă, poate chiar o ceartă zdravănă sau două pentru a lămuri lucrurile între ei. Cu toate astea, se uită în jur la toți bărbații aflați în lumină, ai lui și ai lui Roger, și știu că aici nu era locul pentru o astfel de discuție. Problema era că el trebuia să știe ce hotărâse ea. Își frecă bărbia, încercând să se gândească la un mod de a o întreba dacă intenționa să rămână cu el, fără a-și etala propriile sentimente, așa confuze și intense cum erau.

— Jolene tocmai își lua rămas-bun când ai sosit, spuse Roger, ignorând durerosul ghiont în coaste pe care i-l dădu Jolene cu cotul. Regele nu va fi mulțumit că o moștenitoare englezoaică s-a măritat cu un lord scoțian, dar eu voi jura că această căsătorie a fost aprobată de către fratele ei, așa cum cred că ar fi fost. La urma urmei, i-ai salvat viața surorii lui și a singurului său copil, moștenitorul lui. O să țin în păstrare moșiile ei cu excepția unui mic castel din Scoția lăsat ei de către o mătușă din partea mamei. Pe acela îl poți pretinde în mod deschis. Zâmbi scurt văzând surpriza pe care Sigimor nu și-o putu ascunde. Înainte ca regele să poată născoci un mod de a-i confisca averea, o să-ți trimit bunurile și zestrea ei pe același drum pe care am venit și eu aici – predate în siguranță de la unul din prietenii sau neamurile tale la altul. Sau dacă preferi, le-aș putea trimite la castelul ei scoțian și tu ai putea trimite oamenii să le ia de acolo.

Deși Sigimor bănuise că Jolene avea o zestre foarte bună, nu anticipase să câștige nimic din ea. Era un mare avantaj și ar fi fost prost să-l ignore. Mai văzu că o discuție cu Roger privitoare la zestrea ei era un mod bun de a evita o discuție cu ea. Ea se înapoia la Dubheidland cu el. Asta era de ajuns pentru moment.

— Cred că trebuie să discutăm înainte să pleci, îi spuse el lui Roger și îi făcu semn lui Liam să vină lângă el.

Dacă putem găsi ceva de scris, flăcăul ăsta scrie foarte frumos și citeț. Când Roger dădu din cap, Sigimor se uită înspre Jolene. Noi o să vorbim când o să ne întoarcem la Dubheidland doar dacă nu vrei să ne dăm frâu liber gândurilor în fața oamenilor ăstora. Când ea clătină din cap, el încuviință și se duse lângă Liam și Roger.

Jolene îi privi pe cei trei bărbați ce luară ceva de scris, apoi se așezară pe niște stânci mari în partea cealaltă a luminișului. Pentru scurt timp, se gândi la felul în care zestrea ei captase atenția soțului ei, apoi se certă zdravăn pentru astfel de prostii. Surpriza lui Sigimor fusese sinceră. Poate că nu se însurase cu ea din dragoste, dar cu siguranță că nu se însurase pentru un câștig. Mai știa că va folosi cu cap averea pe care i-o aducea ea. Cu atâtea rude pe care le întreținea, putea face mult bine. Jolene mai era sigură că fiecare copil cu care ar putea fi binecuvântați va fi bine întreținut. Nu se putea cere o mai bună folosire a zestrei ei. Harold și oamenii lui doar s-ar fi îmbogățit.

Își întoarse gândurile la ceea ce Sigimor ar vrea să discute odată ce se înapoiau la Dubheidland. Probabil că avea să suporte o predică. Având în vedere tendința lui de a se referi la momentele lor intime pline de pasiune, spera ca predica să-i fie ținută între patru ochi. Era deja îngrozitor că probabil Roger o credea vreun sucub³ turbat, așa cum credeau mulți din oamenii lui, și oricine ar fi auzit când Sigimor vorbise prima dată cu ea și cu Roger. Pur și simplu, Jolene nu-și putea închipui despre ce voia el să vorbească și nici nu dorea asta. Ar fi simplu să se surprindă dorind sau chiar așteptând absurd niște cuvinte drăgăstoase. I-ar fi frânt inima dacă nu le-ar fi auzit, și doar ea ar fi fost de vină.

Îi scăpă un oftat adânc uitându-se la Fergus și Reynard cum se îndreptau spre ea. Fergus încă arăta supărat pe ea, o expresie ce îl făcea să semene și mai mult cu Sigimor. Reynard arăta pierdut și mâhnit, ceea ce îi trezi la viață propria durere. Când el alergă spre ea, îl luă în brațe și îl strânse la piept pentru o clipă. Când va pleca cu

³ Demon feminin ce se unește sexual cu un strigoi (n.tr.)

Roger, îl va vedea rar, sau chiar deloc și asta făcu să i se strângă inima de durerea pierderii.

Era așa o alegere dificilă, totuși știa că alesese bine. Roger și cu Emma îi vor dăruia lui Reynard toată dragostea și îndrumarea de care avea nevoie. Mai aveau și puterea de a-i ține în siguranță pe el și moștenirea lui până când va deveni major pentru a prelua conducerea. Deși o irita să recunoască asta, Reynard și Drumwich aveau nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ei, și singurul pe care îl voia nu putea domni peste pământurile unui conte englez, nici dacă el și-ar fi dorit asta.

— Trebuie să vii acasă cu mine, murmură Reynard când Jolene se așează pe pământ și el se așează în poala ei.

— Nu poate, spuse Fergus așezându-se în fața lor. E nevastă acum. E nevasta lui Sigimor. Nevestele trebuie să stea cu bărbații lor. Se încruntă la ea. Ea doar a uitat rânduiala asta pentru puțin timp.

— Poate că așa putea sta și eu, spuse Reynard.

— Păi, vezi tu, noi n-am zice nu, dar nu poți. Ești lord. Trebuie să mergi la Drumwich și să fii conte.

— Nu vreau să fiu conte.

— Nu prea ai de ales. Ai fost născut să fii conte. Asta a vrut tăicuțul tău pentru tine. Ești moștenitor. E o mare răspundere. Mare parte dintre noi nu ajungem să fim moștenitori. E ceva de care să fii mândru.

Când Reynard se uită spre ea, Jolene încuviință.

— Tatăl tău s-ar aștepta ca tu să faci tot posibilul să te îngrijești de moșiile și de oamenii lui. Acum sunt moșiile și oamenii tăi. Roger și cu Emma o să vină la Drumwich să locuiască cu tine. O să te iubească și o să te învețe cum să fii un bun conte, unul care să-l facă mândru pe tatăl tău.

— Tu nu mă mai poți iubi?

Ea îl sărută pe obraz și îl mângâie pe păr.

— Te voi iubi întotdeauna. Doar că nu pot fi împreună cu tine. Cu toate astea, să nu uiți niciodată că mătușa ta te iubește foarte tare și te va păstra întotdeauna în inima ei.

— Nu îți pot pierde iubirea exact cum spune Sigimor că nu pot pierde un bun prieten.

— Chiar așa e. Și dacă vreodată ai nevoie de mine, voi fi alături de tine. Întotdeauna.

Jolene îl strânse la piept pe nepotul ei pe când el ofta și încerca să-și șteargă lacrimile de pe obraz. Era aproape dureros să-și rețină lacrimile, dar ea se sili să nu plângă. Nu știa cât de multe înțelegea Reynard, dar știa că era cel mai bine să rămână calmă încercând să-i explice cum stau lucrurile. Uitându-se înspre Liam, Roger și Sigimor, spera că își vor termina curând treburile. O să-i frângă inima să plece de lângă Reynard, dar știa că despărțirea urma curând. Durerea și lacrimile nu mai puteau fi stăpânite pentru multă vreme.

*

— O să ai mare grijă de băiat, da? îl întrebă Sigimor pe Roger înfășurând unul din aranjamentele de căsătorie pe care amândoi le semnaseră și înmânându-l lui Liam.

— Da, răspunse Roger. Eu și Emma n-am fost binecuvântați cu copii, deși ne-am dorit din tot sufletul un copil. Reynard va fi copilul nostru. Soția mea este deja la Drumwich așteptându-l. Și în calitate de membru al familiei Gerard, e de datoria mea să am grijă ca băiatul să crească, să facă cinste numelui și să aibă grijă de domeniul familiei.

— Și că n-o s-o urască pe mătușa lui pentru că l-a părăsit așa? întrebă Sigimor încet uitându-se cum Jolene îl îmbrățișa pe Reynard.

— Niciodată. Nu i se va permite niciodată să uite tot ce a făcut ea pentru el, tot ce a riscat sau cum l-a iubit. Sau ce au făcut Cameronii pentru el. O să ai o proprietate la hotarele cu Anglia ce nu va fi primejdioasă pentru scoțieni.

— Și dacă o să ai un copil al tău?

— Suntem căsătoriți de zece ani, pe când ea nu avea decât cincisprezece ani, iar eu șaptesprezece, și sămânța mea n-a prins niciodată rod. Eram mulțumiți, dar știu că soția mea e foarte dornică să fie mama acelui băiețel.

— Sunteți amândoi încă tineri. Poate că o să aveți un băiat. Câteodată mă gândesc că poate sămânța e slabă sau

fata n-are decât unul sau doi copii în ea. Părinții nătărăului ăstuia frumușel, arată el spre Liam, erau căsătoriți de aproape douăzeci de ani când l-au avut pe el, în vreme ce tata a făcut cincisprezece. Nătărăul ăla bătrân de MacFingal e unchiul meu și a prăsit o armată. Mama lui Liam era sora amândurora, dar n-a avut decât doi copii când era mai înaintată în vârstă. Sigimor se ridică în picioare la fel ca și Roger și îl bătu pe bărbat pe umăr. Nu putem ști planul lui Dumnezeu hărăzit nouă.

— Adevărat. Totuși, nu cred că o să-i spun nevastei mele părerea ta. Ar fi crud să-i trezesc speranțele.

— Da. Mai bine că s-a împăcat cu gândul ăsta. Mama lui Liam a acceptat foarte greu lipsa unui copil. Foarte greu.

Roger zâmbi ușor când întrebă:

— Cât de greu?

— L-au trebuit cam douăzeci de ani să renunțe. Dădu din cap când Roger făcu ochii mari. Capricioasă mai e și soarta asta.

— S-ar părea că așa e. Dar să nu-ți faci griji de Reynard. L-am iubit pe Peter ca pe un frate. Roger se uită înspre Reynard. O să fie într-adevăr foarte ușor să-l iubesc pe fiul lui. Și soția mea are o inimă foarte mare.

Sigimor oftă din greu uitându-se la Jolene.

— La fel are și fata asta și e sigur că despărțirea o să i-o frângă. Da, în special pentru că trebuie să știe că nu-s șanse prea mari să-l mai vadă pe băiat vreodată.

— Poate că nu. Totuși, proprietatea pe care o ai acum nu-i așa de departe de hotare. Dacă nu suntem în război, s-ar putea aranja o vizită din când în când. E ceva la care ne putem gândi amândoi.

— Adevărat. Însă n-o să-i promit așa ceva până când n-o să avem un plan solid. Cel mai bine e să-i lăsăm pe amândoi să se obișnuiască cu despărțirea, sau durerea asta va fi resimțită după fiecare vizită. Se uită la Roger. Spui că ea s-a decis deja să se întoarcă la Dubheidland?

— Da. Hotărârea asta a luat-o la puțin timp după ce a sosit aici. Sincer, am încercat foarte tare s-o fac să se răzgândească. Roger răspunse cu un rânjel încruntării lui

Sigimor. E o partidă bună și regele nu va fi mulțumit că a pierdut ocazia de a-i aranja o căsătorie. Mi s-a acordat tutela lui Reynard, dar regele a ezitat s-o plaseze pe Jolene în grija mea. Îi place să-i răsplătească pe oamenii loiali cu moștenitoare orfane drept mirese și nu sunt prea multe din astea.

— Ești sigur că regele vostru nu va protesta acuzând o înșelăciune și apoi să încerce s-o ia înapoi?

— Foarte sigur. Dacă pare doar a lua în considerare asta, o să-i spun că lordul ei scoțian s-a culcat atât de bine cu ea, încât acum e însărcinată. Roger îi aruncă un zâmbet de scuză lui Sigimor. Niciun englez n-ar mai dori-o acum.

— Da, ei știu că n-ar face față unei comparații ce desigur că s-ar face. Nu băgă în seamă protestul îngăimat de Roger și o porni spre Jolene. Mai bine s-o iau pe față acasă și să încep a lucra la copilul ăla. N-aș vrea să te facă cineva mincinos.

— Ce amabil ești, mormăi Roger încruntându-se la Liam ce rânjea, apoi îl urmă pe Sigimor.

Jolene îi văzu pe Sigimor și pe Roger cum traversau luminișul venind înspre ea și Reynard. Îl puse pe Reynard jos și se ridică. O surprinse puțin când Fergus se urni din loc și se apropie de ea. Se întrebă dacă se gândise să se interpună între ea și mânia lui Sigimor sau îi amintea îndrăzneț lui Roger de pretenția Cameronilor la ea, apoi decise că probabil era puțin din amândouă.

O privire iute în jurul luminișului îi arată că ceilalți Cameroni se aflau deja lângă cai și se adunau în spatele ei, cu toții fiind cu ochii pe Roger și pe oamenii lui. Surprinzându-i privirea, câteva dintre neamurile lui Sigimor rânjiră și îi făcură cu ochiul. Își dădu seama că o considerau cu toții drept una de-a lor. Această manifestare unită de posesie o încuraja într-un fel. Nu era sigură dacă era cu adevărat nevoie de ea și habar n-avea exact ce simțea soțul ei față de ea, dar era evident considerată ca făcând parte acum din clanul lor, parte din familie.

Sigimor îi luă desaga cu lucruri și un cal pentru ea pe când ea mai schimba câteva cuvinte cu Roger. O puse să

semneze câteva acte, inclusiv unul ce spunea că acceptase de bunăvoie soțul pe care i-l alesese fratele ei. Era o minciună, dar nu ezită să semneze. Nu numai că simplifică lucrurile pentru Roger, în special dacă regele era deranjat de căsătorie, dar Jolene simțea că fratele ei ar fi fost de acord.

Apoi își luă rămas-bun de la Reynard. Buzele îi tremurau și ochii îi erau plini de lacrimi, dar nu plânse și nu se agită. Ea era atât de mândră de el. Și Peter ar fi fost, se gândi ea, și trebui să-și înăbușe un val neașteptat de durere încă vie. Dându-i nepotului ei o ultimă sărutare, îl puse în brațele lui Roger. În ochii vărului ei se citea simpatie, dar și o urmă de posesie prin felul în care îl ținea pe Reynard. Îl va iubi pe băiat și îl va crește să fie un bărbat bun și onorabil. Jolene se simțea întrucâtva consolată de asta.

După ce Sigimor își luă rămas-bun de la Roger și de la băiat, o ajută să încalece, apoi îi conduse pe drumul de întoarcere la Dubheidland. Jolene se uită înapoi doar o dată să vadă cum Roger îl liniștea pe Reynard. Își întoarse privirea repede în direcția Dubheidland, înfrângându-și dorința de a se grăbi să ajungă lângă băiat pentru a-l liniști ea însăși. Va accepta această despărțire cu o demnitate ce îi va face pe strămoșii ei să fie mândri. Familia Gerard era puternică, neînfricată și capabilă să accepte curajoasă loviturile pe care i le rezervaseră viața și soarta.

Capitolul 21

Plânsese tot drumul spre casă, țipase, se smiorcăise și se tânguise ca un prunc. În cele din urmă, Sigimor o pusesse în fața lui pe cal, mormăind că sigur o să cadă din șa și o să-și spargă capul. Pe când ajunseră la Dubheidland, plânsese până când o lăsasera puterile și trebuise să fie pusă în pat ca un copil. Jolene scutură din cap, cu totul scârbită de ea însăși. Se alesese praful de demnitatea și

tăria ei sufletească.

Luându-și pânza rece și udă pe care și-o pusese peste ochi, îi cercetă în oglindă.

Nu mai arătau așa de roșii și umflați cum erau când se trezise prima dată. Apa cu levănțică o ajutase să aline și să vindece stricăciunile pe care câteva ore de somn nu reușiseră să le îndepărteze. Cu toate astea, adâncă durere de care fusese copleșită o făcea să se simtă puțin rănită în toată ființa ei. Singurul lucru bun pe care îl putuse găsi într-asa o totală lipsă de control era că evitase o confruntare cu Sigimor.

Pe de altă parte, cugetă ea pe când se uita pentru ultima dată la rochie să fie sigură că o îmbrăcase așa cum trebuie și era complet încheiată, poate că această confruntare nu putea fi evitată. Totul depindea de cât de furios era Sigimor pe ce făcuse ea. Pentru o scurtă clipă, se gândi să pretexteze o durere de cap sau ceva asemănător și să renunțe la cina din sala mare.

— Nu, spuse ea, și ieși din dormitor, acum nu e momentul unei lașități.

Pe când Jolene se îndreptă spre sala mare, își înțepeni spinarea aducându-și aminte că îl alesese pe acest bărbat. Se îndepărtase pentru el de familie, de casă și de țara ei fără vreo asigurare că le va mai vedea vreodată. Cu siguranță că asta era de ajuns să aline orice jignire sau mândrie rănită cauzate de felul în care îl părăsise. Poate că avea dreptul să fie supărat de riscul pe care ea și-l asumase plecând de una singură, dar asta era tot.

Oprindu-se în fața intrării în sala mare, Jolene recunoscă în sinea ei că furia lui cauzată de plecarea ei nu era ceea ce o făcea cu adevărat să ezite a da ochii cu el. Se temea că el nu va înțelege ce însemna alegerea ei, sau dacă înțelegea, n-o recunoștea ca atare. Posibilitatea ca totul să revină la ceea ce era înainte, o căsătorie în care el o trata cu respect și bunătate și îi dăruia pasiune, dar nimic mai mult, o făcea să ezite a sta față în față cu el. Avea nevoie de mult mai mult de la bărbat. Era șansa, speranța oarbă de a obține acel *mai mult* ce o făcuse să decidă a

rămâne cu el. Dacă nu vedea alegerea ei drept declarația care era de fapt sau dacă nu voia s-o vadă, se temea că va începe să creadă că făcuse într-adevăr o alegere foarte proastă.

Atingerea unei mâini pe braț o sperie scoțând-o din gândurile ei și, uitându-se, îl văzu pe Fergus lângă ea. În ochi avea o privire îngrijorată și o strângea tare de mână. Jolene înțelese că el se întreba dacă va încerca să fugă din nou. Apoi își dădu seama că poate Sigimor căpătase și el acea neîncredere din cauza felului în care îl părăsise. Dacă așa stăteau lucrurile, mândria bărbatului va fi greu încercată de fiecare dată când îl cuprindea acea îndoială. Era o consecință la care nu se gândise.

— Încă arăți puțin palidă și vătămată, spuse Fergus.

— Mă simt puțin palidă și vătămată, dar o să-mi revin, răspunse ea permițându-i s-o conducă spre locul ei lângă Sigimor.

— Vărul tău o să se îngrijească foarte bine de Reynard. O să aibă o familie și se va întoarce în casa unde s-a născut.

— Așa e și, dacă aș ști că aș putea să-l văd acolo ori de câte ori aș dori, n-aș fi așa de mâhnită, dar o să treacă. Mai bine că l-am dat de bunăvoie unui om în care am încredere că o să-l iubească și că o să aibă grijă de el decât să mi-l ia regele și curtea și să-l dea cuiva la alegerea lor. E cum nu se poate mai bine că Roger a fost atât alegerea mea, cât și a regelui.

Sigimor se uită la fratele lui cel mai mic cum o conducea pe Jolene lângă el. Arăta mai fragilă decât cum era înainte. Bănuise că acea prăbușire alarmantă a ei în oarba suferință fusese nu doar din cauza pierderii băiatului, ci și din cauza pierderii fratelui ei. Exista o mare șansă să nu-l fi jelit așa cum trebuie pe Peter pentru că fusese imediat prinsă în lupta împotriva lui Harold și nevoia de a-l apăra pe Reynard. Odată ce fusese sigur că nu se va îmbolnăvi, el o lăsase cu durerea ei, dar asta însemnase că nu avusese nicio șansă să-și potolească mânia. Încă o simțea ca pe un nod tare în piept. Văzând cât de palidă era,

nu mai era sigur dacă ar fi putut îndura să-i mai asculte nemulțumirile și simți că nodul din piept se strânge.

O privire rapidă spre neamurile lui când Jolene se așează, îi spuse lui Sigimor că n-ar fi de acord să-și verse mânia asupra ei. Cu toții aveau o față îngrijorată și plină de compasiune uitându-se spre ea. Spre el aruncau priviri de avertizare. Era clar că la un moment dat în zilele din urmă, Jolene își câștigase un loc în inimile lor. Deși era ceva foarte bun, nu se putea spune același lucru și despre faptul că asta îi făcea să creadă că aveau un cuvânt de spus în legătură cu felul în care el se purta cu nevasta lui. Interesul lor în bunăstarea lui Jolene, ca și implicarea lor în urmărirea ei însemnau și că orice s-a întâmplat între el și soția lui nu va fi probabil o problemă personală, așa cum își dorea el să fie.

Își sorbi berea și o privi cum mănâncă. Se bucură să vadă că pofta de mâncare nu o părăsise, dar privirile îngrijorate pe care i le arunca din când în când îi spuneau că mânia îi era ușor de văzut. Cu toate astea, Sigimor spera că nesiguranța pe care o simțea acum nu era atât de vizibilă. Când văzu că pe fața ei începu să apară supărare, se simți de fapt ușurat. Asta era ceva cu care se putea descurca. Supărarea ei crescândă îi aduse și o roșeață în obraji, făcând-o să arate mai puțin fragilă.

— Deci ai de gând doar să stai și să clocești gânduri? Întrebă Jolene în cele din urmă, nemaiputând îndura să fie privită în tăcere.

— Nu clocesc nimic, răspunse el cu calm, văzând că asta o supără și mai tare.

— Doar stai acolo, tăcut și te uiți la mine. Dacă asta nu înseamnă să clocești, înseamnă să stai morocănos.

— Poate că doar mă întreb dacă o să încerci să o ștergi din nou. Ah, dar nu, spuse el repede, reducând la tăcere orice ar fi vrut ea să spună, îți place să păstrezi plecările astea pe ascuns după ce l-ai secătuit de puteri pe bietul tău bărbat și l-ai lăsat într-o fericită și oarbă amorțeală.

Sigimor aproape că zâmbi, văzând roșeața intensă

care îi colora obrazii. Bâiguia și se foia pe scaun, atât de mânioasă era. Asta era bine. La asta putea răspunde ușor chiar și în fața rudelor lui, unii arătând de parcă se gândeau să-i pună căluș în gură. Totuși, n-avea de gând să se oprească acum, nu când ea începea să fie cuprinsă de o așa de simpatică furie. Exista ocazia să se limpezească apele acum și el intenționa să profite din plin de ea.

Își mai luă o porție de tocană de iepure.

— Acum, dacă stau să mă gândesc, mai bine să mănânc mai mult. Dacă în cap îți mișună ceva gânduri viclene, o să am nevoie de toată puterea mea în seara asta. Cel puțin aș putea să-mi revin după lăcomia cu care te folosești de mine înainte de a ajunge prea departe. Sau răătăcită de tot. Făcu ochii mari la blestemul pe care ea îl aruncă sărind în picioare, crezând că va trebui să vorbească cu neamurile lui să-și măsoare cuvintele. Pleci de la masă așa de devreme? Nu crezi că ar trebui să mai mănânci ceva? Felul în care încerci să-l împiedici pe un bărbat să ghicească ce șmecherie o să mai încerci cere putere, nu crezi?

— Ești cel mai imposibil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Arogant, grosolan...

— Dacă am atâtea defecte, de ce te-ai mai întors aici?

— Pentru că nu sunt întreagă la minte, sunt nebună de legat și mi-am pierdut și bruma de minte cu care m-am născut. Nu există vreo altă explicație de ce iubesc un astfel de bătăran dificil și fără de minte! Dându-și seama de ce tocmai spusese, Jolene scoase un țipăt înăbușit, înșfăcă farfuria cu tocană pe care Sigimor și-o pusese în față și i-o răsturnă pe cap. Ah! Blestemat să fii, acum, ia uite ce mai împins să fac! Odinioară eram bine educată!

Sigimor clipi dându-și la o parte tocana ce-i curgea din ochi și se uită cum soția lui iese în fugă din sală. Era bucuros că o luase spre scările ce duceau la dormitoare și nu spre ușile ce duceau spre ieșirea din castel. Bineînțeles, s-ar putea să găsească ușa dormitorului ferecată, se gândi el pe când bătrâna Nancy și Fergus încercau să-i curețe tocana din păr și de pe față. O scurtă privire încruntată spre

bătrâna Nancy și Fergus nu făcu nimic pentru a le șterge rânjetul de pe față, dar decise să nu le bage deocamdată în seamă obrăznicia. Trebuia să hotărască ce să facă în continuare.

— Ai de gând să stai în continuare tot aici? întrebă Somerled, cu un râs prost ascuns ce-i tremura în voce.

— Ar putea fi mai înțelept, ba chiar mai sigur, răspunse Sigimor făcându-le semn să plece bătrânei Nancy și lui Fergus. Există o grămadă de arme ascuțite în dormitorul meu. Dintr-odată rânji, cuvintele pe care ea le spusese la urmă cuibărindu-i-se ferm în inimă și minte. Mă iubește.

— Da, și poate că are dreptate să se întrebe dacă-i întregă la minte spunând asta. Ți-a mai spus bădăran dificil și fără de minte și mulți dintre noi am fi înclinați să fim de acord cu asta, dacă nu te duci după ea. Repede.

— Te-ai răzgândit în ce-o privește, nu-i așa? Cu puțin timp în urmă, nu erai deloc mulțumit de căsătoria mea.

— Nu-i iubesc pe englezi și e supărător că te-ai însurat cu una, chiar dacă pare a fi o fată bună. Nu mi-au plăcut nici motivele *pentru care* te-ai însurat cu ea – pentru a o proteja și pentru că o doreai. N-a trecut multă vreme până când să mă gândesc că aici era ceva mai mult, dar amândoi păreți a nu fi în stare sau nu vreți să vedeți asta cu ochii voștri. Păi acum s-a dovedit că am dreptate. Șșt, am știut cu siguranță când s-a întors cu tine. A renunțat la mult ca să rămână cu tine.

— Da, așa a făcut, spuse Sigimor ridicându-se în picioare și oftând ușor auzind cum bucăți de tocană cădeau pe dușumea. Trebuie mai întâi să mă spăl și să mă schimb. Nu vreau să pun tocană de iepure peste nevastă și pe așternuturi. Ignoră mormăielile familiei lui îndreptându-se spre ușă.

— Ar trebui să-i faci curte fetei, strigă Somerled.

— Să-i șoptești niște cuvinte dulci, ți-pă Liam.

— Da, da, spuse Sigimor făcând spre ei un semn nepăsător cu mâna și ieșind din sala mare. Și unde credeți voi că o să ne ducă toate astea, ei? O să iau cu împrumut

niște haine de-ale tale, Somerled, strigă el peste umăr, apoi când simți că nu-l mai putea vedea nimeni, o luă la fugă sus pe scări, sărind câte două deodată.

*

Jolene se uită la Sigimor când acesta intră în dormitor și se întrebă de ce nu zăvorâse ușa. Pentru o clipă, fu deranjată de cât timp îi trebuise să vină la ea, dar apoi observă că își schimbase hainele și părul îi era umed. Reamintindu-și de ce trebuise să se spele, se întoarse să se uite pe fereastră, în speranța că va ascunde roșeața care îi invadase obraji.

Îl simți cum vine în spatele ei și se încordă. Într-o clipă de mânie își dezvăluise sufletul, nu numai față de el, ci față de toți ceilalți înghesuiți în sala mare. Fusesse acela momentul de tandrețe pe care îl visase mereu? Schimbul blând de cuvinte drăgăstoase și jurăminte de dăruire? Nu, îi aruncase vorbe grele și îi turnase tocană pe cap. Jolene se întrebă cât timp va trebui să se ascundă în dormitor până când acel incident umilitor va fi uitat. Se strâmbă în sinea ei, bănuind că îl va mai auzi pomenit și când va fi bătrână și căruntă. Acceptă, Jolene, își spuse ea fără tragere de inimă, va fi probabil prima istorisire spusă la praznicul tău de înmormântare.

Când Sigimor ajunsese lângă ea și își puse mâinile peste ale ei ce se sprijineau de pervazul de piatră al ferestrei, ea se încruntă. Putea să-i simtă căldura pe tot spatele. Un firisor de căldură începu să i se înfășoare în corp și aproape că înjură. Putea să-i stârnească pasiunea chiar și când era cuprinsă de stânjeneală și voia să-l pocnească în cap cu o bâtă. Jolene putea doar să spere că el nu știa cât de complet prinsă în capcană era, cu toată declarația ei de dragoste.

Sigimor o sărută pe creștetul capului și se sili să găsească ceva de spus. Spre mirarea lui, se auzi spunând:

— Așadar, mă iubești, nu-i așa? Putea auzi aproape întreaga sa familie cum mormăie dezgustată.

Jolene se gândi foarte serios să se întoarcă și să ieși pocnească prea iubitul soț exact în nasul cel arătos. Apoi oftă. O spusese. Tare și limpede. N-avea sens să nege. Cel puțin, se gândi ea supărată, exista o mulțime de martori pe care îi putea întreba să verifice.

— Da, asta am spus, răspunse ea. De asta sunt aici, în loc să călăresc spre Drumwich cu Reynard și Roger.

Pe el îl surprinse că ea recunoscuse atât de ușor, nu încercase să-și ia vorbele înapoi pentru că era atât de supărată pe el. Totuși, în vocea ei se putea auzi o tristețe, ca și cum voia să nu fi fost adevărat. Sigimor socoti că putea înțelege asta. Dragostea ei pentru el o costase scump, și el îi dăduse puțin în schimb, în afară de pasiune și, în privința asta, Liam avea dreptate. Jolene avusese înțelepciunea să știe că pasiunea unui bărbat putea fi ceva foarte superficial, clădit pe nimic altceva decât dorința de împerechere. Mai era și foarte inocentă pentru a-și putea da seama de diferența între niște împerecheri fără noimă și pasiunea pe care ei doi o împărtășeau. Nici nu era ceva ce el să-i poată explica. Poate că nu era curtezanul seducător care era Liam, dar chiar și el știa diferența dintre adevărata pasiune și împerecherile deșarte, pentru că el însuși se dedase destul de mult la așa ceva. În special nu când ea tocmai mărturisise că îl iubește.

Știa că trebuia să spună ceva. Nu putea continua să rămână acolo ca un idiot, desfătându-se cu faptul că ea îl iubea. Cuvinte dulci, își spuse și se strâmbă. Cu toate că își scormoni mintea, Sigimor nu putu găsi nimic cu excepția unor complimente stângace și banale. Se decise că trebuia să facă dragoste cu ea. Cu pasiunea ce-i înfierbânta sângele, era sigur că va putea găsi câteva din cuvintele alea dulci de dragoste pe care ea avea nevoie să le audă. Își lunecă mâinile pe brațele ei până când o apucă de umeri, apoi o întoarse până când stătu cu fața la el.

— Dacă mă iubești, de ce ai plecat? Întrebă el începând să-i desfacă rochia, bucuros când ea nu se împotrivi în afară că se încruntă.

Jolene se uită la el cum o dezbrăca. În cap i se

învârteau o duzină de cuvinte de scuză, dar le dădu pe toate deoparte. Abia întorsese spatele familiei, casei și țării ei pentru acest bărbat. Venise timpul adevărului. Poate dacă știa exact ce se petrecea în mintea ei, i-ar fi dat o idee de ce era într-a lui. Cel puțin, ar putea descoperi cât de tare trebuia să se străduiască să-i câștige ceea ce avea atât de disperată nevoie – dragostea lui.

— Credeam că pot s-o fac, că puteam să-mi onorez jurământul dat lui Peter, să am grijă de Reynard. Nu voiam să plec, dar până când nu m-am confruntat cu alegerea, nu mi-am dat seama că nu *puteam* să plec. Presupun că vrei să mă duci în pat acum, spuse ea când el termină s-o dezbrace.

— Da, așa vreau, răspunse el începând să se dezbrace și el.

Ea se uită la el, simțind cum dorința i se stârnește cu fiecare din veșmintele pe care și le scotea. Era un bărbat atât de chipeș, mare, puternic și foarte, foarte viril, cugetă ea, pe când el termină să se dezbrace, arătând că e mai mult decât pregătit să se desfete cu pasiunea pe care o împărtășeau. Jolene se gândi că ar trebui să se simtă flatată că îi putea stârni dorința atât de mult și așa se și simțea, dar pentru ea nu mai era de ajuns. Nu era sigură dacă fusese vreodată. Știa că nu trebuia să-i întoarcă spatele, dar tânjea după inima lui. De fapt se temea că însăși această magnifică pasiune va începe să se stingă dacă nu ajungeau să fie legați într-un alt fel, mai profund. Doar acest gând o făcu să se agațe de el când o duse înspre pat.

— Ah, nevastă, ești atât de frumoasă, murmură el pe gura ei și apoi o sărută.

Jolene îl luă de gât și se dăruie sărutului, voind să simtă trupul lui apăsător de al ei. De-acum încolo, nu-și va mai ascunde sentimentele față de el. Îl va iubi atât de tare încât, într-o zi, el se va trezi c-o iubește și el pe ea. Poate că era un vis nebunesc, dar o să se agațe de el pentru moment.

— N-am fost bucuros să mă trezesc și să văd că m-ai părăsit, spuse Sigimor marcându-și cu săruturi drumul spre

sânii ei. Aveam de gând să te urmăresc tot drumul până la porțile din Drumwich dacă era nevoie, să iau înapoi ce-mi furaseși.

Gâfâind încet pe când el îi lingeă vârfurile întărite ale sânilor, Jolene se sili să vorbească clar:

— Nu ți-am furat nimic.

— Da, da. Îi supse fără grabă fiecare sân, apoi își săltă capul să studieze cu satisfacție rezultatele. Mi-ai luat de lângă mine frumusețile astea albe, ai plecat cu sfârcurile astea dulci și trandafirii ce îmi dau atâta plăcere.

— Îmi pare foarte rău că nu le-am putut lăsa pe pernă să te bucuri de ele după pofta inimii. Jolene bănuia că răgușeala gâfâită a vocii ei diminua sarcasmul ascuțit al vorbelor.

Sigimor rânji pentru scurt timp pe pielea ei când o sărută în jos spre abdomenul neted și catifelat. Limba ei ascuțită era unul dintre lucrurile pe care el le iubea la ea, dar nu credea că va recunoaște asta. Îi puse mâna pe abdomen, imaginându-și cum crește cu copilul lui.

— Și pântecul ăsta frumos și alb în care poate că sămânța mea a și prins rod. Îi sărută abdomenul și simți ușorul tremurat ce o apucase. Probabil că o să mă treacă nădușelile nopții întregi doar la gândul că era cât pe-acți ca un Cameron să se nască în Anglia. Se ridică și îi mângâie picioarele. Și m-ai fi lipsit de plăcerea acestor picioare frumoase. Atrăgătoare și puternice ca ale unui băiat, dar întru totul femeiești la formă și moliciune.

Petrecu câteva minute venerându-i coapsele zvelte cu săruturi și atingeri ale limbii. Slabele sunete de plăcere pe care ea le scotea îi mângâiau auzul precum cea mai dulce muzică. Ea îl făcea întotdeauna să se simtă ca și cum era cel mai bun amant din lume. Când își mișcă șoldurile invitându-l, el își strecură o mână în interiorul coapselor și o privi pe când o mângâia intim. Era fierbinte și umedă, iar felul în care o simțea îi puse la încercare controlul asupra propriilor sale nevoi. Nu va putea juca acest joc prea multă vreme.

— Ah, dar una dintre cele mai mari hoții dintre toate a

fost să-mi iei dulceața asta.

Jolene țipă de plăcere, cu un oarecare șoc pe care mai avea să-l depășească atunci când el înlocui cu gura degetele ce o chinuiau. Era o încântare păcătoasă, una ce ar fi dorit se poată controla pentru a se bucura de ea multă vreme, dar știa că deja nu se mai putea stăpâni. Complimentele lui erau de natură trupească, dar îi înflăcăraseră pasiunea. Un curtezan priceput ar fi disprețuit aceste cuvinte ca fiind prea grosolane, prea directe, prea banale, dar pentru ea erau o dulce muzică.

Când simți că se apropia de culme, îl strigă, dar el o ignoră, trimițând-o cu ajutorul gurii să se prăvălească în abisul plăcerii. Jolene încă tremura de la puterea cu care terminase, când el o sărută pe tot corpul. Ea simți cum i se trezește din nou plăcerea pe când el își uni încet trupul cu al ei și își închise ochii simțind dulceața unirii. Cum de o putea el face să simtă așa, cum de putea face dragoste cu ea atât de tandru, se întrebă, dacă n-o iubea? Erau întrebări asupra cărora nu îndrăznea să zăbovească prea mult, de teamă să nu-și facă speranțe deșarte.

Își dădu seama că el nu se mișca și deschise ochii. El se ținea ușor deasupra ei rezemându-și greutatea pe antebrațe și se uita la ea. Era ceva în felul în care se uita la ea ce o făcu să tremure din cauza intensității senzației care o cuprinsese.

— Sigimor? șopti ea lunecându-și mâinile pe el până ajunse să-i prindă de șoldurile suple.

— Și asta aveai de gând să-mi furi, spuse el începând să se miște în ea, cu un ritm încet, aproape leneș. Nu te-ai gândit cum o să-i duc lipsa acestei fierbințeli mătăsoase. Își atinse fruntea de a ei, vrăjit de felul în care atunci când o încinsese pasiunea, ochii ei își schimbau culoarea într-una de puternică furtună scoțiană. Sau că-l lași pe bietul bărbat rece, singur, blestemat să tânjească veșnic la raiul ăsta dulce. Da, să-l abandonezi în brațele chinului de a se trezi în nopți tremurând de dorința de a simți cum îl înconjoară focul ăsta strâmt și de a ști că nu se va mai bucura niciodată de plăcerea asta.

Felul în care se freca de acea parte a ei de o senzualitate oarbă de fiecare dată când se mișca făcea dificil orice gând, dar Jolene se sili să-și păstreze mintea concentrată asupra vorbelor lui.

— Dar m-am întors...

— Da, te-ai întors. Știind că-și va pierde repede *controlul* și simțind că pasiunea lui Jolene ajungea iute la culme, Sigimor își accelerează ritmul. Și asta e bine. Pentru că, atunci când m-am trezit și am văzut că m-ai părăsit, am știut că, odată cu toate celelalte comori pe care mi le-ai furat, mi-ai luat și ceva fără de care un bărbat nu poate trăi.

— Ce? Ea se întrebă cum de el putea continua să vorbească, dar se rugă să nu șovăie tocmai acum.

— Inima și sufletul, frumusețea mea. Da, ai fugit cu însăși inima și cu însuși sufletul meu. Îi atinse ușor buzele cu ale lui și șopti: Da, pentru că te iubesc, Jo a mea, nevasta mea, sufletul meu pereche.

Jolene simți cum se spulberă. Își înfășură trupul și mai strâns pe al lui pe când el o proslăvea, apoi îi mormăi numele când își găsi și el împlinirea. După mult timp, ea putu ieși din starea de prostrație cauzată de intensitatea dragostei ce o împărtășiseră, o intensitate cauzată în aceeași măsură de cuvintele lui ca și de atingerea lui pricepută. Pe când el îi curăță repede pe amândoi cu o cârpă umedă și se strecură înapoi în pat, ea putu să vorbească din nou. Când el se întinse după ea, ea se mișcă repede și se tolăni peste el, mișcându-se încântată să-i simtă trupul puternic și mare. Îi sărută nasul mândru și îi zâmbi.

— Deci, mă iubești, nu-i așa? Aproape că râse la felul în care el oftă și își dădu ochii peste cap.

— Bănuiesc că vrei să discutăm despre asta acum, nu-i așa?

— Doar puțin. Când? Când ai știut?

— Când am știut? pară el întrebarea.

— Ah, păi, eu am știut nu la mult timp după ce ne-am căsătorit, dar am încercat să ignor asta.

— Din cauza lui Reynard și a jurământului față de fratele tău.

Jolene încuviință din cap și urmări leneș modelul complex al desenului ce-i înconjura brațele puternice.

— Pentru mine era foarte important să respect acel jurământ. Și am simțit că nevoile lui Reynard trebuiau să aibă prioritate față de orice altceva, pentru că nu-i decât un copilăș. M-am furișat așa cum am făcut-o, pentru că m-am temut că ai putea cu ușurință să mă îndepărtezi de ceea ce eu vedeam a fi datoria mea sacră. Doar când m-am văzut cu Roger și m-am confruntat cu tot ce ar însemna acea plecare, am știut că n-o pot face, nici chiar când eram încă dureros de nesigură de ce sentimente ai putea avea tu pentru mine. Puteam să înțeleg că, dându-l pe Reynard în grija deosebită a lui Roger, îmi îndeplineam deja datoria și îmi onoram jurământul. Plecarea n-ar mai fi fost o chestiune de onoare, ci un act de lașitate, de a fugi de posibilitatea de a fi rănită pentru că nu-ți puteam cuceri inima.

— Ai câștigat-o din clipa în care te-ai apropiat de zăbrelele temniței de la Drumwich. Doar că n-am văzut limpede asta. Chiar făcând lista defectelor tale, nu-i băgă în seamă icnetul de indignare, nu-mi puteam aduce la tăcere vocea din cap care-mi tot spunea *a mea*. Erai englezoaică, cu păr negru și așa de micuță, încât mă temeam că aș putea să te sfărâm dacă aș încerca să fac dragoste cu tine, dar nimic din toate astea nu m-a oprit să simt că tu ești, cum să zic, cea potrivită, cea pe care o așteptam. Perechea mea.

Ea trebui să-l sărute pentru asta, apoi încercă să-l îmbrățișeze cu tot trupul ei.

— Aș vrea să fi spus ceva. Ne-ar fi putut scuti de o durere.

— Părea ceva nesăbuit. Nu ți-am dăruit cuvinte de iubire, pentru că nu știam că asta era ce mă chinuia. Nu, până când am crezut că m-ai părăsit. E adevărat, cred că această revelație începuse să prindă contur în mine când te-a luat Harold și aproape că te-am pierdut în favoarea lui, dar ai fugit, înainte ca eu să fi acceptat situația. Își lunecă

măinile pe spatele ei mic și îi mângâie leneș posteriorul încordat. Dar acum ți-am dăruit acele cuvinte dulci pe care toată lumea spune că o fată și le dorește, și mi-ai spus și tu câteva, așa că totul e bine, da?

Arăta atât de ușurat, că ei aproape că îi veni să râdă. Țsta nu era un bărbat care s-o atingă cu dulcegării și cuvinte de dragoste, dar nu-i păsa. Acum că îi spusese că o iubește, știa că va putea să vadă asta în fiecare faptă a lui și s-o simtă în fiecare sărut. Existase acolo încă de la început, dar fără cuvinte, ea nu putuse să aibă încredere în propria judecată. Probabil că vor exista lungi perioade între astfel de declarații, dar ea știa că acum va auzi cuvintele de fiecare dată când o va certa pentru că nu avea grijă de ea sau de fiecare dată când făcea dragoste cu ea. Desigur, cugetă Jolene, nu era nevoie să-i spună asta.

— Da, dar o fată se poate simți nesigură din când în când, poate avea nevoie de o asigurare, murmură ea.

Sigimor îi luă fața în mâini, o sărută pe nas, apoi o privi în ochi.

— Ascultă-mă, vicleana mea nevastă englezoaică, tu ești perechea mea. Te iubesc. Uite așa! Acum am spus-o de două ori. Ești jumătatea mea mai bună. Ești alinarea mea, bucuria mea, mândria mea, motivul pentru care înfrunt fiecă zi și merg mai departe trăindu-mi viața.

Să nu te îndoiești niciodată de importanța ta pentru mine sau o să-ți dau câteva palme tari pe fundul ăsta frumușel al tău.

— Ah, Sigimor, te iubesc așa de mult, diavole cu limbă iscusită.

— Pentru totdeauna, spuse el pe o voce serioasă și blândă. Ai uitat să spui pentru totdeauna.

— Da, curajosul meu băiat, pentru totdeauna. Pentru totdeauna și pe vecie. Până când soarele va uita să răsară dimineața, șopti ea, și sărutul pe care i-l dădu el îi spuse tot ce avea nevoie să audă drept răspuns.

epilog

Granița scoțiană – 3 ani mai târziu

Zâmbind la pruncul ce-i stătea în brațe, Jolene se uită apoi la vărul ei Roger.

— Este un copil încântător, Roger. Dolofan, sănătos și fericit. Se uită înspre Emma ce stătea pe dușumea în fața focului din cămin, râzând de poznele lui Reynard, ale fraților săi vitregi și ale verilor săi. Emma radiază de bucurie.

Roger îl luă imediat pe fiul lui când băiatul se întinse spre el.

— Amândoi îl vedem pe Peter ca pe un miracol. Aproape la fel de uimitor ca faptul că tu i-ai dăruit lui Sigimor două gemene. Îi făcu cu ochiul. Și pe deasupra și brunete.

— Cam toată lumea s-a mirat când au apărut. Cu atâția unchi, adevărați și onorifici, mă tem că sunt în pericol să devină destul de răsfățate. Jolene își mângâie abdomenul rotunjour. Țasta o să fie băiat.

— Crezi că soțul tău a fost dezamăgit că nu și-a căpătat un moștenitor?

Ea se uită spre Sigimor ce stătea și el lângă foc, lăsând-o pe fata lui, Bridie, să se cațăre pe el, apoi din nou spre Roger.

— Arată a fi dezamăgit? Întrebă ea și zâmbi când Roger râse. Nu. Așa cum spune și el, are mai mulți moștenitori decât ar avea nevoie orice bărbat. Știu că tu ești bucuros să ai un moștenitor, dar bănuiesc că ai fi la fel de mulțumit și cu o fată.

— Da. Roger sărută creștetul fiului său ce dormea. Soțul tău a prezis asta, să știi. Dădu din cap la privirea ei surprinsă și îi spuse tot ce zisese Sigimor în luminiș în acea zi cu aproape trei ani în urmă și zâmbi când ea râse. Am crezut și eu că-s prostii. Totuși, când l-am adus pe Reynard la Emma, l-a luat în brațe și a fost mulțumită. La fel și când

i-am luat pe ceilalți copii ai lui Peter. Apoi sora ei și soțul acesteia au murit și cei doi copii ai ei au venit să stea cu noi. Emma avea o casă plină de copii și a devenit într-adevăr foarte mulțumită.

— Avea copii de iubit și de îngrijit.

— Da, și tristețea aceea pe care i-o simțeam câteodată în ea a dispărut. Avea familia pe care o dorise dintotdeauna.

— Și apoi a venit micul Peter.

— Și apoi a venit acest nemaipomenit dar de la Dumnezeu.

Jolene se uită la Reynard având acum aproape șase ani. Durase atât de mult să organizeze această revedere cu băiatul pe moșia ei scoțiană ce era administrată foarte priceput de către Somerled. Sarcina ei și cea a Emmei au pricinuit câteva amânări. Începuse să creadă că fusese mai bine. Reynard fusese bucuros s-o vadă, dar nu mai mult de atât. Îi luă doar câteva clipe să vadă că în inima și în mintea lui, Emma devenise mama, iar Roger, tatăl lui. Mai avea și o grămadă de copii cu care să se joace. Deși era puțin trist să vadă că devenise mai puțin importantă pentru copil și că Peter era doar o amintire plăcută, dar care pălea încet, Jolene știa că așa era cel mai bine.

— Emma îl iubește, spuse Roger încet, la fel ca și mine.

— Știu. E ușor de văzut. E fericit așa cum poate fi doar un copil ce știe că e iubit. Ți-am mulțumit deja că l-ai botezat pe copilul tău după fratele meu? A fost frumos din partea ta că l-ai onorat astfel.

— Emma a insistat. Când am fost siguri că e însărcinată, m-am surprins spunându-i ce a zis soțul tău. Emma a fost foarte impresionată de o astfel de gândire. Roger schimbă un scurt zâmbet cu Jolene. A crezut în ea. Atunci, a hotărât că așa de tragică și de dureroasă cum a fost moartea lui Peter, ne-a îndrumat pe această cale care ne-a adus atâta bucurie. Emma a dorit să-l onoreze pentru asta. Ah, cineva a fost rănit.

Jolene se uită la fata ei, Allason, care era ținută strâns

În brațele tatălui ei ce se așează jos lângă ea. Ochii mari și verzi ai lui Allason erau triști, iar ea părea ușor bosumflată. Sigimor încerca foarte tare să nu arate amuzat. Era un tată extraordinar, iubitor, dar ferm când era nevoie să fie, dar ea credea că se distra cam prea tare de năzbâtiile ocazionale ale fiicei lui.

— Mamă, am buba, spuse Allason, ridicându-și mâna și arătând spre un loc foarte ușor înroșit.

După ce sărută locul, Jolene întrebă:

— Cum s-a întâmplat asta, iubirea mea?

— Am căzut când am ridicat scaunul. Era greu.

— De ce ai ridicat scaunul?

— Să-l pocnesc pe Reynard în cap pentru că nu mă asculta.

Ignorând râsul prost ascuns al lui Roger, Jolene îi făcu morală frumoasei ei fete despre cum să-și țină în frâu mânia și să nu lovească lumea. Apoi avu o scurtă discuție cu Allason despre cum să-și ceară iertare de la Reynard, pentru că Allason găsea că nu e necesar, de vreme ce nu-l pocnise. Când, după ce scoase un oftat de martir, Allason se duse să-și ceară iertare de la Reynard, Jolene se încruntă spre Roger și Sigimor ce arătau cu mult prea amuzați. Era cât pe-acți să le facă morală și bărbaților, când își dădu seama că acum se uitau la copii. O privire îi spuse lui Jolene că urmau să fie și mai multe necazuri. Reynard părea foarte semeț, Allason arăta furioasă, Bridie stătea lângă sora ei arătând la fel de furioasă, și Emma arăta de parcă era îngrozită că va începe să râdă. Jolene o înțelegea. Să râdă într-un moment nepotrivit era un pericol cu care un părinte se confrunta mereu.

— Am mai văzut privirea aceea, murmură Roger, zâmbind spre Sigimor. E foarte asemănătoare cu cea pe care o aveai acum trei ani când ai sosit la tabăra mea să-ți recuperezi nevasta. Arătai cam ca un taur înfuriat. Este destul de ciudată pe fețele frumuselelor tale de fete, dar e aceeași privire.

Sigimor rânji, o sărută pe Jolene pe obraz și o porni spre copiii lui.

— Stai liniștită, nevastă! O să am eu grijă de asta.

Jolene se uită cum Sigimor se lăsă jos în fața fetelor lui, îmbrățișându-le pe fiecare din ele. Amândouă începură să vorbească cu el așa cum le era în obicei și o uimea mereu că el părea să le înțeleagă bolboroseala. Doar uitându-se la Sigimor cu fetele lor o făcea pe Jolene să-i fie cald și să fie atât de mulțumită, încât mai că îi venea să plângă. Se întoarse spre Roger și îl surprinse zâmbindu-i.

— Ești fericită și foarte îndrăgostită, cred eu, spuse el.

— Ah, da, chiar așa.

— Și soțul tău e foarte îndrăgostit de tine și de drăcușorii ăia cu fețe îngerești ai voștri.

— Da, și deși e puțin necizelat și nu va avea niciodată îndemânarea unui curtezan la mânuirea cuvintelor dulci, știu că sunt iubită. Știi ce greu a fost pentru mine să fac acea alegere între două vieți, între copil și bărbat, dar n-am niciun regret. Mai rămăsese doar o grijă pentru Reynard, cum îl afecta alegerea mea, dar toate aceste griji sunt acum uitate. Amândoi suntem exact acolo unde trebuie să fim.

Roger încuviință.

— Păi, mai bine să-l duc pe băiat la doica lui.

După câteva momente de la plecarea lui Roger, Sigimor se înapoie la ea. Se așează lângă ea pe banca ce avea spătar înalt și o luă pe după umeri. Zâmbind slab, ea se cuibări lângă el.

— Domnește pacea, spuse el, mângâindu-i leneș brațul. Allason nu credea că Reynard îi acceptase scuzele șovăielnice cu respectul convenit, și Bridie era de acord cu ea. Rânji scurt când ea chicoti, apoi îi puse o mână pe abdomen. Te simți bine?

— Foarte bine. Nu mai puteam amâna vizita asta, Sigimor. În ciuda scrisorilor schimbate, încă eram îngrijorată de Reynard. Trebuia să-l văd, să-i văd fericirea. Alegerea mea în acea zi era la fel de importantă pentru el ca și pentru mine.

— Și mai crezi că ai făcut alegerea corectă? Întrebă el încet.

Jolene îi zâmbi și îl mângâie ușor pe obraz.

— Vorbesc de o alegere, dar, în acea zi când aveam să te părăsesc, știam că nu aveam de ales. Trebuia să rămân cu tine. A durut să mă despart de Reynard, dar vizita asta a vindecat cu totul acea rană. Trebuia doar să știu că am făcut alegerea corectă și pentru el, iar acum văd că așa am făcut.

El o sărută pe frunte.

— Și alegerea corectă pentru tine am fost eu.

— Da, bărbate, alegerea corectă pentru mine ai fost tu și întotdeauna vei fi tu. Așa cum eu sunt alegerea corectă pentru tine.

— Ah, da, fetițo! Ai fost, ești și vei fi întotdeauna. Am știut asta încă din clipa în care te-am văzut. Pe drept cuvânt, am vrut să te cuceresc foarte temeinic.

— Așa ai făcut, bărbate. Într-adevăr, foarte temeinic.

El dădu din cap.

— Bine. Îmi place să câștig.

Sigimor zâmbi și se delectă cu sunetul râsului ei. Își găsisese perechea. Avea două fete ce probabil o să-i scoată peri albi și aștepta încă un copil. Viața era bună. Mai avea însă nevoie de încă un lucru pentru a face acest moment perfect și o strânse mai aproape pe soția lui, perechea pe care o așteptase de atâta vreme.

— Pentru totdeauna, nevastă, spuse el, și așteptă.

— Pentru totdeauna, bărbate.

El dădu din cap. Cu adevărat, viața era foarte bună.

Sfârșit